KATE NEVINS

Răsărit de soare la Veneția

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Cu un ghid al Veneției într-una din mâini și cu poșeta în cealaltă, Rita Stewart admira cu o curiozitate respectuoasă unul din plafoanele pictate ale Vilei Mandola.

Transformată de curând în muzeu, vila era încă puțin cunoscută turiștilor. Rita era singura care admira personajele mitologice și îngerașii care zburau într-o simfonie de culori vesele și calde.

Dar degeaba își sucea gâtul, tot nu reușea să vadă opera de artă în întregul ei. Privi de jur-împrejur. Sala era mică și pustie. Rita puse jos poșeta și-și scoase vesta pe care o așeză alături de ea pe parchetul bine ceruit.

Își dădu după urechi părul roșcat și se întinse pe spate într-o poziție confortabilă care-i permitea să admire plafonul fără s-o doară gâtul.

Acum vedea zeii și zeițele în toată splendoarea lor. Descoperea păstorii și păstorițele, care păreau mai atrași unii de ceilalți decât grijulii față de oile lor. Niște cupidoni roz, așezați pe norișori, dominau întreaga scenă.

Era clar că autorul ghidului nu se întinsese pe jos ca să studieze plafonul, fiindcă altfel ar fi menționat o mulțime de detalii pe care Rita le descoperea amuzată.

Încerca să ghicească numele maestrului sau al școlii căreia îi putea fi atribuită această pictură când simți o ușoară apăsare pe una din tălpile picioarelor. Ridică gâtul și zări, lipită de tălpile ei, o pereche de baschetți de o dimensiune impresionantă. Ridică și mai mult capul și înțelese că un bărbat avusese aceeași idee ca și ea.

„Ce tupeu!“ gândi Rita.

Apoi reflectă. Necunoscutul avea aceleași drepturi ca și ea. Nimic nu-l împiedica să privească plafonul dintr-o poziție confortabilă. Și unde s-ar fi putut lungi acest admirator, dacă nu acolo?

Se așeză în fund și întâlni privirea a doi ochi catifelați și un zâmbet plin de amabilitate. În acea clipă regretă că necunoscutul nu e lungit lângă ea.

Rita alungă imediat acest gând din minte și sări în picioare.

– Hello! spuse vesel bărbatul. Mi se pare că avem aceeași metodă de a studia operele necunoscute.

– Nu te încrede în aparențe! replică Rita, în defensivă.

Un fulger de admirație străluci apoi în ochii ei verzi. Necunoscutul se ridicase cu suplețea unei pisici. Era înalt, brunet, cu o alură sportivă, îmbrăcat într-un tricou și niște pantaloni din catifea reiată. Blândețea oarecum tristă din privire îi îmblânzea trăsăturile energice.

– Îți stă în obicei să te întinzi pe spate când vizitezi muzeele? o întrebă el ironic.

– Mi se întâmplă chiar să merg în mâini, nu se lăsă ea mai prejos.

Privirile li se întâlniră. În ochii lui se putea zări o sclipire de veselie. Și Rita se simți emoționată. Ce ciudat!

Imaginația ei îl dezbrăcă imediat pe acest prea frumos străin de aparența lui terestră. Îl asimilă cu divinitățile care zburau în picturi. Gol, probabil că avea o piele cu reflexe de alabastru...

Rita clipi de mai multe ori pentru a alunga fantasmele.

– Ți-a intrat ceva în ochi? se îngrijoră el. Stucul de pe tavanele astea vechi se cojește de multe ori, în momentele cele mai neașteptate.

Vorbea o engleză fără accent. Faptul că se exprima atât de spontan în limba ei n-o mira pe Rita. Își dăduse seama până acum că unii italieni posedă arta de a repera frumoasele americance în mulțimea de turiști care vizita Veneția.

Fără a-i mai aștepta răspunsul, el scoase o batistă imaculată și trase spre una din ferestre. Puse un deget sub bărbia ei și-i porunci:

– Ridică puțin capul și lasă-mă să văd ce te deranjează.

– Nu cred că...

– Oh! Văd ceva în ochiul tău drept, o întrerupse el. Privește plafonul, te rog.

Dar Rita nu-i dădu ascultare. Brațele care o țineau o fascinau. Mânecile scurte lăsau să se vadă mușchii puternici. Pielea era bronzată și un păr fin, negru o acoperea până la încheietura mâinilor.

– Privește în sus, repetă el.

În același timp îi zâmbi. Dinții foarte albi îi luminau fața bronzată. Din el se degaja un parfum nedefinit, dulce și

amețitor. Se apropie și mai mult de ea și-i simți coapsele puternice lipindu-se de trupul ei. Rita nu-și mai putea stăpâni bătăile inimii.

Categoric, acest italian nu era numai frumos, viril și ciudat. Reușea performanța s-o facă să uite că ea nu venise la Veneția ca turistă. Întâlnirile de afaceri, grijile unui program minuțios stabilit la plecare, erau expediate pe ultimul plan al preocupărilor ei. Era ca și cum, brusc, viața se deschidea spre un orizont la fel de colorat ca și plafonul de deasupra capului ei.

Clipi cu nervozitate din pleoape și apoi încă o dată, alarmată. Nu avea nimic în ochi. Praful din ochi nu era decât un pretext. Necunoscutul îl inventase pentru a-și putea permite să atingă o femeie care i se păruse atrăgătoare.

Rita ridică mâna pentru a-l respinge. Dar gestul ei rămase neterminat. Privirea ochilor negri era atât de blândă încât se simțea tulburată. Aparent, atracția era reciprocă. Și constatarea asta o bucură nespus pe Rita.

Făcu un pas înapoi și-l întrebă malițioasă:

– Spune-mi drept, chiar crezi că stucul se cojește?

– Voiam să mă asigur că nu ești victima unuia dintre îngerii pe care-i admirai adineauri. Drăguții de ei, lansează câteodată săgeți mortale.

– Port o vestă anti-săgeți, glumi Rita.

Dar își regretă imediat vorbele. Ochii negri studiau acum liniile delicate acoperite de mătasea bluzei verzi.

– Cupidon e viclean, șopti străinul. Când descoperă că două persoane de sex opus își ating tălpile, își spune: „Hei! Ce ocazie bună să economisesc o săgeată! Pe ăștia doi îi dobor dintr-o singură lovitură“.

– Nu cred că e atât de meschin.

– Nu e generos decât în dragoste...

Vocea profundă a străinului răsunase în încăperea fără nici o mobilă. Rita crezu că aude cuvântul dragoste repercurtându-se de la un perete la altul.

Clopotul unei biserici din apropiere sună ora. Sunetul o făcu să-și vină în fire.

Ce se întâmpla cu ea? Nu mai avea nici pic de bun-simț? Când ea avea o întâlnire importantă peste douăzeci de minute, îi ardea de glume cu un donjuan de muzeu?

Rita se îndreptă spre centrul sălii; își adună vesta de pe jos, geanta, și o luă spre ieșire.

– Chiar trebuie să pleci? o întrebă bărbatul. N-am avut timp să facem cunoștință și, totuși, ne-am descoperit o mulțime de afinități, printre care admirația pentru operele de artă ignorate de turiști.

Rita se abținu să-i răspundă. Cu capul sus și cu obrajii ca focul, părăsi în grabă încăperea.

O dată ajunsă în stradă, aruncă o privire spre ceas și se încruntă.

Ce prostie că făcuse ocolul ăsta pe la Vila Mandola! Momentul întâlnirii se apropia cu pași repezi și ea habar n-avea unde se află palatul Rusconi.

Un mic surâs îi lumina chipul. Chiar își pierduse timpul?

Nu, își răspunse singură. Surescitarea de care fusese cuprinsă în acele scurte momente fusese la fel de bună pentru ea ca o gură de oxigen. Păstra în urma acestei scurte întâlniri

un sentiment de amuzament și-și va reaminti mult timp de aceste zece minute de recreere, atât de rare în programul unei femei de afaceri.

Mergea cu un pas ușor, dar se pierdu curând în labirintul de străduțe și canale. Timp de zece minute se învârti inutil de colo-colo, apoi se hotărî să ceară o lămurire unui italian care o cam scălda.

O femeie îi indică o străduță care se termina într-o piață ce domina Canal Grande.

Când ajunse acolo, Rita se opri uluită. Palatele care se reflectau în apa verde-albăstruie formau un decor splendid. Totuși, ea abia le dădu atenție. Atenția se îndrepta spre cele patru șevalete instalate în semicerc. În fața lor, cu spatele întors spre ea, un pictor trecea de la o pânză la alta. În mâna stângă ținea un mănunchi de pensule. Cu dreapta le trăgea una câte una ca dintr-o tolbă de săgeți.

Intrigată, Rita se apropie pentru a vedea mai de aproape opera acestui ciudat artist. Toate culorile curcubeului străluceau pe pânzele lui.

– E vorba de o tehnică de avangardă?

Gândise cu voce tare. Așa că fu surprinsă de rezonanța cuvintelor rostite. Pictorul se întoarse și-i adresă un zâmbet fermecător.

Rita închise ochii câteva clipe.

„Oh, nu! oftă ea. Iar el!“

Deschise ochii și întâlni privirea lui prietenoasă.

– Sunt bucuros că mă întrebi, spuse pictorul. Cei care trec pe aici se interesează arareori de opera mea.

Rita notă un amănunt care-i scăpase în lumina mai slabă din muzeu. Ochii lui nu erau negri ci căprui, cu niște punctișoare de aur care-i făceau să pară mai luminoși.

În ciuda faptului că era ciufulit, părul era tuns cu grijă.

Tânărul deschise larg brațele, împrăștiind pete de culoare pe pavajul cenușiu.

– Ești modelul pe care l-am așteptat toată viața! exclamă el.

– Mo... modelul! îngăimă Rita, uluită.

Arătă cu mâna spre pânzele abstracte.

– Ce reprezintă?

– Un răsărit de soare venețian, declară cu mândrie pictorul. În dimineața asta am prins toate nuanțele aurorei pe Canal Grande. Acum aștept ca soarele să coboare spre orizont.

Coborî vocea și adăugă, mângâind-o cu privirea ochilor catifelați:

– Ca să te pictez. O să aleg o nuanță fluidă, ușoară ca o acuarelă. Penelul meu va contura cu dragoste trupul tău...

Ea îl întrerupse cu o voce repezită:

– Caut Palatul Rusconi. Îmi poți indica drumul cel mai scurt pentru a ajunge acolo?

Tânărul râse și o sclipire malițioasă trecu prin ochii lui întunecați.

– Orice trecător îți poate spune. Mărturisește mai degrabă adevărul: voiai să mă revezi, nu-i așa? O femeie frumoasă căreia îi plac plafoanele pictate ale Vilei Mandola și-l dorește în mod firesc drept ghid pe pictorul Frank Giordano.

Prenumele o făcu să uite pe moment impertinența vorbelor lui.

– Frank? se miră ea, ridicând din sprâncene.

– Sunt născut dintr-o mamă americană și un tată italian, îi explică el cu un mic salut ironic. Vino, adăugă el apoi cu seriozitate. O să te conduc personal până la palazzo.

Puse mănunchiul de pensule jos, în apropiere de o paletă multicoloră, și o luă de braț pe Rita. Fiindcă o antrena de-a lungul cheiului, ea protestă:

– Mi-ar fi suficiente câteva indicații.

Mâna lui Frank avea darul să-i trimită niște fiori plăcuți prin tot corpul.

Dar el nu-i dădu drumul.

– Pariez că ești genul de femeie care uită sfaturile care i se dau. E mai bine să te duc eu până acolo.

După scurt timp, Frank se opri lângă o casă mare, cenușie, puțin cam coșcovită. Fațada care se cufunda direct în apele canalului oferea un amestec de stil bizantin și renascentist, cu logii și ferestre înalte cu coloane. Niște stâlpi vopsiți în alb și roșu erau înfipți în fața porților.

– Iată splendidul palazzo Rusconi, spuse Frank.

Rita privi în spatele ei. Șevaletele se aflau la vreo treizeci de metri de aici.

– Puteai să mi-l arăți, spuse ea pe un ton reproș.

– Îmi închipuiam că te-ai plictisit să tot mergi de una singură, replică el privind-o cu coada ochiului.

Rita nu-i răspunse nimic. Se aplecă peste parapet, fixând porțile duble ale palatului și întrebându-se cum să ajungă la ele.

Privirea pictorului o urmărise pe a ei.

– Pe vremuri, locuitorii din palazzi intrau în ele prin portalurile dinspre apă, îi explică el. Gondolele se ancorau de stâlpi. Noaptea valeții îi așteptau cu o făclie în mână. Îți imaginezi fastul serilor cu luminile reflectate în apa neagră din Canal Grande?

Râse apoi fără pic de veselie.

– Dar timpul acesta e de mult apus. Acum contesa Rusconi intră în casă prin spate. Vrei să mă însoțești? Contesa e una dintre prietenele mele.

– Mulțumesc, îi spuse ea sec. Cred că mă pot descurca singură.

– Atunci, mult noroc! rânji el.

Și se întoarse la pânzele lui.

Rita înconjură palatul și descoperi o străduță. Câteva trepte duceau la o ușă. Ridică mâna spre ciocănelul cu care se bătea în poartă, dar gestul se întrerupse la jumătate.

Piesa de bronz data din secolul la XVI-lea. Ca anticar priceput, Rita Stewart știa să recunoască autenticitatea unui obiect. Și acesta era remarcabil. Reprezenta un dragon cu solzii în relief. Coada se înfășura în jurul inelului prins în canatul porții. Raritatea lui se datora celor două capete: unul senin, celălalt sinistru, aproape amenințător. Rita mai văzuse ciocănele în formă de animal sălbatic. Dar de ce două capete?

Privi din nou spre Canal Grande. Palatele se succedau pe malurile sale. Lumina de o frumusețe opalescentă le învăluia punându-le în valoare. Reflexele apei se mișcau unduitoare pe fațadele lor. Decorul părea la fel de magic, la fel de real ca amestecul culorilor de pe pânzele pictorului.

Își îndreptă din nou atenția spre ciocănel. Meseriașul care-l făcuse se gândise să reprezinte prin el simbolul orașului său? Veneția avea două fețe? Și cum să deosebească binele de rău?

Rita ridică din umeri. Nu se afla aici pentru a se lăsa vrăjită de frumusețea unui oraș. Forbis, asociatul ei, o însărcinase să negocieze interesantele piese ale colecției. Casa Forbis și Stewart era cunoscută în tot New York-ul pentru calitatea mobilelor și obiectelor de artă pe care le vindea. Dacă Rita continua să viseze, elegantul magazin de pe Madison Avenue risca să-și piardă o parte din clientelă.

Ciocănitul bronzului pe stejar răsună în aerul cald al acestei frumoase după-amieze de mai. Așteptă un moment apoi mai bătu o dată... și încă o dată.

O privire spre ceas îi dovedi că nu depășise ora întâlnirii. Atunci, de ce refuzau s-o primească?

Se întoarse nemulțumită și se lovi de cineva care mirosea puternic a terebentină.

Se dădu înapoi un pas.

– Contesa nu știe să se poarte, spuse ea repede. A acceptat să mă întâlnească și am sosit la timp. Așa că nu-mi explic de ce...

Frank o întrerupse:

– Servitorul ei e surd. Am încercat să te previn, dar m-ai expediat la pensulele mele.

Rita ridică din umeri și-i explică, exasperată:

– Dezinvoltura concetățenilor tăi mă șochează. La New York, când aștepți pe cineva, faci în așa fel încât să fii acolo.

– Oferta mea rămâne valabilă, spuse Frank cu amabilitate. Pot să te introduc cu ușurință la contesa Rusconi.

Rita arătă spre șevaletele din piață.

– Și ele?

Râsul vesel al pictorului sperie porumbeii care se așezaseră pe parapet.

– La Veneția, lumina se schimbă continuu. Îi pândesc surâsul, fiindcă ea este stăpâna mea și eu sunt sclavul ei.

– De necrezut, șopti Rita cufundându-și privirea verde în ochii lui căprui. Nu-mi zice că te lași dominat de ceva atât de capricios ca timpul și culoarea.

Privi din nou apoi spre ceas. Momentul întâlnirii sosise.

– Dacă ești într-adevăr singura persoană capabilă să facă să se deschidă această ușă, atunci îți accept ajutorul, rosti ea cu regret.

Tânărul își aplecă puțin capul spre ea, cu o luminiță amuzată în priviri.

– Pe cine trebuie să anunț?

– Mă numesc Rita Stewart și reprezint Casa Forbis și Stewart. Unul dintre cele mai elegante magazine de antichități din New York.

Frank scoase un șuierat de admirație.

– Deci ești bogată.

Rita se încruntă.

– Asociatul meu a adus capitalul, îl corectă ea.

– Și tu talentul, după cum presupun.

– Nu știu dacă talentul. Dar e adevărat că sunt un expert destul de cunoscut.

Vorbea fără vanitate, doar din grijă pentru exactitate.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Frank. O licență în istoria artelor, nu-i așa?

– Da, dar ceea ce știu îi datorez în special tatălui meu. El era ebenist. Locuiam într-un orășel deprimant din Vermont. Nimeni nu avea bani, dar toată lumea își iubea cu pasiune meseria. Mai târziu m-am specializat în Renașterea Italiană...

Se opri, surprinsă. De ce-i povestea toate astea?

Frank spuse cu o oarecare condescendență:

– Și presupun că tu consideri Veneția drept cartierul general al paturilor cu coloane și al tablourilor rare. Ai venit să cumperi ceva de la contesă?

– Da. Și consider interogatoriul terminat, domnule Giordano.

– Spune-mi Frank. O femeie care și-a sprijinit tălpile picioarelor de ale mele a devenit în mod obligatoriu o persoană... intimă.

Fără să mai asculte protestele, o conduse în fața unei ușițe. Aceasta era din fier și se găsea pe un alt perete al casei.

Rita se simțea din ce în ce mai enervată. Nu-și dădea prea bine seama dacă teama că întârzie sau prezența lui Frank o făcea să se simtă astfel.

El băgă mâna printre bare și întoarse cheia prin interior. Intrară într-o grădină lipită de palat.

– Contesă Rusconi! strigă Frank. Musafira dumneavoastră a sosit. Alfredo n-a auzit zgomotul făcut de ciocănel.

O caschetă de golf de un albastru-închis se mișcă printre niște tulpini de floarea soarelui. O femeie suplă se ridică grațioasă, cu o foarfecă de grădinar în mână. Veni spre ei, în timp ce-și scotea mănușile și le băga în buzunar. Purta o bluză verde de chirurg, strânsă în talie cu un cordon de piele.

Rita îi aruncă o privire întrebătoare lui Frank. Dar era evident că el nu-i va explica ciudata îmbrăcăminte a contesei. O privea cu admirație.

Rita își îndreptă atenția spre gazda ei. În ciuda părului alb și a ridurilor, contesa Rusconi își păstrase o siluetă de fată tânără. Trăsăturile fine erau atrăgătoare. Ochii de un albastru-deschis străluceau plini de viață. Dar vârsta se citea cu cruzime pe mâna pătată, cu venele scoase în relief, pe care o întinse cu amabilitate tinerei femei.

– Îmi pare rău. Alberto e surd-bocnă. Sunteți doamna Stewart, nu-i așa?

– Rita Stewart. Ați acceptat să mă primiți...

– Bineînțeles. Ar trebui să-l concediez pe bătrânul Alfredo și să-l înlocuiesc cu o tânără secretară.

Îi privea pe Rita și pe Frank pe sub viziera albastră și zâmbea, ca și cum pronunțase cea mai mare aiureală din lume.

Simplă, grațioasă, malițioasă, contesa era încântătoare.

După un schimb de amabilități, o luă înaintea musafirilor ei pe o cărare care se înfunda în crâng. Înainta cu mici pași prudenți. Grădina amintea mai degrabă de o mică junglă decât de un parc. Mergând alături de Rita, Frank dădea la o parte crengile care riscau s-o ciufulească. Din întâmplare sau cu intenție, mâna lui atinse de mai multe ori pieptul Ritei, prin mătasea corsajului. De fiecare dată, Rita abia își stăpânea un fior.

Își spuse fără nici o umbră de indulgență:

„Înțeleg de ce un pictor pe jumătate american trăiește la Veneția. Fetele frumoase îl interesează cel puțin la fel de mult ca răsăriturile de soare pe Canal Grande."

– Și dacă am merge în șir indian? îi propuse ea pe un ton repezit.

– Ți-ar trebui o armură și o cască.

– Contesa se descurcă foarte bine și fără aceste accesorii.

– Plevițele o cunosc și-și retrag spinii la trecerea ei, obiectă Frank râzând.

Rita îi aruncă o privire rece. Fără să scoată nici un cuvânt, îl lăsă să treacă înaintea ei.

Gândurile ei se concentrau acum asupra afacerii care o adusese la contesa Rusconi. Și totuși, fără voia ei, ochii i se îndreptau spre șoldurile înguste și umerii lați care o precedau. De ce o singură atingere a acestui Casanova o făcea să se simtă atât de vulnerabilă? În mod obișnuit, nu avea încredere și se ferea de seducători.

Dădu la o parte cu piciorul o crenguță care semăna cu un șarpe. Și în același timp, fără să fi vrut, expedie ca din praștie un pumn de pietriș în glezna lui Frank.

Acesta întoarse capul.

– S-a întâmplat ceva?

– Dacă Stanley ar fi înaintat prin Africa la fel de încet ca tine, ar fi ratat întâlnirea cu Livingstone.

Contesa alese exact acest moment pentru a întoarce capul. Părea extrem de amuzată de discuția lor. Cu bluza ei verde și părul alb ciufulit, semăna cu una din zânele bune din benzile desenate. Rita o bănui că merge atât de încet ca să-i dea timp lui Frank să-i farmece musafira.

Când ajunseră în sfârșit la verandă, contesa își puse casca de golf pe o masă din fier lăcuit, apoi își dezbrăcă bluza de

spital. În rochia de pânză albastră părea la fel de fragilă ca o adolescentă. Se ținea foarte dreaptă și avea ceva semeț în felul ei de a-și ridica bărbia și a-i privi.

Se scuză, adresându-i-se tinerei americance:

– Probabil că echipamentul meu vi se pare ciudat, dar e practic pentru grădinărit și mă protejează de soare.

– Mi se pare original, spuse politicoasă Rita.

Un zâmbet poznaș lumină chipul cu trăsături obosite.

Frank tuși.

– Vă las să stați amândouă de vorbă.

Privirea lui întârzie asupra Ritei. Contesa Rusconi îi propuse să rămână la ceai. Dar el o refuză surâzând.

– Iertați-mă, dar mă întorc la pânzele și la pensulele mele.

Contesa o conduse la primul etaj și traversară împreună o serie de încăperi cu tapiserii somptuoase dar învechite. Cu ochiul ei exersat, Rita văzu imediat că mobilele și tablourile dispăruseră. Absența lor lăsase urme mai deschise pe covoare și pereți. Ceea ce rămăsese era încă frumos, dar fără o valoare excepțională. Sosise oare prea târziu?

– Iau de obicei ceaiul pe verandă, spuse contesa. Dar cum vederea spre Canal Grande este splendidă, vă duc în budoarul meu... E camera mea preferată, adăugă ea împingând canatul unei uși duble capitonate. Nu este la fel de mare ca și celelalte, dar se deschide spre logia de la fațadă.

În timp ce se apropiau de balconul cu arcade de piatră, contesa îi explică de ce-i plăcea atât de mult budoarul:

– Nu mă satur să tot privesc traficul de pe canal. Gondolele și vaporetti circulă toată ziua. Dimineața văd trecând barjele spălătoreselor cu teancurile de lenjerie albă pentru hoteluri. Pe urmă, zarzavagii și...

Rita o asculta cu o ureche distrată. Examina plină de curiozitate tot ceea ce o înconjura. Ochii ei se opriră pe un blazon auriu, atârnat deasupra șemineului de piatră. Reprezenta un leu ridicat pe labele din spate, zgâriind aerul cu ghearele labelor din față.

Contesa îi urmărise privirea.

– Armoriile familiei Rusconi, preciză ea. Să nu mă credeți snoabă fiindcă le etalez la vedere pentru a fi admirate de vizitatori. Dar aparțin unui Club Heraldic care-și obligă membrii să pună în valoare blazonul familiei.

O rugă pe Rita să se așeze și se instală pe scaunul alăturat.

– Alfredo ne va aduce în curând ceaiul, continuă ea. Dacă nu aude zgomotul ciocănelului de la ușă, în schimb nu renunță nici în ruptul capului la mica ceremonie rituală. Am fost căsătorită cu un actor englez și am adoptat cel puțin unul din obiceiurile lui.

„Trei soți, numără în gând Rita incluzându-l și pe defunctul conte. Câți bărbați a expediat în paradis?“

Ochii albaștri scânteiară malițioși.

– Măritându-mă în mai multe locuri din lume, am practicat cea mai bună manieră de a cunoaște obiceiurile străine.

Rita zâmbi la auzul fanteziilor contesei.

– Poate că aveți dreptate. N-am fost măritată decât o singură dată. Așa că nu prea am experiență în domeniu.

– Divorțată?

– Da. Plictiseala a fost motivul reciproc.

Contesa râse puțin disprețuitor.

– O căsătorie fără pasiune e sortită întotdeauna eșecului.

Rita se gândi imediat la Frank Giordano. Pictorul era însăși întruchiparea pasiunii; aceasta se citea în ochii lui arzători, pe buzele senzuale și în fiecare din gesturile lui. Gândindu-se la degetele lungi ale artistului, Rita simți o căldură vicleană prin tot trupul. Ce partener minunat pentru o noapte de amor!

Fu smulsă din visarea ei de o palmă familiară care-i atinse genunchiul. Contesa se aplecase spre ea. O expresie de mândrie îi lumina ochii albaștri.

– După ce ne bem ceaiul, o să te duc în magazinul meu.

Un magazin?

Rita o privi puțin speriată. Nu și-o putea imagina pe aristocrata contesă Rusconi ocupându-se de comerț ca o micburgheză.

– Acolo mi-am depozitat comorile, continuă bătrâna doamnă.

Rita făcu un efort pentru a se controla ca să nu lase să i se întrevadă consternarea. Misterul pereților goi și al camerelor nemobilate era rezolvat. Contesa vindea personal și fără nici o jenă patrimoniul familiei Rusconi.

– Deci aveți propriul dumneavoastră magazin, spuse Rita. Nu cunoșteam acest detaliu. Totuși, după spusele unor negustori parizieni care m-au sfătuit să vin să vă văd, erați gata să-mi cedați câteva bibelouri vechi.

– Și sunt în continuare. Oh, scumpa mea, comerțul este atât de amuzant! Știți ce vreau să spun. La telefon mi-ați comunicat că aveți un magazin de antichități pe Madison Avenue.

Rita dădu politicoasă din cap. Deși nu era de părere cu contesa. Să te ocupi de comerț nu era deloc un lucru

amuzant. Bătrâna și distinsa doamnă manifesta o falsă pudoare, de care americanca nu dăduse niciodată dovadă. În ochii Ritei, un magazin era o sursă de profituri. Pentru ca această sursă să funcționeze cu randament maxim, erau necesare o gestiune severă, discernământ, corectitudine și disciplină.

Rita își începuse cariera colecționând gravuri vechi pentru a le revinde. Începutul fusese dur, în mod sigur foarte diferit față de cel al contesei Rusconi. Și spera să nu sfârșească așa ca gazda ei. Contesa locuia într-un palat, dar pentru a supraviețui trebuia să vândă totul, cu excepția blazonului familiei.

Bătrâna continua să-i vorbească despre propriile ei preocupări.

– ... O să vedeți ce animație e în locul unde am magazinul. Cumpăr adeseori și chilipiruri...

După o scurtă ezitare, îi mărturisi:

– Mi se mai întâmplă și ca prietenii să-mi dea spre vânzare unele piese rare... Apropo de prieteni, cine sunt gazdele dumneavoastră de la Veneția?

– Am reținut o cameră la Danieli. Mi-am lăsat acolo valizele când am venit de la aeroport.

– Un hotel! exclamă contesa cu un aer scandalizat. Dar, scumpa mea, de ce un hotel, când niște bune prietene de-ale mele, Maria și Luiza, cele două fiice nemăritate ale contelui Marco, țin cea mai bună pensiune din oraș?

Se ridică imediat.

– Îi telefonez Mariei să vă pregătească o cameră.

O spusese pe un ton atât de hotărât încât Rita nu îndrăzni să se opună deciziei bătrânei doamne. Deși prefera luxosul

ei hotel unei pensiuni, chiar ținută de niște aristocrate. Dar refuzând, se temea că o nemulțumește pe femeia care-i fusese atât de insistent recomandată de corespondenții ei parizieni.

În timp ce flecăreau bând o ultimă ceașcă de ceai, Frank intră în budoar. Surâsul lui strălucitor lumină încăperea ca o rază de soare.

– Fără muncă în această după-amiază, doamnelor. O duc pe Rita să se plimbe prin Veneția.

– Categoric nu, protestă tânăra americancă. Eu am venit în Italia exclusiv pentru afaceri.

– Absurd, rosti calm Frank. Veneția este un oraș al emoțiilor. Înainte de a trata afaceri, trebuie s-o descoperi... Am dreptate, contesă?

Bătrâna doamnă îl aprobă zâmbind cu un aer complice. Rita o compară în minte cu o bunică extrem de indulgentă față de fanteziile mezinului familiei.

– Haide, draga mea, spuse contesa Rusconi, invitând-o pe Rita să se ridice. Veniți mâine la magazinul meu. Vă conduce Frank.

Dezorientată de rapiditatea evenimentelor care amenințau să-i ocupe tot timpul, Rita își luă rămas-bun de la gazda ei și părăsi palatul în tovărășia lui Frank.

Pe stradă el o luă de braț.

– „Să vezi Neapole și apoi să mori". Cunoști dictonul? o întrebă el vesel. Cu mine el devine „Să vezi Veneția și să trăiești".

Rita nu avu curajul să se supere.

Când ajunseră pe chei, îngerul din vârful campanilei din Piața San-Marco strălucea orbitor sub razele soarelui care cobora spre apus. Pe deasupra lagunei, norii aveau nuanțe aurii.

Lumina strălucea și în părul negru al lui Frank. El arătă cu mâna spre pânzele părăsite pe pavaj.

– Înainte să i le dau lui Alfredo, mi-ar plăcea să-ți explic ce încerc să obțin.

– Mă simt flatată, îi spuse Rita cu sinceritate.

Se temea că-l rănise prin remarca pripită făcută asupra tehnicilor avangardiste.

Rita Stewart era un expert în domeniu. Nu numai că arta Renașterii nu avea nici un secret pentru ea, dar era deopotrivă interesată și de pictura modernă. Colecționa pentru propria ei plăcere pânzele pe care-și putea permite să le cumpere. Cunoștea în întreaga lume un mare număr de comercianți de artă precum și proprietari de galerii, printre care unul și în Italia, pe nume Orseolo.

Frank o strânse de braț.

– Eu nu pictez răsărituri sau apusuri de soare. Așa ceva fac toți. Folosesc lumina și culoarea pentru a scoate în evidență frumusețea și diversitatea Veneției. Dau atenția cuvenită nuanțelor și degradeurilor...

Rita îl aproba dând din cap. Dar mintea ei vagabonda. Se simțea emoționată de compania pictorului. În acest moment, brațul lui Frank o conducea cu siguranță de-a lungul canalelor și se simțea nespus de bine în propria ei piele, alături de noul ei prieten.

– N-aș vrea să te plictisesc, spuse el cu un ton cam înfumurat.

Știa că plictiseala era ultimul lucru pe care o femeie l-ar putea simți în compania lui. Înainte să-și strângă pânzele și șevaletele o privi. O lumină caldă strălucea în ochii lui căprui.

Dar nu era probabil decât o răbufnire trecătoare de pasiune, fiindcă îi spuse cam repezit:

– Soarele coboară spre orizont. E timpul să strâng.

Își trase ușor brațul de sub brațul ei, apoi ridică mâna spre părul ei lung. Îi aranjă o șuviță după ureche.

– Nu sunt un portretist, dar mi-ar plăcea să te pictez așa cum ești acum, cu lumina soarelui jucându-se în părul tău.

Rita își plecă pleoapele pentru a scăpa de privirea care stârnea fiori fierbinți în trupul ei. Încercă să se dojenească singură, în gând, bineînțeles:

„Rita Stewart, gata cu copilăriile! Încetează de a mai privi în ochii acestui seducător. La treizeci de ani, ești pe cale de a reuși o carieră de invidiat la New York. Deci nu-ți strica viața îndrăgostindu-te de un tip boem cu prea multă imaginație..."

Se dădu înapoi cu un pas. Frank se juca acum cu o altă șuviță din părul ei. Ea îi acoperi amical mâna lungă și puternică înainte de a-i spune:

– Lasă-mă!

– Nu sunt sigur că pot, șopti el.

– Ce muzeu îmi propui? îl întrebă ea.

– Fără muzee, decretă el. Mai ales că majoritatea se închid peste o jumătate de oră. Vreau să-ți arăt cum trăiesc italienii. Și pentru asta vom merge într-un loc unde turiștii pun arareori piciorul.

*

* *

Părăsiră vaporetto împreună cu o mulțime de muncitori care se întorceau acasă. Stația se găsea într-un cartier estic al orașului, departe de circuitele turistice.

În curând ajunseră pe niște străduțe pitorești, colorate de tarabele cu fructe și legume.

– Ai dreptate, spuse Rita. Pe aici nu există nici camere de luat vederi, nici aparate de fotografiat...

– Doar italieni care-și fac cumpărăturile de seară.

– Locuiești prin împrejurimi? îl întrebă ea cu un rest de neîncredere.

– Nu. Am închiriat o casă la Burano, o mică insulă din lagună, la jumătate de oră de mers cu vaporul din Piața San-Marco. Voiam doar să-ți arăt un alt aspect al Veneției. Deschide ochii și urechile. Spectacolul merită osteneala.

Ultimele raze ale soarelui făceau să pară mai roșii vinetele și tomatele, dădeau reflexe argintii măslinelor verzi, în timp ce lămâile căpătau străluciri de aur.

Frank îi arătă o piramidă înaltă de portocale.

– Admiră arta celui care a făcut-o.

În entuziasmul lui, îndepărtase prea mult brațele și mâna lui lovi piramida colorată. Eșafodajul se nărui precum o construcție din piese de domino. Portocalale se răspândiră pe jos, se rostogoliră în rigolă și pe sub picioarele gospodinelor. Rita avu impresia că dezastrul nu se va mai sfârși.

Băcanul ieși pe trotuar. Era mic, avea o mustață neagră și o privire tristă.

– Sunt dezolat, îi spuse Frank în italienește.

Negustorul ridică din umeri cu un gest fatalist.

– Se mai întâmplă.

– O să vă plătesc pagubele, promise pictorul.

– Nu, nu! Câteva kilograme de fructe pierdute n-o să mă ruineze.

Frank și Rita se aplecară și, strecurându-se printre trecători, adunară toate portocalele cu excepția uneia pe care cineva o călcase în picioare făcând-o zob.

– Cumpăr toate fructele care s-au stricat, anunță Frank încăpățânat.

Scoase portofelul, în timp ce Rita punea fructele lovite în talerul balanței.

Frank luă punga mare pe care i-o întindea negustorul.

– Toate portocalele alea care se rostogoleau, pufni Rita în râs, ofereau un spectacol frumos. Dar ce o să faci cu achiziția ta? O natură moartă?

Frank râse la rândul lui.

– De ce nu?

Luă fiecare câte o portocală, apoi Frank puse punga în coșul unei gospodine înconjurate de copii.

Femeia se pierdu în mulțumiri.

– Ce a zis? îl întrebă Rita lipindu-și buzele de portocală ca să-i sugă zeama.

– Ne-a binecuvântat până la a treia generație. Nu înțelegi italiana?

Chipul Ritei se întunecă.

– Am luat niște lecții înainte de plecare. M-a costat foarte mult, pentru prea puține rezultate. N-am talent la limbi străine, asta e!

– Nu vorbi așa! Oricine poate învăța o limbă dacă își dă osteneala. O să fii eleva mea, hotărî el.

Rita îi zâmbi. Puțin suc i se scursese pe bărbie. Frank scoase batista și o șterse.

Privirile li se încrucișară. Era sigură că el îi ghicea tulburarea. Pentru a rupe vraja, spuse primul lucru care-i trecu prin cap.

– Aranjamentul băcanului avea un echilibru destul de precar. Sunt sigură că nu suntem primii care l-am răsturnat. De ce-și dă atâta osteneală când poate pur și simplu să-și prezinte marfa într-o lădiță?

– Așa faceți voi la New York?

– În supermarketuri da. Suntem practici.

Frank făcu o mutră disprețuitoare, dar apoi zâmbi.

– Italienii sunt niște artiști, spuse Frank. Le face tot atâta plăcere să construiască ceva cât să admire mai apoi rezultatul. Nu cred că băcanul își vede atât de des piramida dărâmată. Oamenii care vin în mod obișnuit să cumpere de la el nu-și agită brațele ca morile de vânt.

Rita îl privi surprinsă.

– Întotdeauna am privit fructele ca pe o marfă comestibilă.

– La ocazie devin și elemente decorative. Te afli într-o țară în care prezentarea contează la fel de mult ca și marfa.

Privi în jurul ei cu mai multă atenție. Frank avea dreptate. Culorile, aranjamentul dădeau o strălucire deosebită fructelor și legumelor. Își ridică ochii spre fațadele clădirilor care adăposteau magazinele. În unele locuri, tencuiala căzuse lăsând cărămida goală. Dar jaluzelele de lemn erau vopsite în culori vii. La ferestre erau ghivece de flori și totul te făcea să uiți de ravagiile timpului.

– Ți-e foame? o întrebă pictorul pe neașteptate.

– Întotdeauna mi-e foame când e vorba de mâncare italienească.

– Bravo! o aprobă el vesel. Cunosc un mic restaurant, nu departe de aici, unde o să te regalezi.

Părăsiră piața și mulțimea de menajere într-o continuă agitație.

Felinarele luminau acum străzile. Pereții caselor arătau splendid în lumina aceea difuză.

Ajunseră curând într-o piață foarte animată. În centru, o fântână cu ghizduri atrăgea toți porumbeii din cartier. Două restaurante luminate à giorno scoseseră mese și pe trotuar. Niște jardiniere cu begonii delimitau terasele.

Un chelner în vestă albă salută perechea cu o exuberanță specific meridională.

– Frank! Ce surpriză plăcută! A trecut ceva timp de când n-ai mai venit pe aici.

Cuprinse mâinile pictorului într-ale lui și le scutură jovial.

– Prietenul meu, Stefano, îi spuse Frank Ritei.

Cu o lumință de admirație în ochi, chelnerul se înclină curtenitor în fața tinerei femei.

– Vă instalez în cel mai bun loc, îi asigură el.

De la masa lor, unde se așezară unul lângă altul, aveau o privire de ansamblu a pieței. Rita se miră că vede atâta lume într-un cartier ignorat de turiști...

– Este ora plimbării de seară, îi explică Frank. Venețienii își pun cele mai frumoase haine pe care le au, pentru a fi văzuți de cunoscuții lor.

– Același gust pentru fast, remarcă Rita amuzată.

Apoi luă meniul și se pierdu în numele care-i erau complet străine.

– Îți plac pastele? Sau fructele de mare? o întrebă Frank. Grație Mării Adriatice, Veneția le are pe cele mai bune din lume.

Rita puse degetul pe un rând aproape ilizibil.

– Aș mânca scampi.

– Prea ușor. Ca să te familiarizezi cu limba, să faci singură comanda. Dar arată-mi altceva pe meniu.

Fiindcă Rita era încurcată, el arătă cu degetul spre un fel pe care ea îl descifră cu greutate.

– Ce e asta? Bisato alla marinara?

– Un fel de marinată de anghile.

Rita se strâmbă îngrețoșată.

– Aș avea impresia că înghit șerpi.

– Și totuși e ceva delicios. Tu-l comanzi și eu îl mănânc. Trebuie să te înveți cu pronunția limbii italiene.

– Doamne! N-aș putea să-mi aleg mâncarea după pofta inimii, fără să mă gândesc la lecții?

Dar reproșul ei trecu nebăgat în seamă. Stefano stătea în fața mesei lor, cu un carnet în mână.

– Hai! îi porunci Frank.

Și, subjugată, Rita îi dădu ascultare. Frank nu mai putea de bucurie. Adăugă și el ceva: o friptură de scampi, două garnituri și o salată. Pe urmă alese o sticlă de valpolicella rose.

– De cât timp locuiești la Veneția? îl întrebă Rita, după ce Stefano se îndepărtă.

– De șase ani. Am venit din cauza luminii. Nicăieri, nici măcar în sudul Franței, nu e atât de bună ca aici.

– Ai expus ceva?

– Doar două pânze în Soho, acum câțiva ani... Din fericire am o altă sursă de venituri decât pictura mea, adăugă el după o scurtă ezitare.

Apoi zâmbi și-i arătă cât de frumos era aranjată masa. Flacăra lumânărilor făcea să strălucească argintăria și porțelanul pe fața de masă roz.

– După cum vezi, spuse el, nu sunt încă muritor de foame într-o mansardă și-mi pot oferi luxul să invit o femeie frumoasă într-un restaurant la modă. Întotdeauna ți-e foame?

Sosirea chelnerului o împiedică pe Rita să-i răspundă pe loc. Se strâmbă arătând spre anghilele care pluteau într-un sos gras.

– Mi-era foame înainte să aducă oroarea asta.

El îi oferi scampi și păstră pentru el farfuria cu bisato.

– În mod sigur nu se numără și niște italieni printre strămoșii tăi, remarcă el, fiindcă altfel ți-ar plăcea asta. Totuși, dacă mă uit bine la tine, mi se pare că ai părul roșcat și carnația venețiencelor pictate de Tiepolo.

Rita scutură din cap.

– La facultate mă luau adeseori drept egipteancă.

– Adevărat?

Își puse jos furculița și o examină cu atenție. Apoi îi prinse bărbia între două degete și o obligă să-și țină capul foarte drept, în timp ce el o studia la lumina mișcătoare a lumânărilor.

Mâna lui coborî apoi ca o mângâiere pe pielea mătăsoasă a gâtului.

Rita avea impresia că lumea înconjurătoare dispăruse. Era conștientă doar de privirea arzătoare a lui Frank și de surescitarea care-i cuprinsese întreg trupul.

Pentru a-și alunga emoția, ea îi spuse glumeață:

– Mă vezi mergând tot timpul cu capul în profil?

Frank își retrase mâna. Încordându-și bustul, adoptă postura țeapănă a faraonilor.

Rita pufni în râs. O pereche de la masa vecină râse și ea.

– Precis sunt în luna de miere, șopti Frank reluându-și atitudinea normală.

Rita zâmbi cu regret.

– Ce loc minunat pentru un voiaj de nuntă! șopti ea.

– Unde ai fost în călătorie de nuntă?

– De unde știi că am fost măritată?

– N-a fost decât o simplă presupunere.

– N-am avut de fapt o lună de miere, îi mărturisi ea. Neil este expert în cărți vechi și era mult prea ocupat, ca să călătorească de plăcere.

Apoi ridică din umeri, parcă resemnată.

– De fapt, n-a trecut mult și mi-am dat seama că se plictisea dacă rămâneam între patru ochi. El trăia în mijlocul unei adevărate curți de prieteni, admiratori și paraziți.

– Și cât timp ai rezistat?

– Doi ani. Ruptura s-a instalat încetul cu încetul. Destul de repede am încetat să-l respect. Și nu poți iubi pe cineva fără să-l respecți. Dar nu voiam să-l părăsesc pe Neil, fiindcă simțeam că are nevoie de mine. Era lipsit de maturitate. Dar este o maladie incurabilă. Și când am înțeles asta, am divorțat.

Frank se încruntă. Argumentul nu-l satisfăcea.

– Nu-mi închipui că ești atât de dură.

Rita puse mâinile pe masă cu un gest repezit, ca și cum dădea cărțile de joc.

– Sunt cea mai mare dintre șapte frați și surori. În timpul copilăriei, adolescenței și tinereții mele am avut grijă de cei mai mici. E destul pentru o întreagă existență, nu-i așa?

Avu chef să adauge că femeile puternice erau în general prada visată de băieții nehotărâți și fermecători. Dar preferă să încheie o discuție care-i displăcea.

– Neil și-a reluat obiceiurile de flăcău petrecăreț, spuse ea. Și e fericit.

– Dar tu ești?

Rita își ridică bărbia cu mândrie.

– Am magazinul meu de antichități. Îmi ador munca și încep să obțin profituri destul de mari de pe urma ei, ceea ce mi se pare foarte plăcut.

– Nu ți-ar plăcea să locuiești în Italia?

În același timp îi cuprinsese încheietura fină în palma lui solidă și posesivă.

Rita se înfioră. Ochii ei descoperiră pe degetele lui Frank câteva pete de vopsea care nu se curățaseră cu terebentina. Se simțea ciudat de emoționată de acest mic defect al unei frumuseți aproape perfecte.

Dar își reveni imediat, nemulțumită și alarmată totodată.

Oare n-o să se schimbe niciodată? De ce se simțea atrasă mai degrabă de slăbiciune decât de forță? Mai întâi Neil și apoi acest pictor frumos și boem ca toți cei din breasla lui...

Îi atrase atenția asupra petelor de pe degete și de pe tricou.

– Le știu, spuse el pe un ton nepăsător. Am nevoie de o mamă.

Rita se crispă și Frank izbucni imediat în râs.

– Nu ești vizată. Îți rezerv un alt loc în viața mea.

Tânăra se îndepărtă de el cât putu de mult și ripostă cu severitate:

– Ce rol? Nu accept indicații de la nimeni. Sunt anticar și dacă am o hotărâre de luat o discut cu asociatul meu.

Dar în același timp își regretă atitudinea țâfnoasă, atât de diferită de personalitatea ei. Acesta era felul ei de a se apăra?

Terminară de mâncat în liniște. Frank comandă două înghețate cu fragi. Înainte de a băga linguriță în înghețata apetisantă, el remarcă pe un ton visător:

– Am învățat multe de când trăiesc la Veneția. Italienii savurează tot ceea ce înseamnă sarea vieții: frumusețea, dragostea, traiul bun. Sunt în stare să și le ofere și le pasă mai mult de prezent decât de viitor.

– Fiecare cu părerea lui, replică Rita. Personal, dacă mi se întâmplă să apreciez clipa prezentă, mă gândesc totodată și la consecințele faptelor mele.

Privi ceasul de la încheietura mâinii și adăugă zâmbind:

– Rațiunea mă îndeamnă să mă opresc la această plăcută conversație. Nu cunosc încă locul unde voi dormi la noapte. Așa că e timpul să mă prezint la pensiunea Morosini.

Frank o privi surprins.

– Iată o alegere care nu-ți prea seamănă.

– N-am nici un merit în asta, răspunse tânăra cu o voce obosită. Contesa Rusconi a aranjat totul. Bagajele mele au rămas la Danieli, unde le-am lăsat când am sosit de la aeroport.

– Ești obosită? se neliniști Frank.

– Nu în mod deosebit. Dar simt că mi se taie picioarele la gândul că trebuie să mă duc la hotel ca să-mi recuperez bagajele, apoi să străbat toate aceste străduțe și canale în căutarea prietenelor contesei.

Frank izbucni într-un râs plin de veselie.

– Mă însărcinez eu cu toate, spuse el. N-o să ai nici o grijă... cu o singură condiție.

– Care?

– Dacă vei fi satisfăcută de serviciile mele, ne vom petrece împreună tot restul serii. Cunosc o discotecă unde ambianța este teribilă. De acord?

Fascinată de privirea lui întunecată, ea dădu din cap, arătând totodată spre vesta sport agățată de spătarul scaunului.

– Sper că o să-mi lași totuși timpul necesar să-mi schimb ținuta, spuse ea încercând să nu arate cât de multă plăcere îi făcuse invitația lui.

*
* *

Rita avea impresia că e purtată pe aripile vântului.

Grație perfectei cunoașteri a locurilor și oamenilor, Frank reușise să găsească o bărcuță cu motor și hamali. Așa că, la o jumătate de oră după ce părăsiseră restaurantul, Rita își prezenta pașaportul la micul birou de primire al pensiunii Morosini.

O servitoare pe jumătate adormită îi dădu două chei: una de la camera ei și una de la ușa de la intrare, în cazul că se întoarce târziu.

Casa fusese probabil foarte frumoasă. Încăperile erau foarte mari, dar nu prea potrivite pentru destinația de hotel. Rita reperă câteva mobile de preț, dar notă totodată că prețioasele covoare erau tocite până la urzeală și că zugrăveala ar fi trebuit de mult refăcută.

Îl lăsă pe Frank într-un salon vechi și-l urmă pe hamal până la primul etaj.

Nu-i trebuiră mai mult de douăzeci de minute ca să facă un duș și să se îmbrace.

Reapăru în salon într-o rochie albastră de cocteil. Mătasea fluidă se mula pe trupul ei. Pantofii cu tocuri înalte și o poșetă de seară îi completau ținuta.

După privirea admirativă cu care o fixă pictorul, Rita își dădu seama că alegerea ei fusese bună. Frank era probabil un obișnuit al casei, fiindcă își schimbase tricoul pătat și pantofii de velur cu un polo alb și o perehe curată de blugi.

Barca cu motor îi așteptase. Se întoarseră pe străduțele de apă până în cartierul Castello. Merseră apoi pe jos până într-o piațetă iluminată în întregime cu neon. Ecourile unei muzici calde, dinamice scăpau pe ferestrele cabaretului.

Mai multe persoane râdeau și flecăreau pe stradă.

– Oh, Frank!

– Buona sera, Frank!

Un grup se apropie de ei. Urmară strângeri de mâini, exclamații de veselie, lovituri prietenești peste spate și pe umăr.

Se părea că Frank are mulți prieteni.

În local comandă vin pentru toți prietenii lui, apoi o luă pe Rita pe ringul de dans. Un loc atât de aglomerat încât perechile băteau aproape pasul pe loc. Muzica era în general compusă din aranjamente pe cântecele lui Michael Jackson.

Rita parcă plutea, înlănțuită de brațele lui Frank. Universul ei se limita la umărul lui puternic pe care își sprijinea fruntea și la brațul care-i strângea talia. Pierduse complet noțiunea timpului. Când își ridica puțin capul, întâlnea privirea ochilor lui arzători, a căror flacără făcea să-i curgă foc prin vene. Se lăsa cuprinsă de senzații uitate de o veșnicie.

Miezul nopții trecuse de mult când părăsiră localul. Se plimbară un timp fără să scoată nici un cuvânt, pe o stradă pustie și liniștită.

– Te-ai distrat la fel de bine ca la New York? o întrebă Frank aproape cu timiditate.

– La New York nu mă distrez niciodată. Aici a fost...

Căută un calificativ, dar nu găsi nici unul destul de sugestiv pentru a traduce prin cuvinte ceea ce simțea. Așa că spuse cu simplitate:

– Seara a fost minunată. Îți mulțumesc, Frank.

– E târziu. Având în vedere decalajul orar, ai avut o zi foarte lungă. Te conduc la pensiunea surorilor Morosini.

Vocea îi tremurase puțin. Rita nu răspunse nimic. El luă tăcerea ei drept aprobare și iuți pasul.

Când ajunseră la pensiune, Rita scoase cele două chei pe care i le dăduse recepționera. O alese pe cea mai mare.

– Presupun că e cea de la poartă.

O băgă în broască fără a reuși însă s-o răsucească.

Frank încercă la rândul lui, cu același insucces. Iar cealaltă cheie era prea mică pentru mărimea broaștei.

– Poate că mai există vreo poartă, la fel ca la Palatul Rusconi, îi sugeră tânăra femeie.

– Nu. E singura intrare pe care o știu.

Rita se enervă.

– Nu-mi vine să cred că mi-a dat o cheie greșită... totuși, dacă stau să mă gândesc mai bine, e posibil. Fata de la recepție dormea de-a-mpicioarelea. Într-un hotel american, ar fi fost concediată înainte de sfârșitul zilei.

Rita apăsă pe butonul soneriei.

– Presupun că au un paznic de noapte.

Încercă de mai multe ori. Dar soneria nu reuși să trezească pe nimeni din casa care părea pustie. Nici o lumină nu se zărea prin obloanele închise. Locul părea de-a dreptul lugubru.

Rita era furioasă pe sine. Slăbiciunea de care dăduse dovadă în fața contesei Rusconi îi apărea acum ca o formidabilă prostie. Ce idee să plece din hotelul ei luxos, deschis zi și noapte, ca să se mute în palatul ăsta lamentabil, închis ermetic ca o închisoare!

– Să ne întoarcem la Danieli, îi spuse ea.

Frank clătină din cap.

– Veneția e plină de turiști. Camera ta de acolo e în mod sigur ocupată. Vii la mine.

– La tine? repetă Rita. Dar unde?

– La Burano. Amintește-ți că ți-am spus: locuiesc pe una dintre insulele din lagună. Dar ca să ajungem la stația de unde luăm barca cu motor, trebuie să mergem cu gondola. Nu te-ai urcat niciodată într-o gondolă, nu-i așa?

Rita oftă. Limbuția pictorului o enerva.

– Ascultă-mă bine, Frank! Când m-am sculat azi-dimineață, crezi că aveam intenția să suport zece ore de zbor ca să profit de „la dolce vita" italiană și să-mi sfârșesc seara într-o gondolă romantică? Povestea asta a început să mă mire și pe mine. Ar putea fi intitulată: „Problema de la miezul nopții". Capitolul unu.

– Sau mai degrabă „Noapte la Burano", replică el fără să se lase descurajat.

O gondolă trecea prin apropiere. Frank strigă și tricoul vărgat al gondolierului se mișcă prin semiîntuneric.

Așa că Rita nu avu de ales și trebui să se așeze alături de Frank pe banca matlasată a ambarcațiunii înguste.

Alunecau într-o liniște stranie de-a lungul unui canal, a cărui apă strălucea în lumina lunii. În spatele lor, la pupa, bărbatul manevra cu îndemânare vâsla. Casele riverane aveau obloanele trase.

Ritei i se părea apăsătoare atmosfera. O trecu un fior. Frank îi înconjură umerii cu un braț amical.

În momentul când treceau pe sub un pod mic, Rita zări furișându-se o siluetă.

Frank o tachină.

– Cred că am văzut un cuțit strălucind sub o capă neagră.

Gondolierul supralicită:

– Un corp a căzut în apă, signorina.

Rita scoase un mic strigăt și se strânse lângă Frank.

– Nu, nu, totul e în regulă, spuse gondolierul. N-a fost decât o glumă.

Rita se simți totuși ușurată când ajunseră pe Canal Grande.

– Canalele astea strâmte cred că-i fac pe mulți să sufere de claustrofobie, remarcă ea.

– Bineînțeles, o aprobă Frank ironic. Psihiatrii venețieni știu asta. Numai că aici, în loc de divan, folosesc un pat de apă pentru a-și lungi pacientele.

Rita bombăni:

– Prefer glumele gondolierului.

Intrară pe Canal Grande în dreptul Podului Rialto. Era târziu. Reflectoarele erau stinse. Pe fiecare mal, palatele se succedau cu fațadele lor gotice, renascentiste sau clasice. În lumina albăstruie a lunii păreau niște decoruri de teatru. Frank îi spunea Ritei numele fiecăruia. Dar, învinsă de oboseală, tânăra moțăia, conștientă doar de apropierea trupului lui și de sunetul grav al vocii. I-ar fi plăcut ca această agreabilă beatitudine să nu se mai sfârșească niciodată.

El o scutură ușor.

– Trezește-te, Rita. Ajungem în fața Palatului Dogilor. Acum trebuie să găsim o barcă cu motor. Gondolele nu ajung până la Burano.

Năucită de nesomn, îl urmă pe Frank și se trezi așezată din nou alături de el, dar asurzită acum de zgomotul unui motor.

„E imposibil, visez, gândea ea. Eu, Rita Stewart, anticar cunoscut pe Madison Avenue, însoțesc un pictor trăsnit pe o insulă necunoscută."

Se ciupi de braț. Nu, nu era un vis.

Frank locuia într-o casă de pescari. Rita zări o fațadă întunecată cu ramele deschise la culoare ale ferestrelor și a ușii.

Frank își scoase cheia.

– Zece mii de lire ca să-ți aflu gândurile, șopti el.

Rita mormăi:

– N-ar fi trebuit s-o ascult pe contesă.

– Așteaptă să-ți vezi patul. Cearșafurile s-au uscat la soare. Sunt de un alb ca zăpada și miros a violete. Cuvertura e făcută din puful gâștelor de pe insulă...

Rita închise ochii la perspectiva unui culcuș atât de confortabil și îmbietor, apoi îi redeschise alarmată.

– Și unde se află acest pat?

– În camera de oaspeți. Fii liniștită!

Împinse o ușă și o lăsă singură într-o încăpere de o simplitate aproape monahală. Rita nu mai putea de oboseală.

Frank nu mințise. Cearșafurile erau mătăsoase și parfumate. Pernele mari și moi. Cuvertura nu cântărea nimic dar o proteja de aerul răcoros al nopții.

Rita se culcase goală. Pe norișorii lor roz, îngerașii pictați pe plafonul Vilei Mandola nu puteau fi mai fericiți decât ea.

Pe buze îi apăru un zâmbet de încântare. Ziua fusese minunată. Imaginea lui Frank era atât de puternică, încât aproape că reușea să-i alunge din minte motivul călătoriei ei. Își reamintea fiecare din expresiile lui, gura senzuală, râsul vesel și mângâierea învăluitoare a ochilor lui de catifea.

O fură somnul. Pe chipul ei se putea citi fericirea.

Capitolul 2

Aroma cafelei o trezi din somn pe Rita. Deschise ochii pe jumătate, apoi îi închise repede la loc. Oare unde se afla?

Memoria îi reveni brusc. Fu cuprinsă de un asemenea elan de bucurie încât sări jos din pat și deschise obloanele ca să lase să intre soarele.

Ferestrele dădeau spre câmp. O briză cu iz sărat ciufuli părul Ritei care închise repede obloanele, conștientă de goliciunea ei.

Deschise apoi dulapul de stejar care, împreună cu patul și scaunul din pai formau singurul mobilier din cameră. Niște cămăși bărbătești erau împăturite cu grijă. Luă una și o îmbrăcă, apoi se băgă cu plăcere în culcușul ei călduț.

Un alt miros îl însoțea pe cel al cafelei. Rita își imagină o tavă plină cu lucruri apetisante: șuncă și ouă prăjite, unt proaspăt cu chifle calde. Mmm... Înghiți în sec de poftă. Rațiunea îi comanda să se scoale și să se ducă să-l ajute pe Frank la bucătărie. Dar la naiba cu rațiunea! Se înveli bine cu

cuvertura și ațipi din nou, conștientă de plăcerea acestui somn pe furate și de lenevia atât de neobișnuită pentru ea.

Cineva o trase de degetele de la picioare, smulgând-o din euforia ei. Frank se așezase pe marginea patului, ținând o tavă pe genunchi.

Rita ridică puțin capul. Văzu două pahare cu suc de portocale și vesela fină din porțelan chinezesc.

Se trânti la loc pe pernă și se întinse cu poftă.

– Exact tava pe care o așteptam! Cum se spune în italiană la micul dejun?

– Piccola colazione. Dar aparențele sunt câteodată înșelătoare. Scoală-te și privește realitatea în față.

Rita îi adresă cel mai frumos surâs al ei. Apoi se ridică și se sprijini de perne.

– Tu ai făcut...

Se întrerupse, holbă ochii și scoase un „oh" decepționat. Nu era șuncă. Niște ouă bătute, pe fundul unei farfurii adânci, cu un aspect translucid și deloc apetisant.

Dar un trandafir roșu împodobea tava.

– Mic dejun în stil italian? pufni ea în râs.

Frank se strâmbă.

– S-a întrerupt curentul electric exact în momentul când începeam să prăjesc jambonul, îi explică el. Miroase trandafirul și bea sucul de portocale. N-am nimic altceva să-ți ofer, cara mia.

Rita își turnă o ceașcă de cafea. Era rece și amară. Singurele lucruri comestibile de pe platou erau sucul de portocale și o felie de chec.

Frank luă cele două pahare, întinse unul Ritei și-l păstră pe celălalt. Băură împreună. Frank rămăsese posomorât. Rita încercă să-l încurajeze.

– Ce drăguț din partea ta că mi-ai adus micul dejun la pat!

– Să mai vii o dată când o să am curent electric și o să-ți demonstrez adevăratele mele talente.

El arătă spre ouă.

– Ar trebui să le arunc pe o pânză în maniera anumitor specialiști de Pop'Art.

– Ce te-a făcut să devii pictor? îl întrebă pe neașteptate Rita.

– Vocația probabil.

Se încruntă și reflectă un moment înainte de a continua:

– Întotdeauna am fost talentat la desen și m-am simțit atras de culori. Pentru mine pictura nu este un scop în sine. Este eliberarea unei nevoi de exprimare. Din copilărie am știut ceea ce voi face.

– Ai avut noroc.

– Mai puțin decât crezi, fiindcă am pierdut mult timp. Exilat de la Torino la San Francisco, tatăl meu a devenit un avocat celebru în Statele Unite. Dorea să mă vadă preluând cabinetul de aocatură. Așa că, ani de zile, m-a obligat să studiez dreptul.

Rita păru șocată.

– Și-ți iroseai viața doar din dragoste filială?

– Te miră asta? Găsești că n-am caracter, nu-i așa?

Rita își plecă genele lungi pentru a-și asunde admirația care strălucea în ochii ei verzi. Știa că Frank Giordano nu poate fi considerat un om slab.

Frank rosti foarte repede:

– Uită o clipă de educația ta americană. Dacă în familiile italiene copilul este un adevărat rege, el trebuie în schimb să-și asculte tatăl. În ceea ce mă privește, eram împins de un

resort mai puternic decât tradiția. Voiam să-i dovedesc celui care mi-a dat viață că nu mă tem de nimeni, nici măcar de el, pe planul competiției.

– Și totuși ai revenit la pictură, remarcă Rita.

– Da, dar numai după moartea tatălui meu și după terminarea facultății de drept. Și am rupt totodată cu un mod de viață care nu-mi convenea. Mama mea primea foarte mult, dar mai mult din obligație decât din prietenie. Pe tot parcursul vieții lor, părinții mei au rămas robii convențiilor sociale.

Un miros de ars îl întrerupse. Frank sări în picioare.

– Au dat drumul la curent. Am lăsat două felii în prăjitorul de pâine, pentru cazul că nu-ți plăcea checul meu. Acum îți voi putea pregăti o adevărată piccola colazione.

– Vin cu tine, îi spuse ea în momentul când el părăsea încăperea.

– Baia este în fundul culoarului, îi spuse Frank peste umăr.

Ceva mai târziu, beau cafea fierbinte, stând așezați unul în fața celuilalt în bucătărie. Pe fereastră, Rita vedea de cealaltă parte a unui canal îngust un șir de case cu un singur nivel, cu fațadele zugrăvite în culori vii. O campanilă puțin aplecată domina acoperișurile vechi din țiglă roșie.

Priveliștea o surprindea prin calm și originalitate, dar nu întârzie prea mult asupra ei. Ochii îi erau atrași mai degrabă de Frank căruia îi sorbea cuvintele și-i răspundea la întrebări. Încercau să se cunoască mai bine. Rita se întreba dacă nu era pe cale să se atașeze prea mult de acest bărbat din cauza admirației exagerate pe care o simțea pentru el.

Totuși, când Frank îi propuse o plimbare pe insulă, îl refuză. Afacerile își recăpătaseră încetul cu încetul ascendentul în preocupările ei.

– Îți apreciez foarte mult compania, Frank, dar trebuie neapărat să mă întorc la Veneția. I-am promis contesei Rusconi că ne întâlnim la magazinul ei.

Aruncă o privire spre rochia albastră de mătase și zâmbi.

– Mai întâi va trebui să-mi schimb toaleta. O să fac un mic ocol pe la pensiune și cu ocazia asta o să discut și cu surorile Morosini despre condițiile șederii mele acolo.

*
* *

Când ajunseră în fața pensiunii, Rita fu frapată de toate semnele de decrepitudine pe care abia le remarcase în ajun. Pereții erau coșcoviți. Vopseaua de pe obloane se cojea. Grădina era plină de mărăcini și urzici, dominate de un chiparos falnic, martor al unei splendori trecute.

Totuși, un buchet mare de irișI împodobea holul de la intrare. Erau niște buchete la fel de frumoase și în salon.

Recepția era pustie. Rita luă telefonul și formă numărul palatului Rusconi.

Nimeni nu-i răspunse.

– Mai încearcă, o sfătui Frank.

Apoi îi dădu numărul de la magazin.

Dar se părea că nobila doamnă nu se afla nici la palat nici la magazin.

– Nu are nici un ajutor? se miră Rita punând receptorul în furcă.

Frank începu să râdă.

– Oh, nu! Nu vrea să împartă cu nimeni plăcerile negoțului.

– Plăcerile? Credeam că oamenii muncesc în primul rând ca să-și câștige existența. Oricât de contesă e ea, prietena ta nu e scutită de această nevoie. Și ca să te convingi, e de ajuns să arunci o privire în încăperile aproape golite de mobilă ale palatului ei.

Frank nu-i răspunse însă. O femeie de vreo șaizeci de ani cobora scara cu un pas maiestuos. Părul ei cenușiu, tăiat scurt, încadra o față prelungă, osoasă și distinsă. Era îmbrăcată cu o fustă neagră și o bluză de culoarea fildeșului împodobită cu un jabou de dantelă.

– Doamna Stewart, presupun? Încântată să vă cunosc, spuse ea într-o engleză perfectă. Eu sunt Maria Morosini.

Rita vru să-l prezinte pe Frank. Dar femeia o opri, zâmbind.

– Suntem vechi prieteni. Frank dispunea aici chiar de o mică încăpere unde își ținea o parte din lucruri.

Rita își aminti atunci că Frank se schimbase aici înainte de a pleca în oraș.

Maria Morosini arătă spre vasul cu flori de la piciorul scărilor.

– Vă rog să mă iertați, signora, că nu ați găsit flori proaspete în cameră la sosirea dumneavoastră. Dar ieri n-am găsit nimic care să-mi placă. Sora mea și cu mine iubim numai florile cu tije lungi, cum sunt trandafirii, irișii sau gladiolele. Ele sunt semnul unei splendori care se potrivește cu casa noastră.

Rita dădu politicos din cap. În sinea ei, deplângea lipsa de simț practic de care dădeau dovadă surorile Morosini. În loc să cheltuiască o avere pe la florării, de ce nu-și defrișau grădina ca să planteze trandafirii și gladiolele de care aveau nevoie?

Maria continua cu un zâmbet satisfăcut:

– Din fericire, în dimineața asta ne-am putut umple vazele. Am pus niște flori splendide în camera dumneavoastră.

– Mulțumesc. Vă apreciez gestul, spuse Rita. Dar mă tem că n-am primit cheia potrivită. În noaptea asta n-am reușit să deschid poarta...

Ezită, nedorind să facă neplăceri personalului. Dar după câteva secunde de nehotărâre, Rita consideră că surorile Morosini trebuiau să afle că portarul nu-și face cum trebuie datoria.

– Am sunat de mai multe ori dar nu mi-a răspuns nimeni.

Degetele Mariei trăgeau cu nervozitate de jaboul fin de dantelă.

– Îmi pare rău, signora. Camerele au ferestre spre cealaltă parte a casei. Așa că nu se aude soneria până acolo. Dar o să-l cert pe Mario că nu era la postul lui.

Coborî tonul pentru a adăuga pe un ton confidențial:

– Nenorocitul s-a pus pe băut, mă înțelegeți? Dar, cu toate astea, nu-l putem concedia. Lucrează pentru familia noastră din copilărie.

O expresie gânditoare întunecă fața brăzdată nemilos de trecerea anilor.

– În fond, poate că din cauza asta suge băutură ca un burete, adăugă ea.

Rita și Frank schimbară o privire amuzată. Și asta spori intimitatea care se stabilise între ei.

Maria o rugă pe Rita să-i înapoieze cheia în chestiune. Apoi dispăru într-un birou aflat în spatele recepției.

Urmată de Frank, Rita intră în salon și privi în jurul ei. Deasupra șemineului monumental era agățat un blazon asemănător cu cel pe care-l văzuse în palatul Rusconi. Însă aici

leul era culcat, doar capul lui vigilent fiind ridicat. Fotografiile, divanurile și comodele erau grele dar de bună calitate și gust. O vitrină fusese golită de conținutul ei, cu excepția unui vas emailat de Faenza.

Rita îl reperă imediat și se apropie ca să-l examineze mai atent.

Corpul oval al vasului reprezenta capul unui patriarh bărbos. Mânerele verzi erau admirabil cizelate. Obiectul data în mod sigur din secolul XVI. Vasele de acest fel erau însă întotdeauna perechi. Unde o fi al doilea? se întrebă Rita.

Întâlni în acel moment privirea lui Frank.

– O minunăție, nu-i așa? șopti ea.

– Da. Îți imaginezi măndria meșterilor care au reușit o asemenea perfecțiune? În prezent, fabricile scot mii de vase asemănătoare, a căror execuție grosolană este o insultă pentru arta ceramicii.

– În ochii tăi, poate. Dar turistul care cumpără o reproducere este la fel de fericit ca și cum ar poseda originalul.

Frank se strâmbă disprețuitor.

– Dacă este american, o dată întors acasă se va grăbi să-l împodobească în mod sigur cu flori artificiale.

Rita nu mai avu timp să-i răspundă. Maria tocmai intra în salon. O femeie mai tânără și cu forme ceva mai pline o însoțea. Maria făcu prezentările.

– Sora mea mai mică, spuse ea. Luisa se ocupă de bucătărie.

Frank le surâse celor două prietene ale lui.

– Luisa e cea mai bună bucătăreasă din Veneția. Pot să depun mărturie în acest sens, afirmă el.

O bruscă roșeață coloră chipul palid al Luisei care-și plecă ochii, măgulită de compliment. Avea nasul acvilin ca sora ei și aceleași buze subțiri și disprețuitoare.

– Iată cheia cea bună, spuse Maria întinzându-i-o Ritei. Și încă o dată, vă rog să-mi acceptați scuzele.

– Nu-i nimic, spuse americanca pe un ton conciliant.

Cele două surori afișau o asemenea noblețe, încât le lăsă să plece fără să fi îndrăznit să întrebe de prețul camerei.

– Sun-o din nou pe contesă, o sfătui Frank.

Formă chiar el numărul și întinse receptorul Ritei.

În sfârșit cineva răspunse la celălalt capăt al firului. Contesa Rusconi părea că abia răsuflă.

– Scumpa mea, încă două minute și nu m-ați mai fi găsit. Tocmai închideam magazinul, fiindcă sunt invitată diseară la niște prieteni. Și cum fac totul în ultimul moment, nu mi-a mai rămas prea mult timp să mă pregătesc.

Rita încercă să-și ascundă dezamăgirea.

– V-am mai sunat și adineaori.

Interlocutoarea ei o întrerupse cu o voce nerăbdătoare.

– Eram la coafor. Pe urmă, a trebuit să dau o fugă să-mi cumpăr o pereche de pantofi de seară. Cei vechi s-au cam uzat de atâtea petreceri... Oh, dar acum mă gândesc...

Izbucni în râs ca și cum o idee năstrușnică îi trecuse prin minte.

– ...Veniți la petrecere, dragă prietenă. Va fi o ocazie bună pentru dumneavoastră de a întâlni jumătate din aristocrația venețiană. Vechiul meu prieten, Luigi Capiello, a avut ideea ca în seara asta să invite o groază de cunoștințe. Rugați-l pe Frank să vă însoțească... sau mai degrabă o să-l rog eu personal când o să-l văd. El îl cunoaște foarte bine pe Luigi.

Rita se simțea năucită. Contesa avea un talent să ia hotărâri în locul ei punând-o aproape în fața faptului împlinit. Și în afară de asta, vorbea atât de repede încât era imposibil s-o întrerupi.

Rita reuși totuși să spună:

– Frank e lângă mine.

– Splendid! Dați-mi-l la telefon.

Rita îi pasă ușurată receptorul. În timp ce Frank era supus la rândul lui tirului contesei, Rita se întoarse în salon. Covorul scump oriental era tocit. O fereastră rămăsese blocată fiindcă cremona dispăruse. Pernele din catifea de pe canapeaua mare fuseseră cârpite cu destulă stângăcie.

Toate aceste semne denotau o sărăcie lucie. Și totuși, flori scumpe împodobeau vasele înalte din cristal.

Ridică ochii spre plafonul cu casete. Cum or fi încălzit iarna încăperile astea atât de mari și de înalte?

Frank veni după ea, cu ochii strălucind de veselie.

– Ieșim diseară, o anunță el.

– Așa am înțeles și eu.

– Atunci vin să te iau la ora opt. De acord?

Rita ridică fatalistă din umeri.

– Ar trebui să refuz, spuse ea cu un zâmbet forțat, dar...

– Dar ce?

– Nu vreau s-o nemulțumesc pe contesă.

– Cred că n-o să regreți. Sigur, nu va fi o atmosferă atât de destinsă ca aseară... Fiindcă ne-am distrat bine, nu-i așa?

Rita dădu din cap, adresându-i un zâmbet călduros.

În momentul când ieșeau din salon, un bărbat cu părul argintiu împingea ușa holului. Eleganța lui demodată îi sporea

distincția. Îl salută pe Frank, care i-l prezentă Ritei. Signor Bianchi era unul din clienții pensiunii. Se înclină, ducând degetele tinerei femei până la buzele lui, într-o sărutare de mână ca pe vremuri. Apoi se îndepărtă cu discreție.

Rita îl conduse pe Frank până în prag.

– Dacă surorile Morosini au mulți clienți, pensiunea este o afacere rentabilă, remarcă ea.

– N-aș ajunge prea repede la concluzia asta, spuse prudent Frank. Signor Bianchi și alți clienți sunt vechi prieteni ai Luisei și Mariei. Sunt sigur că nu participă decât cu niște sume nesemnificative la cheltuielile pensiunii. Cred că abia își plătesc mâncarea.

Imprudența surorilor Morosini o lăsă cu gura căscată pe Rita.

– Dar... bietele femei sunt pe cale să se ruineze.

– Posibil. Dar nu-și pot arunca prietenii în stradă.

– Nu, bineînțeles că nu... Totuși, ar face mai bine să-și reducă cheltuielile. Casa ar merge foarte bine și fără risipa asta de flori scumpe.

Fu rândul lui Frank să se simtă șocat.

– Florile aduc Mariei și Luisei frumusețea care le înseninează viața.

– O frumusețe cam costisitoare.

Frank ridică din umeri, agasat de lipsa de înțelegere a tinerei femei.

– Sunt fericite să continue vechile obiceiuri. Casa lor a cunoscut și vremuri de glorie. Pânze de mari maeștri împodobeau pereții. O armată de valeți se ocupa de grădină și de bucătărie. Acum, pentru a fi servite, cele două surori nu

dispun decât de o femeie cu ziua și de un portar care în general se îmbată. Și le blamezi că cheltuiesc câteva mii de lire ca să-și cumpere flori?

Când rămase singură, Rita medită la vorbele pictorului. Nu era de aceeași părere cu el. Cum să-ți găsești fericirea cheltuind mai mult decât îți poți permite? Pentru ea, comportarea surorilor Morosini era nici mai mult nici mai puțin decât o nebunie.

Dar încetă în curând să se mai gândească la cele două surori. Ziua era splendidă. Și diseară va ieși din nou în compania lui Frank.

Până atunci, fiindcă de afaceri nu putea fi încă vorba, se va amesteca în mulțimea turiștilor care vizitau Piața San-Marco și Palatul Dogilor.

Urcă în camera ei ca să se schimbe.

*
* *

Malul pe care se ridica Palatul Capiello era luminat à giorno. Logiile și arcadele dantelau fațada la fel de elegant ca ornamentele unui tort de nuntă.

Femei cu cape lungi de velur și bărbați în frac coborau din gondole. Nu puteau trece pragul decât după ce erau anunțați de doi servitori care flancau intrarea, cu câte o făclie în mână. Porțile ghintuite erau larg deschise spre un hol imens, pardosit cu marmură și mobilat cu piese vechi.

Frank și Rita își spuseră numele valeților îmbrăcați în stil franțuzesc. Pictorul era îmbrăcat într-un smoching de un albastru-închis. Rita îmbrăcase o tunică vernil care i se mula ca o mănușă pe trupul suplu.

Abia reuși să nu pufnească în râs când intrară în palat.

– I-am fi putut anunța la fel de bine pe Mickey și Minnie Mouse. Nimeni n-a dat atenție la ceea ce am spus.

– Ce importanță are! ripostă Frank. Protocolul a fost respectat și asta e tot ce contează.

Urcară scara monumentală care ducea spre încăperile în care avea loc recepția.

– Îl zăresc pe contele Capiello, spuse pictorul. Vino să te prezint.

Contele se apropia de ei. Un păr alb și mătăsos îi aureola chipul. Îi primi cu un surâs larg.

– Sunt fericit că ai putut veni, dragul meu Frank, spuse el cuprinzând mâinile pictorului, pentru a le scutura cu căldură.

Apoi luă mâna Ritei și se înclină adânc.

– Sunt încântat să întâlnesc o femeie atât de frumoasă, spuse el galant. Atenție, Frank! Ai grijă să nu ți-o răpească nimeni... Șampanie? le propuse el chemând printr-un gest un băiat cu vestă albă. Bufetul e aranjat în sala de bal. Vi-l recomand călduros.

Ochii lui străluciră când adăugă pe un ton pofticios:

– O să găsiți și homari.

Apoi se îndepărtă ca să primească și alți invitați.

Cu o cupă plină în mână, Rita îl trase pe Frank ceva mai departe de mulțime.

– Ai remarcat eticheta sticlei? îl întrebă ea în șoaptă. Un Dom Perignon din 1976. Probabil că e foarte bogat.

– Te înșeli. Din contră. Dar un Capiello nu poate servi o amărâtă de oranjadă oaspeților săi... Hai acum să dăm o raită pe la homari.

Străbătură mulțimea care se înghesuia în sala luminată de două lustre mari de cristal.

Homarii erau tăiați în felii și reconstituiți în carapacea lor. Și nu erau singurul lux al bufetului. Pe fața de masă din dantelă, platourile de argint puneau la dispoziția invitaților feluri variate și tentante de mâncare. După ce gustaseră din caviar și pui la rotisor, cei mai gurmanzi puteau alege diferitele sorturi de patiserie și înghețată.

– N-am văzut în viața mea o asemenea abundență de feluri și nici atâta lux în prezentarea lor, remarcă Rita gânditoare.

Un fel de respect admirativ o făcuse să vorbească în șoaptă.

Frank îi explică.

– Contele primește o dată pe an. În acea zi scoate tot ce are mai frumos. Cumpără cele mai fine produse și angajează o armată de valeți pentru a le servi.

– Încă două serate ca asta și va fi nevoit să-și vândă palatul, remarcă Rita pe jumătate amuzată, pe jumătate scandalizată.

Contesa Rusconi venea spre ei, însoțită de o brunetă planturoasă.

– Rita! Frank! Sunt fericită că vă aflați în mijlocul nostru astă-seară. V-o prezint pe signora Alvarez, o prietenă din Buenos Aires.

Șuvițe argintii făceau să strălucească părul negru al signorei Alvarez. Răspunse cu cordialitate cuvintelor de bun-sosit, apoi își ascunse cu mâna decolteul.

– Mă simt destul de stânjenită că am venit fără nici o bijuterie la o serată atât de elegantă. Dar o parte din bagajele mele au fost furate la aeroport. Voi fi despăgubită de societatea de asigurări, bineînțeles. Dar până atunci, am impresia că sunt dezbrăcată.

– Și așa ești încântătoare, spuse malițioasă contesa care era plină de coliere, inele și brățări. Dar dacă acest fapt te deranjează chiar atât de mult, te rog primește acest dar.

Își scoase de la gât un lanț de aur de care era agățată o piatră albastră cu o montură fină. Lucrătura era demodată dar foarte frumoasă.

– Oh, nu, protestă prietena ei. N-am dreptul să te privez de această bijuterie, scumpa mea Lily. Ea aparține în mod sigur familiei Rusconi.

– Ia-o fără nici un scrupul, Ofelia, spuse nepăsătoare contesa. Am primit-o moștenire și pot să dispun de ea după bunul meu plac. Dacă mândria ta îți interzice să primești un asemenea cadou, atunci poartă-l măcar cât timp stai la Veneția.

Prinse colierul la gâtul Ofeliei și se dădu un pas înapoi pentru a admira pandantivul.

– Arată mult mai bine la gâtul tău, spuse ea cu amabilitate.

Prietena ei îi strânse mâinile într-o efuziune de tandrețe specific sud-americană.

– Întotdeauna ești generoasă, scumpa mea Lily! exclamă ea.

Contesa se întoarse zâmbind spre Rita.

– În timpul tinereții noastre, când mă numeam încă Lyli Moran, drumurile vieții noastre s-au întâlnit pentru un timp. Eu eram dansatoare cu castaniete și Ofelia costumieră în teatrul unde dansam.

Signora Alvarez oftă din adâncul pieptului.

– A fost o epocă minunată. Cine și-ar fi putut închipui atunci că Lily Moran se va mărita cu un conte italian și eu, Ofelia Perez, cu un bancher argentinian?

Contesa puse mâna pe brațul prietenei sale.

– Te las cu Frank. Eu vreau să-i arăt ceva Ritei.

Și cu un mic surâs misterios, o îndemnă s-o urmeze prin mulțime.

Rita se întrebă ce toană o mai fi având contesa. Aceasta deschise o ușă și o conduse într-o încăpere luminată doar de iluminația de pe Canal Grande.

Ochii Ritei se obișnuiră foarte repede cu semiîntunericul. Văzu un blazon mare agățat deasupra șemineului.

– Armoriile familiei Capiello, o anunță contesa cu respect în voce.

Mania asta de a expune blazonul familiei începuse s-o cam agaseze pe americancă. Așa că nu dădu mare atenție leopardului alb înfățișat pe fondul de azur al ecusonului.

Contesa aprinse o lampă. Așa că Rita putu privi după pofta inimii pendula așezată pe polița din marmură a șemineului. Era un model splendid, reprezentativ pentru arta franceză din timpul lui Ludovic al XV-lea, cu un cadran din email și nimfe aurite.

Contesa păru pe punctul de a spune ceva, apoi își strânse buzele într-o tăcere plină de reproș. Era clar că atitudinea Ritei o șoca.

„Ar fi trebuit să mă uit ceva mai sus" se gândi tânăra.

Dar nu era capabilă de prefăcătorie. Se întoarse să examineze și restul încăperii care i se păru la fel de goală ca o sală de așteptare dintr-o gară. În acel moment, contesa stinse lumina.

– Mâine o să fiu la magazin, o preveni ea pe un ton repezit. Ora nouă vă convine?

– Perfect, rosti Rita.

Întoarsă în saloane, privi mai cu atenție la invitații contelui Capiello. Aparțineau cu toții aceleiași generații. Femeile purtau toalete din catifea sau moar, care fuseseră probabil la

modă pe la jumătatea secolului. Fracurile bărbaților fuseseră croite pentru niște umeri musculoși. Acum atârnau pe niște trupuri slăbite.

„Niște fantome, își spuse Rita. Trag după ei nostalgia fastului de odinioară. Trăiesc peste posibilitățile lor, oferind bufete scumpe sau cheltuindu-și rămășițele averii pe la florării. Sunt nebuni de legat".

Îl căută pe Frank prin mulțime. Cum nu-l vedea, se apropie de o comodă din abanos încrustat cu fildeș și sidef. Mângâie cu respect munca meșterului.

– O evaluezi? rosti o voce ironică din spatele ei.

Rita simți o furnicătură de-a lungul coloanei vertebrale. Frank avea darul de a-i stimula în mod agreabil fibrele nervoase. Se întoarse și întâlni privirea arzătoare a ochilor căprui.

– Mă mulțumesc s-o admir, îl corectă ea. Dar îmi închipui că ar vinde-o dacă ar găsi un cumpărător.

Se apropie de el și șopti:

– De ce toate aceste încântătoare persoane în vârstă trăiesc atât de nebunește? Peste tot pe unde sunt invitată, nu văd decât pereți goi și covoare roase. Dar cheltuiesc fără să se uite la bani și disprețuiesc reparațiile curente. De ce, Frank? Toate astea nu au nici un sens.

– Se simt fericiți așa, spuse pictorul.

– Prețul fericirii lor mi se pare prea ridicat...

Se întrerupse. Maria Morosini se apropia de ei, într-o rochie foarte elegantă din satin mov care data în mod sigur din vremea primelor colecții Dior.

Rita n-o mai văzuse pe proprietara ei de când îi schimbase cheia de la ușa pensiunii.

– Camera e confortabilă? se interesă Maria. Îmi pare atât de rău că n-am putut-o împodobi cu flori înainte de sosire.

Rita o asigură că faptul nu avea nici o importanță. Camera îi plăcea. Așa că Maria se îndepărtă cu un pas de suverană, simțindu-și sufletul mai ușor.

Două ore mai târziu, când își lua rămas-bun de la gazdele ei, Rita avea impresia că părăsește o lume pe cale de dispariție, dar care avea grijă să arate bine în goana ei spre pierzanie.

Își alungă din minte ideile neutre. Frank o conduse la pensiune în gondolă. Noaptea era prea frumoasă pentru gânduri împovărătoare.

*
* *

Lumina lunii acoperea cu o patină argintată bălăriile din grădina pensiunii Morosini. Farmecul continua. Frank scurtase puțin ședereа lor la contele Capiello pentru a-i da posibilitatea Ritei să admire palatele de pe Canal Grande înainte să se stingă reflectoarele care le luminau fațadele.

Stătuseră înlănțuiți sub ochii binevoitori ai gondolierului, străbătând întâi Canal Grande, pe urmă canalele mai mici.

În fața chiparosului care părea negru în lumina lunii, Frank se opri și o luă în brațe pe Rita.

Tânăra se înfioră. Senzațiile pe care reușise să le stăpânească în timpul plimbării cu gondola îi aprinseră sângele în vene. Nu nega atracția pe care o simțea pentru Frank, dar știa că ar fi o greșeală să se atașeze de el.După divorț, se jurase că dacă se va mai îndrăgosti vreodată, bărbatul respec-

tiv va fi un om de afaceri lucid și întreprinzător. Gusturile ei, obiceiurile, caracterul, întreaga ei personalitate erau opuse acestui pictor care ridica lipsa de eficiență și extravaganța la rang de virtuți. Cu el, n-ar avea nici un viitor.

Se încordă. Ca și cum îi ghicise șirul gândurilor, Frank protestă:

– Rita! Nu poți trăi doar clipa prezentă?

Cu vârful degetului, îi atinse gâtul. Această mângâiere, deși ușoară, zdruncină rezistența Ritei și-i începoșă mintea. Trebui să facă un efort pentru a găsi un argument convingător.

– Nu acționez niciodată fără să mă gândesc la consecința actelor mele. Mi se pare că ți-am mai spus asta, îi reaminti ea cu o voce răgușită.

– Momentele magice nu au decât urmări plăcute.

Chipurile lor erau foarte aproape unul de celălalt. Respirațiile li se amestecau. Rita se simțea din ce în ce mai ametită și începuse să pronunțe niște cuvinte pe care nici ea nu le mai credea.

– Nu, Frank... Aventura noastră n-ar fi decât o scurtă întâlnire fără viitor... Peste două zile plec în Statele Unite...

În acest timp, degetele lui lungi și îndemânatice urmau delicat liniile buzelor ei, ca și cum pictorul voia să le descopere contururile. Și când puse stăpânire pe buzele ei, Rita fu uimită de tandrețea sărutării lui.

Se lipi instinctiv de el. Căldura trupului viril îi înnebuni simțurile și se abandonă complet buzelor lui senzuale. Le întredeschise pe ale ei. Limbile lor se întâlniră. Fu un sărut plin de pasiune.

Rita simți că i se taie picioarele de emoție. Frank o susținu cu o mână. Celalaltă mână vagabonda pe bustul ei, trezind peste tot senzații minunate.

– Rămâi la Veneția, o rugă el.

Buzele lui îi acopereau acum toată fața cu o ploaie de sărutări. Îl simțea pe Frank în tot trupul ei. Îi șoptea cuvinte tandre la ureche, sărutând-o, vorbindu-i.

– Rămâi, Rita. Nu pleca peste două zile. Vreau să te pictez, să te cunosc mai bine...

Trezea în ea dorințe refulate de mult timp. Dar el ce simțea pentru ea? O simplă admirație de estet? O atracție pasageră?

Oricum, relația lor evolua într-un ritm prea rapid pentru gustul Ritei. Era gata să cedeze fără să-și mai facă niște calcule. Dar va fi în stare să-l uite pe Frank după ce i se va dărui?

Avea nevoie de puțin timp pentru a vedea mai clar în sine. Cum el o ruga din nou să-și mai amâne data plecării, Rita acceptă.

Frank râse triumfător.

– O să-ți dau lecții de italiană, îi promise el.

– Știu să zic addio. Nu e de ajuns?

Buzele ei erau umflate de dorință. El puse din nou stăpânire pe ele într-o lungă sărutare care o făcu să se înfioare.

Se smulse cu greu din brațele lui. Frank o lăsă să se ducă singură până la ușa pensiunii Morosini.

Capitolul 3

A doua zi, la ora unsprezece, Rita împingea ușa de la magazinul contesei. Era situat pe o străduță numită tot Rusconi, aflată în apropierea palatului cu același nume.

Intră și se opri necrezându-și ochilor.

Frank îi spusese că în Italia prezentarea conta la fel de mult ca marfa. Dar se părea că simpaticei contese puțin îi păsa de acest obicei. Magazinul ei, deși mare, era vraiște, alături de obiecte prețioase înghesuindu-se bibelouri fără valoare.

Contesa scria la un birou mic, plasat în fundul magazinului. O zări pe Rita și se sculă s-o întâmpine.

– Bună dimineața, doamnă Stewart.

Ochii ei albaștri străluciră amuzați când adăugă:

– Americancele sunt foarte punctuale.

– Nu e un defect, spuse cu blândețe Rita.

Contesa făcu un gest care îngloba ansamblul stomacului ei.

– Dacă vă interesează ceva, nu vă jenați.

Rita arătă spre poșeta ei și zâmbi.

– Mi-am făcut o listă. Unul dintre clienții mei colecționează, printre altele, bronzuri medievale. Corespondentul meu parizian mi-a spus că voi găsi la dumneavoastră obiecte care să-i placă.

Contesa exclamă încântată:

– Și a avut dreptate. Am un sfeșnic de la începutul secolului IV. Vă interesează?

– Da. Pot să-l văd?

– Bineînțeles.

Ochii ei albaștri o priviră pe Rita apoi se rotiră spre marfa heteroclită.

– Unde l-oi fi pus? șopti contesa. Aș putea să vi-l descriu... dar trebuie să-l găsesc totuși. Veniți cu mine.

Se strecură printre lăzi, mese și scaune, antrenând-o pe Rita după ea.

– Poate că, dacă v-ați clasa comorile, îi sugeră Rita ezitând, ați găsi mai ușor ceea ce căutați. Cel mai bine ar fi să le grupați pe epoci și să aranjați în vitrine ceea ce nu-i interesează decât pe turiști.

– Excelentă idee, spuse contesa fără pic de entuziasm.

– Doriți să vă expun felul cum văd eu prezentarea?

– Da, dar mai târziu. Întâi trebuie să găsesc bronzul acela... Ah, iată-l! exclamă ea deplasând piesele din argint ale unui serviciu de ciocolată.

Întinse Ritei un mic personaj călare pe un leu. În mâna ridicată ținea un sfeșnic cu cinci brațe. Ansamblul era searbăd, fără grație și prost echilibrat.

Rita, care simțea ațintită asupra ei privirea contesei, își ascunse dezamăgirea și se feri să zâmbească. Se mulțumi să pună obiectul pe o măsuță.

– Mi-e teamă că ați fost păcălită, contesă, spuse ea cu amabilitate. Sfeșnicul ăsta n-are nici o valoare. A fost fabricat în serie la sfârșitul secolului trecut.

Rita surprinse o licărire de stimă în ochii albaștri. Deci fusese un test! Se felicită în sinea ei. De acum nu-i vor mai fi prezentate decât piese autentice.

Ușa se deschise și o femeie în blugi și tricou își făcu apariția.

– Ocupați-vă de clientă, o sfătui Rita. În acest timp, mă uit să văd ce m-ar putea interesa.

Turista, o americancă, dorea să ducă un cadou tipic italienesc prietenilor ei din Atlanta. Rita recunoscu accentul tărăgănat al celor din Georgia.

Contesa răspunse cu amabilitate:

– Am multe articole frumoase și deloc scumpe.

Rita le lăsă să discute și examină talmeș-balmeșul din magazin. Brusc, ochii i se măriră de surpriză și plăcere. Pe o comodă din acaju era plasată perechea vasului pe care-l admirase în salonul pensiunii Morosini. Nu putea fi vorba de o eroare. Această faianță de Faenza era sora geamănă a celeilalte. Erau două exemplare unice care nu se vindeau separat.

Rita pricepu imediat. Surorile Morosini o rugaseră pe prietena lor să le găsească un cumpărător pentru vasele respective. Dar, fiindcă nu le plăcea să vadă cum dispar comorile, nu-i dăduseră contesei decât unul singur, rezervându-și plăcerea de a-l admira pe celălalt până la sosirea cumpărătorului.

Rita se întristă la gândul durerii resimțite de cele două surori, nevoite să se despartă încetul cu încetul de tot ce le era

drag. Un alt exemplu îi întări convingerea. Pe biroul contesei descoperi pendula Ludovic al XV-lea pe care o văzuse în ajun la contele Capiello.

Luigi Capiello ar putea să-și achite facturile la homar și șampania, cu banii luați pe ea? Fără probleme, își răspunse singură Rita. Pendula valora o mică avere. Dar contesa va găsi un cumpărător destul de bogat pentru a-i oferi prețul pe care-l merita?

Reveni spre ușă, exact la timp ca să audă comentariul final al contesei.

– Aveți noroc, doamnă. Statueta din sticlă colorată pe care ați achiziționat-o valorează mult mai mult decât douăzeci și cinci de dolari. Este o muncă de artist pe care n-o veți găsi în nici unul din magazinele cu suveniruri.

Rita abia își ascunse zâmbetul. Dacă Lily, actuala contesă Rusconi, nu avea deloc talent în a-și expune marfa, în schimb știa să vândă. „Munca de artist" venea în linie dreaptă de la Murano unde suflătorii de sticlă executau pe bandă sute de obiecte asemănătoare. Dar unde era răul? Două persoane erau satisfăcute. Prima făcuse o afacere bună. Iar cea de-a doua era încântată că a reușit să achiziționeze un obiect rar.

După ce ușa se închise, contesa Rusconi se întoarse la Rita.

– Îmi pare rău, scumpa mea, dar așa se întâmplă toată ziua.

Aruncă o privire spre geanta Ritei.

– Ce mai căutați pentru clienții dumneavoastră?

– Am o listă lungă. Mai întâi...

Ușa se deschise din nou. Frank intră, însoțit de un bărbat corpolent, destul de în vârstă, îmbrăcat cu o eleganță sobră. Îl prezentă contesei, subliniind că domnul Richard Graham din Minneapolis era deosebit de interesat de pendulele vechi.

Apoi pictorul o reperă pe Rita. Îi adresă un zâmbet fermecător și făcu în așa fel încât să se apropie de ea.

– Mi-ai lipsit, îi șopti el la ureche.

Rita se înroși la față în egală măsură de plăcere și de jenă. Arătă spre celelalte două persoane cu un gest discret. Dar acestea erau prea ocupate să discute cifre pentru a le da vreo atenție.

Frank o trase pe Rita în micul birou din spatele magazinului.

– Spune-mi că și eu ți-am lipsit, o imploră el.

Dar Rita preferă să nu-i arate cât de mult o tulbura.

– Eu n-am un temperament atât de exploziv ca al tău, spuse ea râzând.

Frank scutură indignat din cap.

– Ești fierbinte ca o flacără, protestă el. Dar tu...

– Sstt! îl întrerupse ea punându-i degetul pe buze.

Contesa venea în mare grabă. Înșfăcă pendula care trona pe birou cu amândouă mâinile și plecă înapoi la clientul ei.

Rita începu să dorească din tot sufletul ca americanului să-i placă această adevărată operă de artă și s-o plătească cât mai scump posibil.

– E drăguț din partea ta că-i servești drept intermediar prietenei tale, remarcă ea.

Frank făcu un gest nepăsător.

– N-am nici un merit în asta. De multe ori, văzându-mă că pictez, oamenii îmi cer adresa unui anticar bun...

Rita îl asculta cu o singură ureche. Cu cealaltă înregistra frânturile de conversație dintre Richard Graham și contesă. Aceasta era foarte convingătoare. Se părea că, de data asta, contesa Capiello își va plăti cea mai mare parte din furnizori.

Imediat ce ușa se închise în urma clientului, contesa li se alătură. Ochii îi străluceau de plăcere. Închise prețiosul cec într-un sertar al biroului ei, apoi se întoarse spre tânăra femeie.

– Data viitoare, de exemplu poimâine pe la ora patru, o să închid magazinul. Și atunci nu vom mai fi deranjate.

– Poimâine? repetă Rita surprinsă. Dar putem trata de pe acum.

Contesa luă un aer scandalizat.

– E aproape amiază, protestă ea. Nu sacrific niciodată ora prânzului pentru niște chestiuni de comerț.

– Vă invit pe amândouă la restaurant, propuse pictorul.

Contesa îi mulțumi dar refuză.

– Prefer să mănânc la mine acasă și să mă odihnesc apoi o oră sau două.

– Rita?

Invitația părea irezistibilă dacă te uitai în ochii lui Frank. Tânăra fu pe punctul să accepte, dar își reaminti de o obligație imposibil de amânat. Trebuia să-i telefoneze unuia din corespondenții ei din Thailanda.

Ezită, împărțită între conștiința profesională și dorința imperioasă de a rămâne cu Frank.

Dar grija față de afaceri birui.

– Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la pensiune. Am o întâlnire pe fir cu Bangkok-ul. Asia e destul de greu de contactat și mi se întâmplă câteodată să aștept ore întregi câte o legătură.

Frank puse mâna pe umărul ei. Zâmbea cu o tandrețe puțin tristă.

– Fiindcă ți-ai prelungit ședereа la Veneția, o să luăm masa împreună altă dată, rosti el.

Rita își luă rămas-bun de la ei. Un vag sentiment de dezamăgire nu-i dădea pace. Nici unul nici celălalt nu făcuse nici un efort s-o rețină. Frank nu fixase o dată pentru următoarea întâlnire.

*
* *

Dormea adânc când o trezi ploaia. „Furtună cu grindină" gândi ea auzind izbiturile din geam.

Cu pleoapele grele de somn, își băgă capul sub cuvertură pentru a-și regăsi liniștea.

Dar degeaba, zgomotul se auzi la fel de tare. Camera ei era situată pe colț, o fereastră dând spre canal, alta spre o piațetă. Rafalele alternau cu niște pauze ciudate.

Intrigată, se frecă la ochi, se sculă și se apropie de fereastra care dădea spre piațetă. Ciudat lucru, geamul era uscat.

La lumina palidă a unui felinar, zări o siluetă care se apleca și se ridica la intervale regulate.

Își puse repede halatul și deschise fereastra.

– Frank! Ești nebun? Nu mai arunca pietricele, o să spargi geamurile.

– Vino jos, cara mia, spuse el cu o voce potolită.

– Categoric nu. E noapte. Ai idee cât e ceasul?

– Da. Vreau să-ți arăt răsăritul soarelui la Veneția.

Rita râse.

– E foarte romantic, dar mor de somn.

– Foarte bine. Ca să te trezesc, o să-ți cânt o serenadă.

Puse o mână pe piept și-și bombă teatral pieptul. Rita îl rugă:

– Nu, Frank, nu. O să trezești toată casa.

– Atunci îmbracă-te și coboară. Îți acord zece minute.

Rita închise fereastra și se îmbrăcă grăbită. Niște blugi și un tricou albastru i se părură cele mai potrivite pentru un răsărit de soare. Mai luă și un pulovăr, gândindu-se la aerul rece din zori.

Frank se gândise la ea. Voia să împărtășească împreună aceleași emoții.

Când coborî, mai era încă întuneric dar o geană de lumină apăruse pe cer spre est. Părul roșcat îi cădea liber pe umeri.

– Aurora, zeitatea mea din zori! exclamă Frank îmbrățișând-o.

– Aurora... remarcă Rita. Nu sunt eu. Cred că ești puțin nebun.

– Nebun după tine, o corectă Frank cu o voce răgușită. De când te-am cunoscut, sunt fericit sau trist în funcție de tine... dacă ești sau nu alături de mine.

Își apropie fața de a ei.

– Și astăzi, sunt fericit.

Când o sărută, Rita se înfioră și respirația i se acceleră. Întredeschise buzele. Întâi Frank o sărută cu patimă, apoi se mulțumi s-o mângâie cu buzele.

– Să plecăm, spuse el, fiindcă o să ratăm spectacolul și ar fi păcat.

O luă de mână și o conduse cu un pas rapid pe străduțele întunecoase și pustii. Acest oraș fără mașini dormea încă.

Magazinele ferecate cu lacăte, cu obloanele trase, mesele strânse la marginea trotuarelor dădeau impresia unui oraș mort.

Rita se înfioră. Atunci Frank o strânse și mai tare de mână. Profilul lui viril se desena ca o linie palidă în noapte. Purta un pulovăr pe gât și niște pantaloni de catifea. Aerul sărat al lagunei îi impregnase pielea și hainele cu un miros de iod.

– Unde mergem? îl întrebă ea.

– Sus în campanilă.

Rita pufni în râs.

– Dacă e vorba de campanila din piațetă, se deschide abia la nouă dimineața, ripostă ea.

Frank o asigură că-l mituise pe gardian și obținuse dublura cheilor.

– ...Dar bineînțeles că o să urcăm pe scări. Ascensoarele nu funcționează la ora asta.

La piciorul camponilei San-Marco, Rita ridică ochii spre galeria dantelată, acolo foarte sus, sub clopotniță.

– Sunt mii de scări de urcat ca să ajungem acolo, gemu ea.

– Urcă prima mie singură, glumi el, și pe urmă o să te duc în brațe.

Rita nu regretă efortul. Veneția, laguna și insulele apăreau încetul cu încetul din noapte. Tabloul care se descoperea ochilor ei uluiți, și încântarea o lăsară fără glas. Câteva stele mai străluceau pe cer, dar lumina roz care urca dinspre est le ștergea încetul cu încetul.

– Uită-te bine, o preveni Frank cu o voce gravă.

Îi înconjură umerii cu brațul. Rita nu mai știa ce o tulbură mai mult: contactul trupului viril al vecinului ei sau aurora.

Aduseră un omagiu tăcut acestei splendori.

Rita trăia o impresie de ireal. Parcă plana deasupra unui oraș din basme. Focul din soare îi curgea prin sânge și-i alunga orice rezistență. Avu convingerea intimă că fericirea era aici, foarte aproape de ea. Nu avea decât un gest de făcut ca să fie a ei.

Se întoarse spre Frank, își ridică mâinile și mângâie obrajii aspri înainte de a-i strânge cu dragoste între palme. Apoi îl sărută provocator pe bărbie și pe buze.

El o strânse în brațe cu o violență care se repercută în tot trupul Ritei, eliberând un val de dorințe prea mult timp refulate. Se agăță de gâtul lui într-o îmbrățișare pasionată.

Când tânărul o sărută, Rita avu impresia că toate culorile aurorei îi străluceau prin fața ochilor.

– Vino în atelierul meu, îi șopti el.

– Unde?

– La mine, la Burano. Putem ajunge acolo în douăzeci de minute. O să te pictez așa cum te văd acum.

Rita cedă rugăminții lui.

În barca rapidă cu motor care-i ducea spre insulă, își regăsi însă bunul-simț. Servindu-i drept model, nu se vor crea între ei legături mult mai puternice decât cele care decurgeau dintr-o simplă întâlnire?

Dar acest gând dispăru cu iuțeala fulgerului. Încetă imediat să se mai întrebe. Acum contau pentru ea doar brațele lui

Frank care-i înlănțuiau talia, umărul lui care-l atingea pe al ei și vântul care-i învăluia pe amândoi într-un vârtej amețitor.

*
* *

Insula Burano este locuită de pescari și de dantelărese. Înălțate pe marginea canalelor, casele sunt vopsite în culori vesele. Cea a lui Frank era albastră, cu rame albe la ferestre.

Tânărul îi arătă un paravan aflat într-un colț al atelierului.

– Dezbracă-te acolo, îi spuse el. Dacă te jenezi să-mi pozezi în costumul Evei, o să găsești și un prosop ca să-ți ascunzi goliciunea.

Rita privea în jurul ei cu o curiozitate avidă. Ultima oară când venise aici, nu văzuse decât camera de oaspeți și bucătăria. Grăbită să plece spre Veneția, nu remarcase hangarul lipit de casă. Partea de nord a acoperișului fusese înlocuită cu sticlă. O mulțime de pânze, montate pe cadre, erau întoarse cu fața spre pereți.

I-ar fi plăcut să le examineze. Dar cum Frank părea cuprins de pasiunea febrilă a pictorului, ea nu îndrăzni să-l roage nimic.

Își scoase hainele și le împături cu grijă pe un taburet. Un prosop mare de plajă atârna pe spătarul unui scaun. Se drapă în el, lăsând goi umerii și coapsele lungi. Ținuta ei rămânea pudică. Se înroși până la urechi, prezentându-se astfel în fața lui Frank.

– Ca să intri în ambianță, ar trebui să porți o bluză de artist și o beretă, spuse ea pe un ton glumeț încercând să-și ascundă încurcătura. Eu m-aș vedea destul de bine în costumul unei tahitiene, cu o floare de hibiscus în păr.

Frank râse și o luă în brațe. Rita se aprinse imediat. Dar, în timp ce degetele îndemânatice ale pictorului lăsau urme de foc pe trupul ei, oriunde o atingea, Rita avea impresia că dorința nu-i era împărtășită. Frank n-o atingea decât pentru a o face să adopte atitudinea dorită de el.

Rita își mușcă buzele încercând să-și vină în fire. În acest moment nu era decât un model. În ochii pictorului încetase de a fi o femeie, pentru a deveni o alegorie fără sex și fără creier. „O zeitate a Aurorei" precizase el.

Pasiunea care-l făcuse pe Frank s-o ia în brațe în campanilă se transformase acum într-o energie creatoare. Mâna care ținea penelul era rapidă și precisă. Ochii lui întunecați străluceau într-un mod neobișnuit.

Rita rămase mult timp nemișcată.

Când soarele ajunsese la zenit, Frank tot mai picta. O mângâia din priviri, întârziind asupra liniei umerilor, asupra sânilor fermi...

În sfârșit, reuși să se rupă de opera lui.

– Să ne oprim puțin, îi propuse el.

Rita se întinse apoi își mișcă ușor capul de la dreapta la stânga.

– Doamne, cât e de frumos! exclamă Frank. Fiecare dintre gesturile tale este perfect. Rotește-te puțin. Aș vrea să prind curba gâtului.

Resemnată, se așeză din nou pe taburetul modelului. Frank reveni la șevalet și dădu de câteva ori cu pensula pe pânză. Chipul lui strălucea de o patimă care alimenta dorința Ritei.

Se înfioră, extrem de excitată. Într-o clipă, Frank fu lângă ea.

– Ești obosită. Iartă-mă că te-am reținut atât de mult timp. O să-ți masez mușchii dureroși.

Trecu în spatele ei și începu să-i frământe cu blândețe umerii și spatele.

– Destinde-te, cara mia, șopti el.

Rita se lăsă moale în mâinile lui. Cu ochii închiși, cu bărbia sprijinită în piept, încerca să se convingă că era la o banală ședință de masaj la un kinetoterapeut. Nu era pentru prima oară când îi ciupea și-i frământa cineva astfel mușchii. Atunci de ce avea aceste senzații ciudate?

Mâinile îndemânatice se îndreptară brusc spre partea de jos a coloanei vertebrale, apoi urcară într-o lungă mângâiere de-a lungul șoldurilor.

Rita ghici invitația. Era pregătită. Se ridică și-l privi. Fiorul care-i aruncă unul în brațele celuilalt purta în el toate promisiunile plăcerii.

Buzele lui Frank le devorară pe ale ei, gustând, mângâind, explorând. Când limbile lor se atinseră, Rita se simți cuprinsă de un val sălbatic de senzualitate.

Prosopul căzu pe jos. Frank îi acoperi trupul gol cu o ploaie de mici sărutări plăcute dar incitante. Mâinile nu rămăseseră nici ele inactive. Descopereau curbe care păreau să ascundă bucurii secrete.

– Oh, Rita, șopti el. N-o să te mai las să pleci.

Ca pentru a-și confirma hotărârea, o ridică în brațe, deschise ușa de comunicare spre casă și o purtă de-a lungul culoarului cu pereții văruiți. O puse pe patul în care dormise o noapte.

– Dragostea mea, spuse el cu o voce răgușită.

Ochii lui înflăcărați de dorință scânteiau ca două stele. Își scoase repede hainele și se lungi lângă ea. Trupul lui avea culoarea aramei. Rita se cuibări la pieptul lui, ascunzându-și fața în părul care acoperea torsul viril. Trase în piept ametită mirosul de mosc al pielii lui.

El o îndepărtă cu blândețe și gura lui se rătăci în dulcea vale dintre sâni. Obrazul lui aspru se frecă de sfârcul unuia dintre ei. Rita gemu. Atunci, Frank prinse între buze celălalt sfârc și-l mușcă ușor până ce tânăra femeie strigă de plăcere.

Frank îi șopti cuvinte drăgăstoase, în timp ce buzele lui sărutau pântecele ei satinat.

Rita gemu din nou. Așteptarea devenise un adevărat chin. Îl cuprinse în brațe și se strecură sub el. Fiecare mișcare a lui Frank o transforma într-o materie care nu mai avea nici greutate nici nume. Ea devenea lumină, fluviu, vârtej de bucurie. Într-o înflăcărare vecină cu extazul, strigă numele lui Frank agățându-se de el pentru a-l urma până la capătul lumii.

O dată pacea revenită în corpurile lor, se priviră uluiți. Pe urmă, Frank o părăsi ca să se lungească lângă ea. Începu s-o mângâie pe păr. Un timp își savurară fericirea în tăcere. Apoi Rita remarcă, aproape cu timiditate:

– Tabloul, Frank... Nu l-ai terminat.

El se întinse leneș.

– N-are nici o importanță. Nu mai are nevoie decât de câteva retușuri.

– Și cum o să-l numești?

– Nu știu. Găsește-i tu un nume.

– „Lumina zorilor pe Marea Adriatică”.

Frank își ridică puțin capul și-i sărută tandru umărul gol, lipit de al lui.

– Prea lung și prea romantic. Eu sunt un pictor abstract.

– De ce nu, pur și simplu: „Rita"?

– Foarte bine, o aprobă el. Excelent.

– Mi-ar plăcea să văd pânza.

– O s-o vezi mâine. Prima din zilele pe care le vom petrece împreună.

Ea se cuibări lângă el.

– Nu e un lucru înțelept. Trebuie să mă ocup de munca mea, care mă așteaptă la New York.

Frank o mușcă ușor de lobul urechii.

– Nici o problemă. Te voi urma și acolo.

– Și o să pictezi zgârie-norii din Manhattan? obiectă ea cu îndoială.

El o sărută pe piept.

– Ai fost vreodată optimistă, Rita? Este totuși o stare de grație care ne ajută să realizăm proiectele cele mai nebunești. În ziua primei noatre întâlniri, eram sigur că voi reuși să te aduc la Burano. Și uite că visul meu s-a realizat!

Rita păru descumpănită.

– Artiștii, sau cel puțin creatorii, sunt mai fericiți decât muritorii de rând.

El se ridică într-un cot, surprins, și o privi cu atenție.

– Nu ești fericită?

– În acest moment, da. Dar în general, în mod sigur nu la fel ca tine. Lucrurile, oamenii, evenimentele nu sunt ori albe ori negre. Au mai multe fațete. Eu personal am tendința să nu rețin decât partea lor proastă.

– Și atunci, pe mine cum mă vezi? o întrebă el, părând brusc neliniștit.

Rita se ridică și-l strânse în brațe într-un elan de pasiune necontrolat.

– Nu-mi pune genul acesta de întrebări. Te iubesc, Frank, și se zice că dragostea te orbește.

El urmă cu mâna conturul feței delicate a Ritei.

– Și eu te iubesc, Rita. Da, oricât de nebunesc ți s-ar părea acest lucru, te iubesc. Dar eu văd un viitor luminos, la fel cum era cerul în această dimineață.

Un fior de bucurie o străbătu. El o sărută și o mângâie pe tot trupul. Sângele Ritei începu din nou să fiarbă.

Se iubiră ca doi nebuni.

Își petrecură restul zilei, ca și noaptea care urmă, într-o lume fermecată de unde nu fugeau decât când erau sau prea înfometați, ca să se repeadă în bucătărie după o hrană mult mai pământeană.

Capitolul 4

Soarele o trezi din somn pe Rita. Fu imediat conștientă de ciudata moleșeală a corpului. Capul lui Frank era sprijinit de umărul ei și un braț îi înconjura posesiv talia.

Încercă să se degajeze fără să-l trezească. Dar el deschise ochii și-i zâmbi. Rita îi mângâie cu tandrețe obrazul pe care era vizibilă o barbă de două zile.

– Ai dormit bine?

– Când? protestă el cu o strâmbătură comică.

Izbucniră amândoi într-un râs fericit.

Rita se întinse leneșă, înainte de a anunța cu o voce convinsă.

– E timpul să ne sculăm.

– De ce? Încearcă să-mi dai un motiv valabil și sar în picioare.

– Trebuie să-mi termini portretul. Și eu am întâlnire cu contesa Rusconi.

El o privi copleșit.

– Revizuiește-ți prioritățile, dragostea mea. Cele două motive invocate nu au caracter de urgență.

– Pentru mine da. Nu amâna niciodată pe a doua zi... Cunoști urmarea proverbului...

Frank ridică din sprânceană și o examină gânditor. Apoi își balansă picioarele lungi pe marginea patului.

– Foarte bine, rosti el resemnat. Atunci, să începem cu micul dejun. Te chem imediat ce e gata.

Și pentru a o face să uite că-i vorbise cam repezit, o sărută pe colțul buzelor.

De data asta, cafeaua era fierbinte. Bucățile de bacon și ouăle miroseau delicios.

Așezată în bucătărie în fața bărbatului pe care-l iubea, Rita îi admira trăsăturile virile. Deslușea în ele o energie pe care vorbele lui o dezmințeau adeseori. Se gândi că, de multe ori, curajul unui artist consta în a da ce era mai bun din el pentru a-și crea opera.

Și, brusc, fu extrem de curioasă să descopere cum o pictase.

– Trebuie să pozez din nou? îl întrebă ea.

– Nu. Ceea ce-mi mai rămâne de făcut nu mai necesită prezența modelului.

– Frank! Mor de curiozitate. Pot să-mi privesc portretul?

El se ridică și-i întinse mâna. Rita fu gata să se împiedice în poalele halatului prea lung pentru ea.

În pragul atelierului, se simți emoționată și puțin speriată. Va afla acum felul în care o vedea el. Pânza se afla pe șevalet, dar invizibilă din acel punct. Nimic nu fusese deplasat. Taburetul modelului era tot acolo, la fel ca și cârpele, tuburile, pensulele și paleta de care se servise pictorul.

Rita se apropie și rămase uluită. Pictura dovedea mai degrabă o răbufnire a emoțiilor decât o copie fidelă a realității. Dar grație jocului de nuanțe și degradeurilor, Frank reușise să sugereze formele. Arta acestui pictor al luminii oferea un amestec de blândețe și violență care trezeau admirația.

Rita zâmbi portretului ei. Oh, bineînțeles că nu era genul de tablou pe care i l-ar fi dăruit mamei sale. Și totuși, întreaga frumusețe a răsăritului de soare la Veneția apărea în planul doi. Ea însăși, mai mult sugerată decât desenată, se desprindea din oceanul de culori. Își recunoștea liniile feței, ochii verzi și părul roșcat. O trăsătură incertă de penel evoca trupul ei.

Nu fusese niciodată atât de frumoasă.

Toate temerile îi dispărură. Prin acest portret, Frank îi mărturisea dragostea lui. Reușise să redea inexprimabilul: bucuria lui de a trăi, emoția senzuală, totul prin faptul că o înfățișase pe Rita ca pe cel mai frumos lucru din viața lui.

Își dădu seama că Frank o urmărea neliniștit.

– Ce părere ai? o întrebă el cu răsuflarea tăiată.

– Oh, Frank! E... o minune. Ai talentul celor mai mari pictori, plus o sclipire de geniu.

Frank râse ușurat.

– Am doar șansa de a ști să exprim ceea ce simt. Și pentru asta dispun de două modele excepționale: o femeie splendidă și cel mai frumos oraș din lume.

O luă în brațe pentru un lung și tandru sărut.

Când se despărțiră, Rita se uită din nou la pânză.

– Ar trebui să-ți faci o expoziție, spuse ea visătoare.

Dar Frank clătină din cap.

– Lumea artelor se poate lipsi foarte bine de Frank Giordano.

– Gândește-te la situația ta, insistă Rita. Celebritatea nu te tentează?

– Nu. Nu sunt gata să devin robul ei.

– Ce vrei să spui?

– Mi-am impus să străbat o lungă perioadă de muncă înainte de a ajunge pe culmile artei mele. Și în plus, am oroare de galerii și de oamenii care le frecventează. Cea mai mare parte a vizitatorilor nu pricep nimic dar critică de fac spume la gură. Vin să privească pânzele fiindcă așa e la modă. Sunt snobi, pompoși, ignoranți.

Își mai puse vopsele pe paletă, luă pensulele și se instală în fața șevaletului.

– Iartă-mă, doamnă Rembrandt, spuse el râzând. Aș vrea să termin mica mea capodoperă înainte să mă îmbrac. Îți cedez baia.

În timp ce făcea duș, Rita avu o idee. În curând, aceasta puse complet stăpânire pe ea.

Unul dintre prietenii ei, Ugo Orseolo, trebuia neapărat să vadă lucrarea lui Frank.

Ugo, un critic de artă recunoscut pe plan mondial, avea niște galerii extrem de bine cotate în Statele Unite. Organiza de asemenea bienale de artă modernă în Europa, în special la Veneția, Roma și Milano, unde de altfel și locuia.

Dacă Ugo ar vedea portretul pe care i-l făcuse Frank, Rita era convinsă că-i va împărtăși entuziasmul și-l va lansa pe pictor.

O umbră îi întunecă bucuria. Disprețul lui Frank pentru lumea artelor era în parte justificat. Nu puteai face nici un pas

în acest mediu fără a fi supus la niște constrângeri. Trebuia să accepte recepțiile, interviurile și criticile. Dar reputația mai întâi și bogăția mai pe urmă erau prețul lor.

La cei aproape trezieci și cinci de ani ai lui, Frank trebuia să înceapă o adevărată carieră. Și ea se simțea pregătită să-l ajute. Dar avea dreptul să facă asta fără voia lui? Nu risca, în același timp, să strice relația lor?

Un fior de teamă o trecu. Apoi se răzgândi. Nu încerca mereu Frank s-o convingă de importanța prezentului? Ei bine, azi în ochii Ritei, important era să-i telefoneze lui Ugo Orseolo și să-l anunțe ce descoperise.

În timp ce ea se pieptăna, Frank intră în baie. Îl văzu prin oglindă și se miră de pasiunea pe care o trezea în ea. Cum putea iubi astfel un bărbat care nu se răsese de două zile?

– Am terminat tabloul, declară el cu o emfază prefăcută. O să celebrăm evenimentul oferindu-ne prânzul în cel mai bun restaurant din insulă.

Dar Rita nu era de acord.

– Plecăm la Veneția, decise ea. Ai uitat de întâlnirea mea cu contesa Rusconi? O să sărbătorim mâine terminarea tabloului.

El se apropie de ea pe la spate, își strecură mâinile sub părul mătăsos și-i mângâie gâtul. Apoi începu s-o sărute pe păr. Așa că Rita nu-i putea vedea ochii.

– Mâine e imposibil, spuse el cu o voce înăbușită. De dimineață plec la Roma cu avionul.

– Atunci, o să te însoțesc, spuse ea pe un ton nepăsător.

Frank ridică imediat capul.

– Nimic nu m-ar putea face mai fericit. Dar toată ziua îmi va fi ocupată de diverse... probleme.

– Te duci acolo pentru... probleme legate de pictură?

– De afaceri, o corectă el.

Tonul lui era destul de repezit. De ce gen de afaceri se ocupa Frank? Nu îndrăzni să-l întrebe mai mult. O întoarse spre el și-i sărută cu tandrețe cuta dintre sprâncene, care apărea involuntar când era îngrijorată.

– Pot să dispun acum de baie? o întrebă el.

Rita se retrase fără să mai spună nimic.

Peste o jumătate de oră, Frank își făcea apariția ras, îmbrăcat în blugi și un tricou din bumbac alb.

În vaporetto care-i ducea la Veneția, Rita continua să-și pună întrebări. Cu ce se mai ocupa Frank în afară de pictură? Și de ce fusese atât de evaziv în privința călătoriei la Roma?

*

* *

Luară prânzul într-un restaurant mic aflat în apropiere de celebrul pod Rialto.

În timp ce-și bea cafeaua, Frank o studia pe Rita.

– Mai trebuie să te pictez de câteva ori, spuse el pe un ton admirativ. La lumina crepusculului, în lumina verii și a iernii.

Rita îi aruncă o privire și replică glumeață:

– Cauți doar un model gratuit, nu mai încerca să mă duci de nas! Mulți artiști își folosesc drept modele soțiile sau mamele.

– Soția! Iată cuvântul potrivit, ripostă el privind-o cu subînțeles.

Rita reuși să-și stăpânească o tresărire de fericire.

– Să nu grăbim lucrurile, spuse ea. Ne cunoaștem atât de puțin!

Frank se încruntă și puse jos ceașca pe jumătate plină cu un gest atât de brusc încât câteva picături se vărsară pe farfurioară.

– Faptul că sunt un pictor necunoscut îți influențează în vreun fel hotărârea?

Niște presimțiri neplăcute o cuprinseră pe Rita. Dar le alungă spunându-și că optimismul avea câteodată și părți bune.

– Că ești sau nu celebru nu are nici o influență asupra hotărârii mele, spuse ea cu sinceritate. Dar consider că mai trebuie să așteptăm cu căsătoria.

El o luă de mână.

– Îți înțeleg ezitarea. Eșecul primului tău mariaj te-a făcut să fii prudentă. Așa că voi fi răbdător, scumpa mea.

Își dădură întâlnire la magazinul contesei. Înainte de asta, Rita voia să treacă pe la pensiune să-și schimbe hainele.

Ajunsă în cameră, ridică receptorul și formă numărul de la Milano al prietenului ei Orseolo.

Spre uimirea ei, îl prinse imediat.

– Ugo? Rita Stewart la telefon. Ce mai faci?

– Foarte bine. De unde mă suni?

– Din Veneția.

Păru încântat s-o știe la o distanță de patruzeci de minute de zbor. Ca să scurteze convorbirea și să prevină o invitație, Rita îl anunță că descoperise un pictor excepțional. Pe jumătate american, pe jumătate italian, acesta alesese să locuiască la Veneția.

– ...Ți-ar plăcea să-i vezi pânzele?

– Bineînțeles. Am încredere în gustul tău. De la prima privire știi să recunoști un talent adevărat. Și cum se numește protejatul tău?

– Frank Giordano. Și locuiește în insula Burano.

– Notez informația. Ai putea să-mi aranjezi o întâlnire? O să-i examinez lucrările. Are câteva terminate?

– Da.

Se gândea la pânzele sprijinite de pereții atelierului din Burano.

– Perfect, spuse Ugo. Aștept vești de la tine. Pe curând, Rita.

– La revedere, Ugo. Și-ți mulțumesc pentru încredere.

Rita surâse satisfăcută. Până acum, totul mergea conform planurilor ei. Îi mai rămânea doar să-l convingă pe Frank. O va face încetul cu încetul, fără să forțeze nota.

*
* *

Soarele coborâse spre apus când o părăsiră pe contesa Rusconi. Frank voia s-o ducă pe Rita la Burano. În ciuda puternicei dorințe de a dormi cu Frank, Rita refuză invitația pictorului.

– I-am promis Mariei că în seara asta voi cina la pensiune. E prea târziu s-o anunț că m-am răzgândit. Probabil că Luisa face acum ceva bun în onoarea mea. Te invit eu pe tine, Frank.

Dar bărbatul refuză, cu un aer posomorât.

– Nu vreau să întârzii în seara asta la Veneția.

– Hai să bem măcar un pahar împreună.

Frank acceptă și o duse, departe de mulțime, într-o cafenea unde mesele erau puse la adăpostul de soare, sub o boltă de viță-de-vie.

Își savură în tăcere sucul de fructe. Rita, care-și amintea de atitudinea lui Frank la contesă, se neliniști:

– Consideri comerțul drept o activitate demnă de dispreț?

El o privi, surprins de întrebare.

– Nu, bineînțeles că nu. Comerțul guvernează lumea și fiecare trebuie să se supună regulilor lui. Dar felul în care este organizat îmi displace. La fel ca și contesa, detest să fiu dirijat sau prins la înghesuială.

Adăugă apoi cu blândețe:

– La magazin erai animată numai de bune intenții, dar eu știam că ești pe o cale greșită.

Rită dădu din cap, dezamăgită.

– Avem caractere și puncte de vedere complet diferite, Frank. Nenorocirea e că nici tu nici eu nu vom încerca să le punem de acord. Eu am tendința de a merge direct la țintă. Tu ocolești ca un drum șerpuitor de țară. Suntem asemenea cu două trenuri care gonesc în direcții opuse.

Un zâmbet malițios lumină trăsăturile lui Frank.

– De ce două trenuri? Să urcăm împreună într-unul din acele adorabile omnibuze care opresc în toate stațiile. Așa o să avem timp să admirăm peisajul.

Rita obiectă cu un aer de îndoială:

– Nu vom ști nici măcar încotro ne îndreptăm.

– Ai încredere în mine, spuse el sărutându-i vârfurile degetelor. Eu cunosc perfect traseul.

Se priviră cu tandrețe. Ochii lui întunecați exprimau o asemenea admirație încât Rita se hotărî să-i vorbească despre

Ugo Orseolo. Nici o zonă de umbră nu trebuia să existe între ei. Deschise gura, dar o întrebare a lui Frank o lăsă fără glas.

– Întotdeauna ai fost atât de înverșunată în goana după eficacitate, sau e o revanșă asupra anilor negri?

După ce clipa de surpriză trecu, Rita reflectă pentru a-i răspunde cât mai cinstit posibil.

– Am avut întotdeauna un temperament de luptătoare, îi mărturisi ea. Dar n-am cunoscut ceea ce numești tu ani negri. Aparțin unei familii numeroase care a trăit mai mult decât decent datorită muncii neobosite a tatălui meu. De foarte tânără, am avut responsabilități. Dar a trebuit să-mi asum unele și mai importante după căsătoria mea. Neil era incapabil să ia vreo hotărâre.

– Poate că nu-i lăsai tu libertatea să ia vreo hotărâre, obiectă Frank cu blândețe.

Ea îi aruncă o privire rapidă.

– Sesizez sensul reproșului tău. Și atunci, o să-ți răspund că trebuie să fie doi pentru un tango. Dacă unul dintre parteneri se oprește, celuilalt nu-i mai rămâne decât să aleagă rock-ul. Să zicem că Neil nu făcea nici un efort și că eu eram obligată să dansez singură.

Apoi oftă.

– Căsătoria noastră a fost un adevărat fiasco.

– Nici un moment bun?

– Ba da, recunoscu ea. Neil era amuzant, plin de imaginație, spiritual. Pentru a face față undeva, era perfect. Nenorocirea era că el considera viața drept o continuă petrecere.

Frank o privi visător.

– Petrecerea dă sare vieții, remarcă el. Dar s-o vezi drept un scop al existenței e o copilărie.

Se uită la ceas și se ridică.

– Cu tine, scumpa mea, timpul trece fulgerător. Or, eu am ceva de terminat înainte de plecarea la Roma.

Adăugă pe un ton de reproș:

– Fiindcă refuzi să-ți petreci noaptea cu mine la Burano, te conduc până la pensiune.

Rita îl privi cu ochii plini de dragoste.

– N-am dreptul s-o lipsesc pe biata Maria de-o clientă.

– Frank plăti nota, apoi fluieră după o gondolă pentru a se întoarce în cartierul surorilor Morosini.

Un canal îngust mărginea una din laturile palatului Morosini. Fațada dădea spre o piațetă. Pentru a ajunge la palat, trebuia să debarce pe chei și să meargă de-a lungul grădinii cu chiparoși.

Frank îi ceru gondolierului să-l aștepte.

Înainte de a ajunge la intrare, o luă pe Rita în brațe și o sărută cu atâta patimă încât tânăra își regretă hotărârea de a dormi în această noapte în propriul ei pat. Buzele lui Frank, căldura îmbrățișării lui aprindeau în ea un foc care-i întuneca rațiunea. Cu toată ființa ei simțea nevoia unei alte nopți de dragoste cu Frank, a mii de nopți de dragoste cu el.

Îi răspunse cu pasiune la sărut. Și îi trecu prin minte că era momentul potrivit să-i propună o întâlnire cu organizatorul Bienalelor. La urma urmei, Frank era la fel cu toți artiștii. Nu cerea decât să i se ofere o șansă și, dacă apărea, să profite de ea.

– Am o propunere să-ți fac... începu ea.

Frank o întrerupse.

– O știu. Ți-ar plăcea să mă inviți la cină. Dar în seara asta îmi este imposibil. Ți-am mai spus. În schimb, o să-mi faci tu o favoare.

– Nu, Frank, te înșeli...

– Nu vrei să-mi faci o favoare?

– Oh, Frank!

Se strânse mai tare la pieptul lui.

Tânărul declară pe un ton rugător:

– Mâine seară, când mă voi întoarce de la Roma, aș vrea să te găsesc în pragul casei mele de la Burano, ca o soție care pândește întoarcerea soțului ei.

– Dar...

– O să încerc să prind avionul de la ora șapte, continuă el cu încăpățânare. După o oră, voi ateriza pe aeroportul Marco Polo. Pe urmă, nu-mi vor trebui mai mult de douăzeci de minute ca să traversez laguna la bordul unei bărci rapide cu motor. Spune da, dragostea mea. O să-ți dau dublura cheilor mele. Te duci la Burano când dorești...

Când gondola se îndepărtă, Rita realiză doar că Frank hotărâse totul fără să cunoască problema care o frământa.

Dar avea acum la dispoziție timpul necesar să-i arate prietenului ei Ugo Orseolo opera pictorului.

Desigur că procedeul nu era prea elegant, dar scopul scuză mijloacele, își spuse Rita. Pe de altă parte, acționând fără știrea lui Frank, evita niște discuții interminabile și poate chiar și o ceartă. Or, dragostea lor nu era încă destul de veche ca să suporte o ceartă, chiar și pasageră.

Capitolul 5

Un apetisant miros de supă cu legume ieșea pe geamul bucătăriei când Rita ajunse în fața pensiunii.

Niște bujori roz înfloriseră în vasul de cristal de pe una dintre comodele din hol. Angela, servitoarea celor două surori, punea fața de masă în sufragerie. Maria și Luisa discutau în micul birou aflat în spatele recepției. Ușa era întredeschisă. Rita surprinse fără să vrea dialogul celor două femei în timp ce-și lua cheia de pe tabloul de la recepție.

– Nu mai putem să-i ținem mult timp, se plângea Luisa. Contribuția lor e atât de mică încât nu acoperă nici mâncarea.

– Imposibil să-i gonim, spuse cu hotărâre Maria. Sunt niște prieteni prea vechi ca să procedăm astfel. Ce o să facă atunci când nu vor mai avea nici măcar un acoperiș deasupra capului?

– Atunci să mai vindem ceva, îi sugeră sora mezină pe un ton disperat. Dar ce anume?

Rita rămase pe loc. Își imagina durerea și confuzia celor două surori și suferea pentru ele.

Maria reluă cu o voce înăbușită:

– Lily pretinde că ar găsi un cumpărător pentru vasele de Faenza dacă îi dăm și al doilea vas. Amatorii vor să vadă și perechea lui. Trebuie să ne resemnăm, Luisa. Da, știu, ținem și una și alta la aceste obiecte care aparțin familiei noastre de atâtea generații. Dar nu crezi că supraviețuirea prietenilor noștri e mai prețioasă decât faptul că posedăm niște obiecte de artă?

Rita se retrase tiptil. Înconjură recepția și urcă scara de marmură acoperită de un covor uzat, care ducea spre camera ei. Era copleșită de melancolie și tristețe. În același timp își spunea că surorile Morosini și prietenii lor erau singurii vinovați de nenorocirea lor. Trăiseră prea mult timp în fast fără să se preocupe de viitor. Nepăsarea îi dusese la ruină.

Acest gând o făcu să fie și mai hotărâtă în privința lui Frank. Îl va împiedica să urmeze același drum. Indiferent cât ar costa-o asta, ea îl va face să înțeleagă realitățile existenței.

Ridică receptorul și sună la Milano. Avu noroc să-l prindă destul de repede pe Ugo. După un schimb de politeturi, îi explică motivele telefonului ei.

– ...Dacă ești liber mâine, ți-aș putea arăta lucrările pictorului despre care ți-am vorbit.

– Așteaptă să-mi consult agenda... În principiu dispun de câteva ore după întâlnirile planificate. Dacă artistul tău și insistentul lui impresar sunt liberi spre sfârșitul după-amiezii, eu...

– Oh, nu! gemu Rita care realiză imediat cât de catastrofală ar fi o întâlnire între Frank și Ugo. Aș prefera dimineața.

Urmă o scurtă tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi Ugo oftă.

– Ești teribilă! La ora paisprezece îți convine?

– Da. Vin să te aștept la aeroport.

– Nu trebuie. Am avionul meu personal și aterizez direct la Marco Polo. Așteptați-mă amândoi la Burano. Dă-mi numai adresa unde trebuie să vin.

– Frank Giordano locuiește într-o casă albastră, pe cheiul Venturi.

Tuși încurcată înainte de a-i mărturisi:

– Dar el nu va fi acasă. Își petrece ziua la Roma.

Din nou tăcere. Ugo va accepta complicitatea pe care i-o cerea?

Ușurată, îi auzi, în cele din urmă, râsul înăbușit.

– Am priceput. Pe mâine, draga mea.

– Pe mâine, Ugo.

*

* *

A doua zi la prânz, sosea pe insulă. Toată noaptea fusese chinuită de o bănuială.

Dacă pânzele respective erau niște mâzgăleli fără valoare?

O luă la fugă spre casa albastră. Deschise grăbită ușa și dădu buzna în atelier. Un suspin de ușurare îi scăpă de pe buze. Tablourile înfățișau progresul pictorului.

Frank începuse prin a înfățișa lucrurile cu un realism riguros. Pe urmă abandonase perspectiva și preciziile geometrice pentru a folosi doar efectele magice ale culorii. Era opera unui îndrăgostit de lumină.

Rita îl așteptă pe Ugo la debarcader. Întârziase.

„Doamne, se rugă ea, fă ca Frank să nu vină mai devreme!"

Zări în sfârșit o barcă rapidă care traversa laguna.

– Te-ai schimbat, Rita! exclamă Ugo după un schimb amical de cuvinte.

Signor Orseolo avea vreo cincizeci de ani, niște ochi pătrunzători, părul negru pieptănat cu grijă spre spate și o mustață mică de care se trăgea în momentele de cumpănă. Trufia lui îi irita pe dușmani. Pe Rita n-o deranja însă, fiindcă îi admira competența și-l știa de o generozitate inepuizabilă.

– Ne-am schimbat amândoi, îl corectă cu blândețe tânăra femeie. Au trecut doi ani de la ultima întrevedere pe care am avut-o la New York.

– Nu e o problemă de vârstă. Ai înflorit, draga mea. Niciodată nu ți-am văzut această expresie de fericire întipărită pe chip.

Cu pleoapele pe jumătate închise, o întrebă pe un ton șăgalnic:

– Pasărea rară pe care ai descoperit-o e cumva responsabilă de această metamorfoză?

– Așteaptă să-i vezi opera și o să admiți că are geniu.

Îl conduse de-a lungul canalelor mici ale insulei până la casa albastră.

În atelier, Ugo se opri în fața șevaletului. Frank lăsase pe el ultima pânză. Ugo dădu de mai multe ori din cap fără să spună nimic. Rita, care-i pândea reacțiile, se simți neliniștită în sinea ei. Se așteptase la o izbucnire de entuziasm. Dar criticul prefera să tacă.

Ugo se apropie de pânză, o examină cu un ochi mai atent, apoi se întoarse spre ea.

– Care este numele lucrării?

– Rita.

O sclipire în ochii lui negri, dar fără nici un comentariu.

– Ce mai ai să-mi arăți?

Rita simțea că-i tremură genunchii. Cu un gest îi indică pânzele de lângă perete. Erau vreo cincizeci, de diferite mărimi.

Ugo le studie minuțios, una câte una. Scosese din buzunar un carnețel și lua notițe.

Rita mai pândea și rarele zgomote de afară. Pași pe chei, zgomotul îndepărtat al vreunui motor o făceau să transpire de spaimă. Dacă Frank se întorcea mai devreme decât spusese?

În sfârșit, Ugo băgă carnețelul în buzunar și puse la loc ultima pânză examinată. Apoi se întoarse spre prietena lui.

– Pentru a veni până aici, am sacrificat două întâlniri importante, remarcă el trăgându-se de mustăcioara neagră.

Rita avu impresia că tot sângele i-a fugit din inimă. Era posibil ca dragostea s-o fi orbit într-un asemenea hal încât să nu fi fost în stare să-l judece pe Frank la adevărata lui valoare?

Și brusc urmă miracolul: un surâs larg destinse trăsăturile lui Ugo Orseolo. Regăsindu-și cheful de vorbă, exclamă zgomotos:

– Dar fii sigură, draga mea prietenă, că nu regret nimic. Ca de obicei, am avut dreptate să mă încred în flerul tău. Giordano al tău e un maestru și nu exagerez spunând asta. Prin pânzele lui, i-am urmărit progresul treptat până la opera perfectă pe care i-ai inspirat-o. Cu gustul lui pentru feerie și fast, a reușit să redea inexprimabilul. Am admirat subtilele jocuri de vibrații ca și tonalitățile muzicale ale culorilor.

Adăugă gânditor:

– Opera lui merită să fie expusă... Dar aș vrea să-l lansez înainte de Bienala de la Veneția. Vom începe printr-o expoziție în galeria mea milaneză. Voi organiza o recepție la care voi invita cei mai buni critici, ziariști...

Rita simți că o trece un fior. Lui Frank nu-i plăceau deloc aceste reuniuni. Nu-i ascunsese ce gândea despre flecăreala obișnuită în aceste ocazii.

– Va trebui să vină și el la recepția ta?

„Ce întrebare prostească", gândi ea imediat.

Ugo o privi cu un aer șiret.

– Prietenul tău arată rău?

– E foarte frumos, dar...

– ...detestă onorurile, încheie Ugo în locul ei. Atunci, încearcă să-l convingi că a trecut vremea în care geniile trăiau izolate, împărțindu-și pâinea și vinul cu alte suflete boeme. Acum suntem în secolul marketing-ului.

Rita îl privi descurajată. Niciodată n-ar accepta să-i vorbească astfel lui Frank.

Preocupat de descoperirea lui, Ugo nu remarcă decepția Ritei. Continuă volubil:

– Tu te vei ocupa de relația lui cu publicul. Când îl pot întâlni? Trebuie să revin la Burano? Pentru un artist de talia lui, aș accepta să fac drumul... Bineînțeles însă că, cel mai simplu ar fi să vină să vadă galeria mea din Milano... Ce s-a întâmplat? se neliniști el descoperind expresia disperată care se întipărise pe chipul tinerei femei.

– Frank nu va accepta. Am organizat această vizită fără știrea lui. Când o să afle, o să se înfurie.

Ugo îi măturăobiecția printr-un gest larg al mâinii.

– Atunci să ne imaginăm altceva: de exemplu, o întâlnire întâmplătoare. Vin peste două zile la Veneția pentru a susține o conferință la Academia de Arte Frumoase.

Se mai trase o dată de mustăcioară.

– Dar, la drept vorbind, nu va fi locul ideal pentru a vorbi despre afaceri.

– Ne-am putea întâlni în Piața San Marco, sugeră Rita.

– Excelentă idee. La ora trei, veți bea amândoi câte un capuccino pe terasa Florian. Iar eu o să trec din întâmplare pe acolo.

Rita roși de plăcere. Ideea îi convenea. Și, în plus, mai avea în fața ei două zile ca să încerce să schimbe mentalitatea pictorului și să-i sugereze o eventuală expoziție cu tablourile lui.

*
* *

Când auzi cheia întorcându-se în broască, se repezi la intrare. Avusese grijă să-și aducă la Burano cea mai frumoasă rochie pe care o avea la ea, adică cea pe care o purtase la recepția contelui Capiello. Două triunghiuri de aur îi atârnau la urechi. Un colier din fildeș îi împodobea decolteul. Voia să fie frumoasă pentru a-l primi pe bărbatul pe care-l iubea.

Frank îi puse în brațe un buchet enorm de trandafiri. Ea exclamă încântată:

– Ce nebunie! Ai devalizat o florărie?

Își ascunse fața în petalele lor roșii. Frank protestă:

– N-am dreptul la o mică sărutare?

Rita puse buchetul pe o masă înainte de a-i sări în brațe. Frank îi strivi buzele într-o sărutare avidă și posesivă. Rita simți că se aprinde și-i răspunse pasional.

Când își recăpătară respirația, Frank o anunță pe un ton malițios:

– Acum o să sărbătorim succesul meu.

Rita tresări. O clipă, crezu că e la curent cu interesul pe care i-l purta Ugo Orseolo. Dar era ceva absurd.

– Ce succes?

– Ai venit să mă aștepți așa cum te rugasem. Măcar o dată n-ai aranjat lucrurile după bunul tău plac. Performanța merită să fie sărbătorită.

Tânărul o privi cu tandrețe.

– E minunat să te regăsesc. Fără tine ziua mi s-a părut interminabilă.

– Și cum te-ai gândit să sărbătorim reîntâlnirea?

– Șansa e de partea mea. Ce-ai zice de un tur la Lido?

Rita se încruntă.

– Ești jucător? îl întrebă ea îngrijorată.

– Nu, dar îmi place ambianța unor anumite cazinouri. Cel din Veneția și-a păstrat farmecul de odinioară, când prinții și prințesele îl frecventau. Mai ales că în această seară se prezintă un spectacol de cabaret. Te interesează?

Rita îl întrebă imediat:

– Crezi că rochia mea este destul de elegantă?

Frank se îndepărtă puțin ca să-i admire umerii sidefii. Apoi ochii priviră rochia de mătase care se mula ca o mănușă pe trupul ei perfect.

– Arăți atât de bine încât o să le faci să moară de invidie pe celelalte femei.

Cinară la repezeală acasă înainte de a lua o barcă rapidă spre Lido.

Plaja lungă acoperită de nisip fin o încântă pe Rita, dar insula o dezamăgi. Mașini și autocare sosite pe feribot tulburau liniștea.

În holul cazinoului, Rita îl strânse și mai tare de braț pe Frank și-l privi zâmbind. Arăta superb în smochingul lui bleumarin.

– Mă simt ca la începutul secolului, spuse ea veselă. Am chef să beau șampanie, să fac pe femeia fatală și să seduc un hoț deghizat în gentleman.

– Prima dorință e ușor de îndeplinit. Cea de a doua e posibilă. Dar a treia... nu conta prea mult pe realizarea ei. Dacă nu cumva ești dotată cu un fler de detectiv... Principalul atu al acestor tipi e că trec neobservați.

– Foarte bine. Atunci o să mă mulțumesc cu un pictor celebru.

Frank privi în jurul lui, punându-și mâna streașină la ochi.

– Și unde se află această celebritate?

– La brațul meu.

În sfârșit, avea un punct de plecare pentru discuție! Dar Frank izbucni într-un râs ironic.

– Deși greșești, mă simt flatat.

– Celebritatea nu te atrage?

Cât de ușor ar deveni totul dacă Frank ar răspunde afirmativ! Dar el clătină din cap râzând.

– E ultimul lucru care mă interesează.

Rita simți că-i piere orice chef de viață. Frank îi răspunsese sincer, fără falsă modestie. Doar arta conta pentru el. Cu inima grea, se întrebă ce reacție va avea el poimâine când va afla că ea se ocupase cu pregătirea terenului pentru ca arta lui să fie comercializată.

Apoi își alungă gândurile negre. Un angajat îmbrăcat în frac le cerea curtenitor să prezinte pașapoartele înainte de a-i lăsa să intre în sălile de jocuri.

Înarmați cu un permis de intrare pentru acea seară, intrară într-o lume tăcută, unde lămpile montate cu grijă luminau numai clienții așezați în fața meselor de joc, acoperite cu pluș verde, ruleta și teancurile colorate de jetoane. Doar anunțurile crupierilor și zgomotul făcut de bilele de oțel rupeau tăcerea.

– Fiindcă nu-mi place să-mi pierd banii cu jocurile de noroc, schimb doar douăzeci de dolari. Nici un cent în plus, anunță Rita cu o voce scăzută.

– Ce preferi? Au de toate aici: ruletă, chemin de fer, baccara...

– Un aparat de făcut bani, glumi Rita.

El o privi cu coada ochiului.

– Nu suntem la Las Vegas.

– Atunci îmi încerc șansa la ruletă.

Rita se așeză pe unul din scaunele aurite tapițate cu catifea. Frank rămase în spatele ei ca observator.

Din trei mize, Rita pierdu totul. Se ridică și-i șopti lui Frank la ureche:

– E rândul tău să îmbogățești cazinoul.

Tânărul îi sărută vârful degetelor și-i luă locul câteva mâini. Dar reuși totuși să rămână mai mult decât Rita în fața mesei verzi.

În acest timp, ea putu studia asistența. Femeile în rochii de seară arborau bijuterii care scânteiau în luminile candelabrelor. Bărbații erau în smoching sau în frac. Toți urmăreau cu o neliniște prost ascunsă bila care sărea de la un număr la altul, pe roșu sau negru. Rita avu impresia că toți acești oameni aparțin unei lumi diferite de a ei.

Fu mulțumită să-l vadă acceptându-și înfrângerea cu zâmbetul pe buze.

Părăsiră saloanele, ajungând din nou sub candelabrele strălucitoare din hol.

– Și acum, hai la cabaret, îi propuse el arătându-i ușile duble ale sălii de spectacol.

– Nu e chiar ceea ce-mi place mie, spuse în șoaptă Rita, cu destulă reținere însă.

Frank oftă ușurat.

– Nici mie. Un concert sau o piesă bună m-ar atrage mai mult. Și dacă am ieși puțin? La ora asta târzie, plaja este pustie dar sigură.

Rita acceptă bucuroasă.

– Când am posibilitatea, spuse ea, prefer lucrurile simple în locul obligațiilor mondene.

– Întotdeauna te poți debarasa de obligații.

– Nu, Frank, unele sunt necesare pentru...

– Acesta este punctul tău de vedere, o întrerupse el repede. Singura mea obligație e să pictez. Și singura plăcere este să te iubesc.

Rita preferă să nu mai insiste.

Merseră pe nisipul întărit, oprindu-se din loc în loc pentru a se îmbrățișa și săruta.

– Te iubesc, Rita. De când te cunosc, viața mea a căpătat un nou sens. N-o să te mai las să pleci.

Tânăra nu răspunse nimic dar trase adânc în piept aerul sărat. Luminile de poziție ale vaselor ancorate în larg spărgeau întunericul nopții. Luminile care scânteiau pe Marea Adriatică formau parcă o lume ireală, magică, în care Rita se pierdea. Reușea chiar să uite scopul călătoriei în Europa.

– Ce plăcut e să avem plaja numai pentru noi, continuă Frank. În mai puțin de o lună va începe sezonul de vară și mulțimea va da năvală. Nici un colțișor de intimitate... Îmi amintesc de niște vacanțe minunate. Până am împlinit zece ani îmi petreceam toate verile la verișorii mei din Yarmouth, în Anglia. Mă sculam cu noaptea-n cap ca să merg singur printre dune. Priveam pescărușii, valurile, și eram fericit. Strigătele păsărilor de mare îmi amintește întotdeauna de copilăria mea.

O îmbrățișă râzând și adăugă:

– Buzele tale și aerul de mare îmi ajung, dragostea mea. Pe tine ce te face fericită?

– N-am niște amintiri atât de frumoase ca tine despre vacanțe. Nu aveam destui bani ca să plecăm din casa noastră din Vermont. Dar era foarte mare și avea o grădină pe măsură...

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Care este definiția ta despre fericire?

– Tu, dragostea mea... tu și munca mea, se corectă ea, din grijă pentru respectarea adevărului. Îmi iubesc meseria la fel de mult cum îți place ție să pictezi.

Cum el rămăsese tăcut, Rita insistă:

– Am nevoie de magazinul meu de pe Madison Avenue. Lucrez de atât de mult timp încât a devenit un obicei pentru mine. Am învățat meserie asistând pe la licitații. Când John Forbis mi-a propus ajutorul lui financiar...

El o întrerupse pe un ton neutru:

– Vorbește-mi despre acest John Forbis.

– E încântător, foarte bogat și mare amator de artă. Fii liniștit, nu mi-a făcut niciodată curte. Femeile nu-l interesează, dacă înțelegi ce vreau să spun. Când mi-a propus o asociere, a fost însă abia începutul drumului pentru mine. A trebuit să lansez magazinul, să găsesc clientelă, să știu ce să cumpăr...

Frank o ridică în brațe și o sărută până își pierdură amândoi răsuflarea. Rita îl întrebă:

– Vorbește-mi despre femeile pe care le-ai iubit.

– Nici una nu mi-a lăsat o amintire durabilă. N-am întâlnit niciodată una cu care să fi vrut să mă însor.

Rita simți că-i crește inima de bucurie. Avu în fața ochilor imaginea unui cămin liniștit, plin de copii. Un vis drag inimii ei. Dar îl alungă. Aveau prea multe lucruri să-și spună și să facă împreună înainte să se gândească la căsătorie.

Poate că, după întâlnirea cu Ugo Orseolo, Frank va privi altfel viitorul?

Preferă să lase lucurile pe seama hazardului și a șansei. Nu-i va vorbi despre întâlnirea aranjată în Piața San Marco.

– Hai să ne întoarcem, șopti ea luându-l de braț.

Capitolul 6

– Ce decor! exclamă Rita.

Stăteau pe terasa cafenelei Florian. Rita alesese o masă în primul rând. În spatele lor, orchestra cânta un portpuriu din operete.

Frank chemă un chelner. Ochii Ritei scormoneau prin mulțime în căutarea lui Ugo. Era bucuroasă că Frank nu-i remarcase nervozitatea. De dimineață vorbea vrute și nevrute, în timp ce gândul la întâlnire făcea să-i transpire mâinile.

De obicei, reușea să-și păstreze stăpânirea de sine în orice împrejurare. Puterea de judecată contribuise la reușita ei profesională.

Și uite că astăzi, frumoasa ei siguranță de sine o părăsise. Regreta că nu poate conta decât pe șansă. Cele câteva încercări de a-l pregăti pe Frank fuseseră sortite eșecului. Părea neclintit în hotărârile lui. Îl întrebase chiar:

– Dar, Frank, tu din ce trăiești dacă nu vinzi nici o pânză?

Tânărul râsese și afirmase:

– Bursa de studii pe care am obținut-o îmi este prea de ajuns pentru necesitățile mele.

– Dar nu va dura o veșnicie.

Frank ridicase din umeri cu un aer nepăsător.

– Când va fi cazul, voi reflecta la această chestiune.

Aceeași lipsă de prevedere condusese spre naufragiu familiile Rusconi, Morosini, Capiello și pe mulți alții.

Dar acum, cuprinsă de îndoieli, Rita aproape că-și dorea ca signor Orseolo să fie reținut departe de Veneția. Ora întâlnirii se apropia și ea se temea îngrozitor de reacția lui Frank. Chiar dacă dragostea lor devenea zi de zi mai puternică, nu era sigură că pictorul va aproba hotărârea pe care o luase pe ascuns.

Gândurile ei ajunseseră în acest punct, când Ugo apăru în fața mesei, elegant în blazerul lui de culoare închisă și cu un fular galben băgat șmecherește pe sub gulerul cămășii.

– Rita Stewart! Ce plăcere să te întâlnesc!

Surpriza pe care o manifesta cu atâta convingere părea atât de sinceră încât Rita se simți cuprinsă de remușcări.

Îi zâmbi lui Ugo și-i prezentă pe cei doi bărbați unul celuilalt, subliniind faptul că Frank era pictor.

Frank arătă ceștile de pe masă și-i propuse cu amabilitate:

– Nu beți o cafea cu noi?

– Cu plăcere.

Ugo reperă un scaun gol la o masă vecină și-i întrebă politicos pe ceilalți trei ocupanți dacă-l poate lua. Apoi îl apropie de masa lor.

Frank dădu comanda. Rita îi explică, prefăcându-se veselă ca să încălzească atmosfera:

– Ugo și cu mine ne cunoaștem de vreo zece ani. E unul dintre cei mai mari negustori de artă din lume. N-ai auzit vorbindu-se niciodată despre galeriile Orseolo?

Frank se întunecă puțin la față.

– Numele nu-mi este necunoscut, admise el. Dar...

Se întrerupse cu un aer preocupat. Rita îi ghici gândurile. Încerca să găsească vorbele potrivite pentru a spune cu tact ceea ce gândește el despre comerțul cu artă.

Ugo vorbi în locul lui.

– Preferați să vă țineți departe de Bienale și de alte expoziții? sugeră el zâmbind.

– Da, spuse Frank surprins. N-am nimic dintr-un pictor monden.

Arătă spre pantalonii de velur și tricou.

– Cum ați ghicit asta? După îmbrăcămintea mea?

Orseolo îi zâmbi cu gura până la urechi și dădu din cap negând.

Rita simțea că inima îi bate să-i sară din piept, într-un ritm dezordonat. Sosise momentul să clarifice situația, fiindcă discuția se împotmolise. Înghiți în sec și spuse cu o voce cât putu de sigură:

– Frank, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Pictorul ridică din sprâncene. Ochii lui trecură de la unul la altul, apoi se fixară asupra Ritei.

– Te pomenești că ai luat una din pânzele mele ca s-o expui în holul Academiei de Artă?

Ideea i se păru atât de aiurită, încât izbucni în râs.

Rita își continua ideea:

– L-am prevenit pe Ugo că detești mondenitățile care însoțesc obligatoriu prezentarea unei lucrări în public.

Lui Frank îi pieri râsul.

– Dar... Ai corespondat cu signor Orseolo de când mă cunoști?

Rita dă du din cap, confirmându-i. Cu coada ochiului, se uita la Ugo. O expresie circumspectă, aproape supărată, întuneca fața italianului.

Frank o întrebă cu asprime pe Rita:

– De ce ai procedat astfel? Vreau să zic, în ce scop?

Ea își încrucișă degetele pe masă așa cum văzuse că fac unii venețieni pentru a îndupleca soarta.

– Ugo ți-a examinat pânzele, Frank. Vrea să dezvăluie publicului talentul tău și...

Frank o întrerupse pe un ton înfuriat:

– Când? Unde mi-a văzut prietenul tău tablourile? Lângă Palatul Rusconi?

– Nu, la tine acasă, îi mărturisi ea cu o sinceritate sinucigașă. L-am rugat să vină la Burano în ziua când tu erai plecat la Roma.

– Ce? strigă Frank. Ai dus pe cineva în casa mea?... Fără permisiunea mea?

Era scos din fire. Ugo Orseolo se ridică. Nu-i plăceau scenele și aceasta i se părea îngrozitor de penibilă. Îi privi pe amândoi cu o expresie întristată și spuse, fără a renunța la bonomia lui obișnuită:

– Vă las să discutați între voi. Dacă o să cădeți la înțelegere, te rog anunță-mă. Știi unde mă găsești, Rita.

Se înclină în fața ei, îl salută pe Frank și se pierdu imediat în mulțime.

După plecarea lui, Rita încercă să se justifice:

– L-am rugat să-ți vadă pânzele doar cu gândul la cariera ta, Frank. Ești atât de talentat, dragul meu. E nedrept să nu fii

cunoscut. Ugo a fost de aceeași părere cu mine și poți să ai încredere în judecata lui. E considerat unul dintre cei mai buni critici de artă...

El o întrerupse fără menajamente:

– Deci, ai acționat prin spatele meu. De necrezut! Nimănui nu i-a dat până acum prin cap să-mi bage în casă o persoană necunoscută.

Vocea lui vibra de mânie. Gura avea o expresie disprețuitoare. Nu mai exista nici un pic de dragoste în privirea cu care o fixa.

Rita își împreună mânile într-un gest de rugăminte.

– Ascultă-mă, Frank! E șansa vieții tale. N-o lăsa să-ți scape!

Drept orice răspuns, el se ridică declarând:

– Nu mai spune nimic. Plec spre Burano. Acolo îmi voi regăsi poate calmul. Dar pentru moment sunt furios și regret încrederea pe care ți-am acordat-o.

Rita se ridică la rândul ei.

– Nu, Frank, nu mă părăsi astfel. Am dreptul la o explicație, nu-i așa?

– Ți-ai pierdut toate drepturile asupra mea ducându-l pe negustorul ăsta în atelierul meu. Nu mai avem nimic să ne spunem.

Aruncă pe farfurioară câteva bancnote și plecă grăbit.

Rita se trânti pe scaun, terminată. Era conștientă de privirile pe care i le aruncau ceilalți consumatori, dar puțin îi păsa. Deși era în mijlocul unei mulțimi de turiști, nu se mai simțise niciodată atât de singură.

Rămase mult timp nemișcată, rumegând vorbele lui Frank.

După momentele de disperare, decise că nu trebuie să se lase învinsă. Surpriza fusese cea care dictase atitudinea lui

Frank, acum era sigură de asta. Din orgoliu, se încăpățânase să-și susțină convingerile. Dar era imposibil ca plecarea lui să însemne o ruptură. Știa acum că dragostea lor e puternică. Dacă va aștepta urmarea evenimentelor plictisindu-se la pensiunea Morosini, știa că Frank va veni la ea. Se va arăta jenat, chiar disperat de ieșirea lui. Apoi o va lua în brațe și nemulțumirile reciproce vor dispărea sub sărutările pasionate. Și a doua zi, discuțiile vor reîncepe.

Nu, așteptarea nu era o soluție. Rita voia să ajungă la miezul problemei, să epuizeze argumentele pe care nu avusese timp să le dezvolte. Îi plăceau situațiile clare. Așa că decise să uite de orgoliul ei și să se ducă după el la Burano.

Cu bărbia ridicată trecu prin fața șirului de consumatori care auziseră fiecare cuvânt din cearta lor și se distraseră ca de un spectacol improvizat și gratuit. Asistaseră la plecarea lui Ugo, apoi la plecarea lui Frank. Și acum o priveau plecând și pe ea.

Dar ea nu-i vedea.

La debarcaderul pentru insule, trebui să aștepte vreo zece minute plecarea. Probabil că Frank reușise să ia cursa anterioară sau vreo barcă rapidă.

Era o zi perfectă de mai. Aerul era cald. Apa lagunei strălucea în bătaia soarelui ca o mare de diamante. Totuși, tremurând de teamă, Rita își puse vesta când urcă pe vapor. Îi ridică și gulerul. Va avea destulă putere ca să-i țină piept lui Frank? Va fi destul de convingătaore ca să-l oblige să revină asupra hotărârii lui? Frank atinsese culmea creației sale.

Atunci, de ce să-și risipească talentul într-un amatorism neproductiv?

Când îi deschise poarta casei, ochii lui negri reflectau aceeași mânie ca atunci când se despărțiseră pe terasa Florian. Ținea în mână o pensulă. Pe tricou avea pete de vopsea.

– Intră, spuse el. O cafea?

– Nu, mulțumesc.

– Tocmai pictez o lucrare fără valoare comercială. Orseolo al tău nu va vrea în mod sigur s-o expună, anunță el cu o expresie disprețuitoare.

Și, fără să-i mai dea nici o atenție, se îndreptă cu pași mari spre atelier.

Rita îl urmă protestând:

– Te porți ca și cum faptul de a câștiga bani e un lucru de disprețuit. De acord, n-ar fi trebuit să-l invit pe Ugo fără permisiunea ta. Dar de ce să te încăpățânezi în niște convingeri ridicole? Idealismul este un defect când se transformă într-un mod de viață.

– Mor eu de foame?

Se întoarse spre ea și cu un gest larg înglobă căsuța confortabilă și atelierul.

– Trăiesc eu în mizerie? adăugă el ridicând tonul.

– Nu asta e problema. Nu vrei să devii celebru?

– Nu, nu și iar nu! exclamă el. Refuz un succes căruia ar trebui să-i sacrific liniștea mea sufletească. Să flecăresc, cu un pahar de șampanie în mână, cu niște ziariști și critici, pentru a-i impresiona prin ceea ce le povestesc sau printr-o tunsoare mai ciudată? N-am chef de așa ceva. Vreau să-mi păstrez libertatea să pictez ceea ce doresc, doar de amorul artei.

Rita ridică din umeri.

– Spune mai degrabă că ți-e teamă să ieși din găoaca ta ca să-ți expui lucrările și să te confrunți cu părerea mulțimii.

– Nu lipsa de curaj e problema mea, replică Frank cu asprime. Dar cred că ghicesc ceea ce te deranjează. Ți-e rușine că ești atrasă de un artist necunoscut.

Atacul lui o atinse din plin pe Rita care se înfurie.

– Și eu sunt un om de succes și n-am nevoie de succesul tău. Dar bănuiesc că îmi refuzi ajutorul pentru un alt motiv. Ți-ar plăcea să mă cantonezi într-un rol de model, nu-i așa? Un model cu care să împarți și patul dacă ai chef!

Frank îi aruncă o privire furioasă, apoi începu să meargă în lung și-n lat prin atelier. Nu lăsase pensula din mână.

– Aș fi dorit să te ocupi doar de afacerile tale și să nu mai încerci să controlezi viețile altora. După ce ai încercat să-ți impui metodele contesei Rusconi, acum te ții de capul meu. Eu...

– Uită de greșeala pe care am făcut-o cu contesa, îl întrerupse Rita strigând și mai tare decât el. Am terminat cu asta o dată pentru totdeauna, așa că nu mai revenin la problema asta. Încerc să te ajut așa cum ai face și tu pentru mine.

Coborî tonul și adăugă:

– Nu suntem niște străini, Frank. Credeam că ne iubim.

Se opri din mers și o privi. Ochii lui nu reflectau nimic altceva decât o mânie amestecată cu suspiciune.

– Avem puncte diferite de vedere asupra noțiunii de dragoste, spuse el disprețuitor. Dacă îți dădeai osteneala să-ți analizezi sentimentele pe care le nutrești față de mine, ai fi descoperit că în realitate îl iubești pe bărbatul în care visezi să mă transformi.

– Nu-i adevărat, protestă ea cu convingere. Te iubesc așa cum ești, Frank. Și pentru că te admir, am vrut să te ajut să ieși din anonimat. Știam că risc să-mi atrag reproșuri din partea ta. Și dacă am bravat, am făcut-o gândindu-mă doar la viitorul tău.

– Cauți niște motive valabile ca să-ți scuzi comportarea, ripostă el. De fapt ai făcut totul fără să te preocupi să menajezi propria mea sensibilitate, personalitatea mea. Conta doar realizarea planului tău.

Atâta nedreptate o revolta pe Rita.

– Ești o ființă imposibilă! urlă ea. Tu și bătrânii aristocrați pe care-i frecventezi trăiți ca în secolul trecut, închizând deliberat ochii în fața realității.

– Adevărat?

Își aruncă pensula pe podea și se proțăpi în fața ei cu brațele încrucișate, având întipărită pe chip o expresie fioroasă.

Dar Rita nu se speria atât de ușor.

Frank o atacă din nou, dar de data asta cu un ton rece, plin de mândrie:

– Poate că suntem altfel decât prietenii tăi americani, Rita. Dar cunoaștem totuși la fel de bine ca și voi realitățile existenței. Numai că am păstrat un mod de viață, o artă de a trăi s-ar putea chiar spune, care la voi a dispărut. Noi credem că mai există și altceva care poate aduce fericirea în afara banilor și succesului. Bineînțeles că nu asta este etica de pe Madison Avenue. Dar noi suntem la Veneția, un loc privilegiat, situat în afara timpului. Ai făcut greșeala de a te înșela asupra țării.

Rita ridică imediat capul cu mândrie.

– O greșeală pe care o s-o repar foarte repede. Mâine iau avionul spre New York.

Surpriza, sau altceva, îl făcu să tresară pe Frank. O clipă Rita speră că va protesta. Dar pe chipul lui apăruse din nou masca de dispreț.

Cu obrajii în flăcări, tânăra îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă. Pe culoar încetini pasul, sperând că va veni după ea.

Dar Frank rămase în atelier.

La debarcader, pentru a-i rămâne bine întipărite în minte, privi cele două rânduri de case joase, colorate, care mărgineau canalul strâmt. O tristețe sfâșietoare îi cuprinsese sufletul. Acuzațiile lui Frank o răniseră profund.

Plânsese destul de rar în viața ei. Totuși, când se sprijini de balustrada bărcii rapide care o ducea spre Veneția, lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

Se terminase. Dragostea lor nu putuse rezista unei dispute atât de înverșunate. O prăpastie îi despărțea, atât de adâncă încât n-o puteau trece.

Își șterse fața zărind Palatul Dogilor și Piazetta cu splendidele coloane de granit. Orgoliul îi interzicea să-și afișeze durerea. Iar orele care o despărțeau de plecare i se păreau interminabile. Cum să le folosească? Să se închidă în trista pensiune Morosini? Nu, era ceva peste puterile ei. Atunci o plimbare pe Canal Grande, în căutarea amintirilor?

Rita suportase cu curaj despărțirea de soțul ei. Dar în acest moment simțea nevoia unei încurajări.

Se gândi la singura prietenă pe care o avea în Veneția. Imediat ce puse piciorul pe pământ ferm, se îndreptă cu pas vioi spre Palatul Rusconi.

*

* *

– Dacă am lua ceaiul pe verandă? îi propuse veselă contesa. E singura parte însorită din afurisitul ăsta de palat.

„Știe că am plâns și încearcă să-mi ridice moralul" gândi Rita recunoscătoare.

Ceremonialul ceaiului îi absorbi un moment atenția tinerei femei. Credinciosul Alfredo avea delicatețea și talentul unei menajere. Platoul pe care-l pregătise era demn de cele mai rafinate subrete. Pâinea era prăjită exact cum trebuia. Prăjiturile și celelalte bunătăți puseseră puțin balsam pe sufletul Ritei.

Ochii albaștri care o priveau străluceau plini de înțelegere.

– Nu ești fericită, copila mea. Probleme cu Frank?

Rita o aprobă, dând cu tristețe din cap. Contesa schiță un zâmbet.

– Îmi închipuiam. Așa cum vă cunosc și pe unul și pe celălalt, vă îndreptați în mod inevitabil spre o ciocnire.

Rita se strâmbă.

– Sunteți mai perspicace decât mine.

– Ce să faci, e privilegiul vârstei. Și în plus, mă laud că am o mare experiență în dragoste. N-am avut întotdeauna riduri, micuța mea. Am fost una din cele mai curtate femei în tinerețea mea. Din dansatoare am devenit contesă fiindcă în acel timp, prin manierele, inteligența și grația ei, o femeie știa să se ridice pe scara socială. Dar să știi că întotdeauna m-am măritat din dragoste.

Contesa oftă în timp ce ochii ei albaștri străluceau, plini de ironie.

– Dar trebuie să recunosc că dragostea nu dura niciodată prea mult timp.

– Există totuși un mijloc pentru a păstra dragostea bărbaților, se lamentă Rita. Eu am încercat să-l ajut pe Frank. Fără să-i spun nimic, i-am arătat lucrările lui signor Orseolo.

– Celebrul negustor de tablouri?

– El. Suntem în relații de afaceri de mult timp.

O sclipire amuzată apăru în ochii albaștri.

– Și nu greșește întru totul. E unul din multele tale păcate.

– Sunt o femeie de afaceri, o corectă cu blândețe Rita. Posed un simț practic, de care Frank e cu desăvârșire lipsit. De ce nu l-aș ajuta?

Contesa își încrucișă mâinile fine, pe care venele albastre erau ieșite în relief, apoi se aplecă spre Rita.

– O să încerc să-ți răspund la întrebare.

Reflectă o clipă, apoi declară cu emfază.

– Scumpa mea copilă, Frank e bărbat...

Râse și reluă imediat.

– Știi asta. Și sunt caraghioasă că ți-o reamintesc. Dar, ca să înțelegi bine, amintește-ți că prietenul nostru comun trăiește de mulți ani în Italia. A adoptat unele din obiceiurile noastre fiindcă le apreciază și i se potrivesc de minune.

– De exemplu?

Contesa nu-i răspunse imediat. Mai puse niște apă fierbinte în ceainic și umplu din nou cestile.

– Ei bine, scumpa mea, aici bărbații nu acceptă ajutorul unei femei. Își arogă dreptul de a-și conduce ei singuri afacerile. Într-o căsnicie, bărbatul, care este șeful familiei, câștigă banii necesari cuplului. Rolul soției se limitează la a avea grijă de casă și de a crește copiii. Dacă nevoia o obligă să muncească, face în așa fel încât performanțele sau câștigurile ei să nu-l pună în umbră pe capul familiei.

– Dacă pricep bine, spuse Rita, el consideră reușita unei femei ca o insultă adusă virilității sale.

– Exact! spuse contesa încântată.

Rita se încruntă.

– Ceea ce e valabil pentru unii nu e neapărat și pentru alții. Frank are o ascendență americană...

– Ești tânără și neexperimentată, o întrerupse contesa. Dacă ai fi călătorit la fel de mult ca și mine, ai ști că țara influențează puternic caracterul și obiceiurile celor care trăiesc în ea. Deși toate ființele omenești au aceleași nevoi, comportamentul lor variază în funcție de societatea care-i înconjoară.

Rita protestă.

– Frank are o personalitate puternică. Nu este o giruetă în bătaia vântului.

Bătrâna doamnă zâmbi cu indulgență.

– Ai dreptate să-l aperi. Dar își iubește atât de mult a doua patrie încât, fără voia lui, i s-a modificat caracterul. Ceea ce numesc eu a intra într-un proces de schimbare.

– Schimbare, repetă Rita prinzând cuvântul ca pe o cheie a unei porți închise.

– Da, micuța mea, toată lumea se schimbă. Dacă privești în urma ta, sunt sigură că o să găsești că ești foarte diferită de Rita Stewart care debarca la începutul lui mai pe aeroportul Marco Polo.

Rita căzu pe gânduri.

– Aveți dreptate, admise ea. Frank m-a învățat să râd. Când am sosit, eram obsedată până la teamă de mersul afacerilor mele. Dar ele merg bine grație asociatului meu cu care vorbesc regulat la telefon. Uitând de ele, am redescoperit bucuria de a trăi. Pe de altă parte...

Ezită, jenată.

– Ei, ce este? insistă contesa.

– Nu eram vindecată în urma căsătoriei mele ratate. Când mă gândeam la Neil, fostul meu soț, mă întrebam dacă va reuși să-și refacă viața fără mine.

– Și acum nu-ți mai pui întrebarea?

– Nu. Grație lui Frank, am scăpat pentru totdeauna de ea și încă fără durere.

– Fericirea de a iubi este cel mai bun medicament, spuse cu înțelepciune contesa. Dar tratamentul nu trebuie oprit prea brusc.

Rita își bău și restul ceaiului și puse ceașca și farfurioara pe masă.

– Mulțumesc. Nu numai că m-ați tratat cu o delicioasă gustare, dar mi-ați oferit în plus și simpatie. Datorită dumneavoastră, înțeleg acum mai bine evenimentele.

Bătrâna doamnă îi zâmbi cu afecțiune.

– Înțelepciunea populară pretinde că în viață înveți repetând aceleași greșeli. În ceea ce mă privește, m-am înșelat atât de des încât aș merita o a doua existență. Ți-am transmis puțin din experiența mea. Depinde de tine dacă o folosești sau o ignori... Vino să mă vezi cât de des dorești. Ușa mea îți va fi întotdeauna deschisă.

În prag, o îmbrățișă pe tânăra femeie.

– O să-ți telefoneze. Nu-ți face griji.

Rita îi adresă un surâs recunoscător. Speranța renăscuse în inima ei.

După ce părăsi Palatul Rusconi, reveni la pensiune printr-un labirint de străduțe și canale. Avea intenția să se instaleze în salon și să aștepte ca Angela să vină să-i spună: „La telefon, signora”.

Intrând în încăperea vastă cu tapițeriile uzate, Rita remarcă imediat că vasul de Faenza nu mai era în vitrină. Maria și Luisa nu-și pierduseră timpul, în disperarea lor de a mai face rost de bani.

Frunzări niște reviste, acordându-le însă o privire distrată.

Sosi și ora cinei. Nimeni n-o ceruse pe signora Stewart la telefon.

Ritei îi venea greu să-și ascundă decepția. Văzând-o singură și tristă în fața farfuriei ei, unul dintre bătrânii domni se sculă de la masa lui și se apropie de ea. Cu o curtoazie de pe vremuri, se scuză pentru îndrăzneala lui și o întrebă dacă ar accepta să le facă onoarea de a se așeza la masa lor.

Rita nu avea nici un chef de conversație. Dar erau atât de drăguți și atenți! Un refuz i-ar mâhni, gândi ea.

La început, se forță să fie amabilă. Apoi compania lor i se păru extrem de plăcută. Ei îi ofereau cele mai bune bucăți, îi umpleau paharul, îi făceau complimente și povesteau, într-o engleză perfectă, anecdote pline de spirit.

La sfârșit, reconfortată dar și puțin ametită, Rita îi părăsi întinzându-le mâna ca o contesă. Ei se înclinară unul după altul, sărutându-i cu delicatețe vârful degetelor.

Euforia ei dispăru în timpul dușului. Apoi rămase ore întregi cu ochii pe pereți, negăsindu-și somnul.

Era dureros de consternată de profunzimea sentimentelor pe care i le purta lui Frank. În plus, pictorul îi deschisese porțile unei lumi strălucitoare, unde scara valorilor era diferită de cea pe care o respectase până atunci. Tandrețea, pasiunea, gustul fericirii deveniseră pentru ea niște droguri de care nu se mai putea lipsi.

Capitolul 7

Visa frumos. Cineva îi cânta. Dar era oare un vis?

Se ridică în pat și se frecă la ochi. Spre marea ei uimire, recunoscu vocea lui Frank. Sunetul venea dinspre canalul aflat sub una dintre ferestrele ei. Nu se făcuse încă zi, fiindcă doar luna îi lumina camera. Pe noptieră, ceasul de voiaj arăta ora trei.

Indiferent dacă era o melodie frumoasă, cel care o intona își pierduse mințile. Chiar dacă nici o fereastră a pensiunii nu dădea spre canal, oamenii din casele vecine nu vor întârzia să-și ridice obloanele și să-l boscorodească pe acel Romeo inconștient care scula un cartier întreg din somn în plină noapte.

Vocea nu se lăsa deloc:

– „Oh, Rita, frumoasa mea,

Iartă-l pe amantul tău nebun

Care se înfurie fără rost..."

Rita își aruncă halatul pe ea și ieși pe balcon. Frank stătea în picioare într-o ambarcațiune firavă, cu capul ridicat în direcția ei. În spatele lui, vâslașul, care mai auzise el de-astea la viața lui, era atent doar la echilibrul gondolei.

– „Dacă vrei, frumoasa mea,
vom străbate visând..."

– Destul! îl rugă Rita înăbușindu-și sunetul vocii. Mergem unde vrei, dar potolește-te odată!

Se făcu imediat liniște, apoi vocea profundă a lui Frank o tulbură din nou:

– Ai zis unde vreau? Atunci vin sus.

Fără a mai ține cont de protestele tinerei femei, se agăță de un burlan de scurgere și se servi de el ca de o scară pentru a escalada peretele.

Cu ochii mari de spaimă, Rita se aștepta să-l vadă plonjând în apa neagră, cu burlan cu tot.

Dar el înainta cu o agilitate de felină. Când ajunse la înălțimea ferestrei, se aplecă, se prinse de balustradă și sări pe balcon cu îndemânarea unui acrobat.

Apoi se aplecă peste balcon și-i spuse gondolierului în italienește:

– Du-te cu bine! Și-ți mulțumesc. Totul e în regulă.

Rita își încrucișă brațele pe piept. Deși inima îi tresălta de bucurie, se prefăcu indignată.

– I-ai spus că totul e în regulă? Poate că după părerea ta, dar nu și după a mea.

– Ia te uită! Acum înțelegi și italienește?

Rita nu aprinsese lampa. Lumina palidă a lunii dădea reflexe de metal părului lor și le transforma ochii în niște pete întunecate.

Ezitară, ca și cum nici unul dintre ei nu voia să facă primul pas. După o fracțiune de secundă, căzeau unul în brațele celuilalt.

– Oh, Rita! șopti Frank cu o voce răgușită. Am crezut că te-am pierdut. Chiar ți-ai rezervat un bilet la primul avion spre New York?

Se sărutară cu o infinită tandrețe.

– Mi-a trebuit destul timp ca să mă calmez, îi spuse Frank. Amândoi am procedat prostește. Cred că ar trebui să avem o explicație.

– Asta e și părerea mea.

Rita se urcă în pat și se așeză turcește.

– Trage-ți scaunul lângă pat, îi spuse ea.

În acea lumină ireală, patul, scaunele, micul secretaire și comoda păreau niște plute pe o mare de argint.

– Am greșit când m-am enervat, admise Frank. Mai târziu, când m-am gândit mai bine, am înțeles că ai vrut să acționezi doar în interesul meu și doar din dragoste pentru mine. M-am simțit chiar flatat la ideea că lucrările mele au suscitat admirația unui eminent critic ca signor Orseolo.

– N-ar fi trebuit să aranjez nimic cu el fără știrea ta, recunoscu ea.

Frank râse.

– Poate că ăsta era singurul mijloc ca să mă faci să mă răzgândesc. Când am redevenit eu însumi, mi-am etalat pe jos toate pânzele și le-am examinat încercând să le văd cu ochii lui Orseolo. Am remarcat atunci coerența și maturitatea lucrărilor mele. Reflectă exact ceea ce am vrut să exprim...

Se întrerupse pentru a-și cântări mai bine cuvintele.

– Ucenicia mea se terminase și eu nu știam. Am înțeles asta aseară, după ce mi-am privit lucrările cu alți ochi.

– Ești gata să expui? îl întrebă ea cu un ton vibrând de speranță.

El îi luă mâna și o mângâie.

– Nu știu nimic despre legile pieței. Așa că, n-aș accepta s-o fac, dacă tu nu rămâi lângă mine să mă sprijini.

Rita nu ezită nici o clipă, nu-și puse nici o întrebare despre viitorul propriei sale afaceri. În acest moment nu se gândea

decât la bucuria de a se fi împăcat cu Frank. De a afla că el este gata să-și expună lucrările. Acest lucru o mișca atât de mult încât era gata să plângă de fericire.

– Oh, dragostea mea, dacă trebuie, voi fi impresarul tău. Împreună îi vom înfrunta pe critici, presa, pe detractori, fiindcă vor exista precis. Chiar și marele Leonardo da Vinci a avut... Și recepțiile, Frank, te-ai gândit la recepții, tu care detești mondenitățile?

Frank ridică resemnat din umeri.

– Dacă accept să expun, o să supot tot ceea ce însoțește în mod obligatoriu vernisajele.

– O să fiu alături de tine în calitate de intermediar.

Frank pufni în râs.

– Așa cum te cunosc eu, o să pui prețul pe tablourile mele și o să distribui fotografiile tablourilor tale preferate negustorilor de artă... Doamne, nu pot să sufăr acest termen!

Rita îi ciufuli părul.

– Nu fi rău!

Frank râse.

– Nu cunosc prea mulți pictori care să dispună de un intermediar atât de încântător.

Apoi întinse un braț și-și strecură mâna prin deschizătura halatului ei.

Rita reuși să-și stăpânească valul de dorință. Nu-i povestise încă totul lui Frank.

– Ieri, când m-am întors de la Burano, am vizitat-o pe contesa Rusconi.

Degetele lui Frank se opriră.

– Și ți-a vorbit despre mine?

– Da. Mi-a explicat de ce ai reacționat cu atâta violență la propunerea mea de a te ajuta.

Frank se ridică și sări în pat. O împinse pe Rita, obligând-o să se întindă. Tânăra simți cum o dezbracă de halat. Încercă să-l respingă, dar fără pic de convingere. O fierbințeală pe care o cunoștea prea bine îi anihila voința.

Frank se dezbrăcă la rândul lui, înainte să întrebe:

– Și, după părerea contesei, de ce m-am purtat astfel?

O oarecare îngrijorare răzbătuse din vocea lui. Rita o remarcă imediat.

– Datorită faptului că trăiești în Italia, n-ai devenit oarecum un mic tiran?

– Asta e părerea ei?

– Da. Și pare să considere extrem de firească această comportare.

Frank scoase un oftat de ușurare, urmat de un hohot de râs.

– Bravo, Lily! Mă întreb adeseori ce personaj trebuie să admir mai mult la ea: pe fosta dansatoare sau pe marea doamnă din aristocrația italiană.

Atinse cu buzele chipul Ritei.

– N-o crede, dragostea mea. N-am nimic dintr-un tiran. Deși, bineînțeles, aș prefera să nu fii o femeie de afaceri cu geantă diplomat.

– Nu ține cont de ea. E talismanul meu. Nu mă despart de ea decât când dorm, glumi ea.

Frank o sărută pe gură, apoi o mușcă ușor de lobul urechii.

– Rămâi la Veneția, Rita! Nu mă părăsi, o imploră el. N-aș mai putea trăi fără tine. Simt nevoia să te privesc râzând, aruncându-ți pe spate coama roșcată... să-ți pictez pielea sidefie și ochii de culoarea oceanului. Vreau să te sărut mereu, mereu...

Își puncta fiecare cuvânt cu mici sărutări pasionate care încingeau sângele Ritei. Când îi scoase cămașa de noapte și-și lipi de umărul ei gol buzele aproape respectuoase, tânăra avu senzația cea mai extraordinară pe care o încercase vreodată.

Câteodată se îndoise de dragostea lui, întrebându-se dacă nu se legăna în iluzii și false speranțe. În noaptea asta, nu numai că era sigură că Frank îi era predestinat, dar se știa iubită de el la fel de mult cât îl iubea și ea.

Suspină de fericire când simți mâinile lui cuprinzându-i sânii ca în niște cupe. Cu vârful degetelor îi mângâia sfârcurile care se întăreau, trimițând valuri de pasiune și nerăbdare în trupul ei. Devenie un instrument pe care el cânta ca un virtuoz.

Frank depuse un șir de sărutări până la pântecele plat, grăbit asemeni unei albine care zboară deasupra unui câmp de flori. În momentul acela simțurile ei scăpară de sub contorul. Săgeți aprinse de dorință se formară dinspre buzele cu care el o atingea și i se înfipseră în pântec. Rita era gata să-l primească.

Dar Frank se ridică puțin și se întinse ca să ia cuvertura căzută la picioarele patului. O trase peste ei, având grijă să fixeze unul din capete între perne.

– Ce faci?

– Sunt un vânător preistoric care și-a închis prada într-o grotă. Lasă-mă să te iubesc așa cum vreau eu, șopti el.

Și în acest spațiu închis, transformat în peșteră în imaginația lor, se dăruită unul celuilalt cu pasiune și senzualitate, fără nici o reținere.

Somnul îi cuprinse într-un târziu. Cu un gest aproape inconștient, aruncară din nou cuvertura jos ca să respire din plin aerul nopții.

*
* *

O senzație plăcută o trezi pe Rita din somn.

Degetele lui Frank fugeau ușor pe rotunjimile trupului ei, coborând de-a lungul coapselor.

Vru să se ridice, dar el o împinse ușurel la loc.

– Tocmai îți sculptam corpul, îi spuse el râzând. Fiindcă te-ai mișcat, trebuie s-o iau de la capăt.

– Ce fel de sculptură? glumi ea. Un Maillol sau un Cezar?

– Un Cezar, bineînțeles. O să te transform prin compresiune într-un trofeu strălucitor pe care o să-l port întotdeauna cu mine.

Rita pufni în râs.

– Și zici că nu ești un tiran. Oh, Frank, dar s-a făcut ziuă.

– Abia s-au ivit zorile, scumpa mea.

Schimbară o dulce sărutare. Deși foarte tandră, nu putea dezlănțui puterea pasiunii lor. Ziua care începea aducea cu ea tot cortegiul ei de obligații.

– O să te părăsesc înainte să se scoale toată casa, spuse Frank, fiindcă altfel risc să le scandalizez pe Maria și Luisa. O să ies pe portița din grădină. Știu unde să găsesc cheia.

Rita își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

– Sunt atât de fericită! Fără tine, parcă eram în infern.

– Și eu am simțit același lucru. Ieri am început o pânză, dar inspirația nu-mi venea deloc. Cearta noastră nu înceta să mă urmărească.

– O să mai avem și alte discuții, spuse ea, dar să încercăm să nu le mai transformăm în drame.

După ce Frank plecă, Rita își dădu seama că nu-l întrebase când și unde se vor întâlni din nou.

Făcu un gest nepăsător. Frank va lua în mod sigur inițiativa de a-i telefona, chiar dacă nu va fi vorba decât de stabilirea unei noi întâlniri cu Ugo Orseolo.

Se băgă în pat și adormi din nou.

Capitolul 8

Dragostea îi dădea o stare de euforie generală. În dimineața asta i se părea că domnește o stare neobișnuită la pensiunea Morosini. Alămurile bine frecate, gladiolele proaspete în glastre, soarele care intra în valuri prin ușa deschisă nu erau totuși de ajuns pentru a crea această atmosferă destinsă.

Maria o salută cu amabilitate când Rita coborî în sufragerie pentru a lua un mic dejun cam întârziat. Luisa fredona la recepție și răspunse cu o căldură neobișnuită salutului ei.

Tânăra presupuse că prietena lor, contesa Rusconi, reușise să găsească un cumpărător pentru vasele de Faenza. Vânzarea, nesperat de rapidă, îmbunătățise provizoriu finanțele celor două surori.

Ipoteza ei căpătă mai multă certitudine când o văzu pe Maria aranjând pe mesele din sufragerie buchețele scumpe de orhidee.

– Superbul vas de Faenza a dispărut din salon, remarcă ea. Unde e?

– Vândut, rosti Maria cu un aer dintr-o dată dramatic.

– Oh!

Maria adăugă, oftând:

– I l-am încredințat lui Lily... Vreau să zic contesei Rusconi, împreună cu un altul asemănător. Vasele vechi de Faenza nu se vând decât perechi. Nici Luisa nici eu nu l-am văzut plecând, cu bucurie în suflet. Dar aici, ne temeam mereu că o să se spargă.

Rita dădu din cap. Respecta mândria Mariei.

Aceasta adăugă însă cu sinceritate:

– Și pe urmă, într-o pensiune ca a noastră, banii au importanța lor, din păcate!

– Înțeleg, spuse Rita. Cel puțin ați obținut un preț bun?

Maria zâmbi satisfăcută.

– Oh, da!

Rosti o cifră și apoi întrebă:

– Ca anticar renumit ce sunteți, nu credeți că prietena noastră are simțul afacerilor?

Rita o aprobă cu un aer evaziv.

Din fericire își putuse masca surpriza. Era consternă. Vasele fuseseră vândute la o treime din valoarea lor. Ea le-ar fi cumpărat la dublul prețului cu care fuseseră achiziționate.

La fel de încântată, Maria termină de aranjat florile apoi ieși din sufragerie.

Rita se felicită că se putuse preface și nu stricase astfel bucuria surorilor Morosini.

Dar cum de se lăsase păcălită contesa într-un asemenea hal? se întreba Rita. Doar asistase la magazin la câteva tranzacții și o considera pe contesă foarte pricepută și la curent cu valoarea pieselor autentice.

Rita își amintea printre altele de tocmeala dintre contesă și Richard Graham, americanul din Minnesota, amator de pendule vechi. Un client pe care i-l adusese Frank. Contesa ținuse cu dinții de prețul pe care-l stabilise pentru pendula prietenului ei Luigi Capiello. O sumă foarte onorabilă pe care amatorul sfârșise prin a o plăti.

Rita se întrebă dacă nu cumva vasele de Faenza aveau o cotă mai puțin ridicată în țara lor de origine decât în Statele Unite. Și regreta că n-a făcut ea oferta înainte ca Maria și Luisa să se despartă de scumpa lor comoară.

Apoi uită de surorile Morosini și chiar de operele de artă care fuseseră totuși centrul preocupărilor ei până venise la Veneția. Și asta, datorită soneriei telefonului care răsuna în hol. Era sigură că era Frank.

Angela intră în sufragerie.

– La telefon, signora.

Rita fugi până la telefon. Vocea pictorului îi răsună plăcut la ureche.

– Bună dimineața, dragostea mea. Mai leneveai încă în pat?

– Nu. M-am sculat, m-am îmbrăcat și tocmai îmi terminam micul dejun. Și tu unde ești? La Burano?

Râse și o preveni că n-o să-i vină să creadă.

– Alfredo e în grevă.

– Alfredo?

– Da, servitorul contesei: fidelul valet, cel surd bocnă. Și atunci mi-am oferit serviciile lui Lily. În dimineața asta o ajut să taie trandafirii veștejiți din grădină. În curând, o voi însoți la magazin. Lucrurile pe care le-ai cumpărat tu pleacă mâine cu vaporul. Alfredo trebuia să le ambaleze. O s-o fac eu în locul lui.

– Nu pricep. Bătrânul aparține vreunui sindicat?

Frank râse din nou.

– În Italia toată lume aparține unui sindicat.

Coborî vocea.

– Nu pot să stau nici măcar o zi fără să te văd. Ar fi peste puterile mele. Vino să ne întâlnim la prânz în piața unde obișnuiesc să-mi instalez șevaletele. O să mâncăm împreună într-un birt înainte să mă întorc la contesă.

Ritei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Ce chestie! Ești sigur că bietul Alfredo n-o să te considere drept un spărgător de grevă?

– N-a auzit el de așa ceva. Pe curând, dragostea mea.

Rita îi transmise o sărutare sonoră prin microfonul telefonului înainte de a închide.

Angela traversa holul cu geanta pusă pe umăr. Nu lucra decât câteva ore dimineața și-l înlocuia câteodată pe portarul de noapte, când acesta era prea beat. Rita se întrebă dacă și ea aparținea vreunui sindicat. Apoi își reaminti de vasele de Faenza și-și promise că o să discute problema cu Frank.

*

* *

Senzația de fericire a Ritei persistă în tot timpul prânzului. Niște nimicuri o alimentau în permanență: admirația din privirile pe care i le arunca Frank, mâna lui care o mângâia pe a ei, bucuria de a-și descoperi gusturi comune. Dragostea lui o amețea. Frank pusese stăpânire în întregime pe trupul și sufletul ei.

Își reaminti de cele două vase ale surorilor Morosini abia când se apropiau de Palatul Rusconi.

Frank o ținea de talie. Ea îl obligă să se oprească și s-o privească.

– Înainte de a ajunge la contesă, aș vrea să te întreb ceva. Te pricepi la antichități, nu-i așa? Într-o zi mi-ai spus că va fi un subiect potrivit de conversație pentru serile de iarnă petrecute în fața șemineului.

– Exact. De ce?

– Maria Morosini mi-a spus în dimineața asta care e prețul pe care contesa l-a obținut pentru vasele de Faenza. Cota lor e mai scăzută în Italia decât în celelalte țări?

Frank fixa un punct invizibil de partea cealaltă a canalului. Chipul lui se întunecase brusc.

– Cum vrei să-ți răspund la o asemenea întrebare? Habar n-am de prețurile practicate pe piața internațională de artă.

– Crezi tu că două mii de dolari pentru o piesă unică, așa cum era perechea de Faenza, e o sumă suficientă?

El o privi încruntat și replică scurt:

– Tu ești expertul.

Rita nu se formaliză de schimbarea bruscă de atitudine.

– Știu că detești problemele de bani. Totuși, suma mi se pare derizorie. Aș fi crezut-o mai pricepută pe contesă.

– N-o critica, spuse el și o flacără îi apăru în ochii întunecați. Lily acționează întotdeauna în interesul prietenilor ei.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar...

El o întrerupse nerăbdător:

– Nu te sfătuiesc să spui în fața ei că vasele de Faenza s-ar fi vândut mai bine în America. Ai jigni-o.

Apoi își regăsi brusc expresia veselă. O luă pe Rita de braț și-i arătă Palatul Rusconi, aflat foarte aproape.

– Privește!

– De necrezut! Nu e bătrânul Alfredo bărbatul așezat pe treptele palatului?

– Chiar el. De azi-dimineață de la ora opt, s-a instalat acolo cu un carton pe piept, pe care a scris: „În grevă". Și vezi că i se aduce de mâncare?

Contesa tocmai ieșea pe poarta grădinii. Era îmbrăcată așa cum o văzuse Rita prima oară, cu o bluză verde de chirurg și o caschetă. Ținea în mâini un șervet înnodat la cele patru colțuri, din care se vedeau o baghetă și o sticlă de vin. Așeză șervetul lângă bătrânul servitor.

– Grevă în stil italian? îl întrebă Rita cu o voce amuzată.

– Noblesse oblige, spuse Frank. Lily s-a considerat întotdeuna drept îngerul păzitor al personalului ei.

Contesa îi zări. Le ieși în întâmpinare și întinse Ritei o mână prietenească.

– Cum te mai simți, draga mea? Epoca noastră este complet debusolată. Sindicatul servitorilor a organizat o grevă surpriză. Alfredo, care nu-și aude nici măcar propria lui voce, a auzit-o totuși pe cea a federației. Din fericire, Frank a acceptat să mă ajute, fiindcă altfel mâine cargoul ar pleca fără cumpărăturile tale. Accepți să ne dai o mână de ajutor? O să completezi, dacă vrei, formularele pentru vamă.

– Cu plăcere. Mă bucur să vă fac un serviciu. Și în plus, îmi place magazinul. Dar... de ce e Alfredo în grevă?

– Habar n-am, spuse contesa cu nepăsare și nu sunt sigură nici măcar dacă Alfredo știe mai mult decât mine. Asta e!

Trecând prin fața treptelor palatului, spuse aproape țipând:

– După ce termini prânzul, te rog, fără siestă! Fiindcă ții morțiș să faci grevă, fă-o cel puțin corect.

– Da, contesă, o aprobă cu respect Alfredo.

Urmată de Frank și de Rita, se îndreptă spre magazin. Când ajunse în fața ușii, scoase o cheie din buzunar și descuie.

– Mărfurile pentru New York sunt grupate în biroul meu, îi spuse ea lui Frank după ce-și scoase bluza și cascheta. O să-ți dau și restul ambalajului de care ai putea avea nevoie.

Apoi se adresă Ritei:

– Ce preferi, draga mea? Să completezi imediat actele sau să mă înlocuiești puțin în magazin?

– Să vă înlocuiesc. Îmi place să am contact cu clientela.

– Perfect.

Frank îi șopti Ritei:

– Nu vom fi despărțiți prea mult timp, dragostea mea.

Contesa se întoarse spre ei cu un zâmbet malițios în ochii albaștri.

– S-ar zice că furtuna a luat sfârșit.

Rita îi adresă o privire complice.

– Da. Timpul frumos a revenit pentru totdeauna.

Bătrâna doamnă o luă de mână.

– Vă îndrăgesc pe amândoi, copiii mei. Și să ai încredere în Frank, Rita. Nu este niciodată inconstant. Îl cred capabil de o mare dragoste.

– Și eu îl iubesc, declară Rita cu seriozitate.

Ochii contesei străluceau ca safirele. Ridică fruntea și rosti pe un ton bucuros:

– Mă simt foarte fericită de rolul meu. N-am jucat oarecum rolul lui Cupidon? Amintiți-vă, copiii mei, că grație mie v-ați cunoscut. Dacă eu nu i-aș fi dat întâlnire Ritei Stewart, nu v-ați fi întâlnit niciodată.

Schimbară o privire complice peste capul contesei. Era mai bine s-o lase să se legene în iluziile ei, decât să-i mărturisească pasiunea lor comună pentru plafoanele pictate ale Vilei Mandola, care stătuse la baza primei lor întâlniri.

– Și acum, Frank, la treabă! spuse contesa invitându-l s-o urmeze în încăperea din fundul magazinului, a cărui ușă o închise în urma ei.

Rămasă singură, Rita traversă magazinul în direcția locului pe care-l amenajase după metodele ei săptămâna trecută.

Dar mare îi fu dezamăgirea! Dezordinea domnea aici, ca și mai înainte. Apoi își reveni. La urma urmei, contesa era liberă să-și aranjeze magazinul după cum dorea.

Ușa magazinului se deschise. Rita îl recunoscu pe Luigi Capiello, contele care dăduse o petrecere fastuoasă în palatul lui. Cu obrajii lui roșii și părul alb, evoca un Moș Crăciun care își schimbase mantia cu un costum de vară, la modă prin anii cincizeci. Ținea sub braț un pachet plat, învelit într-o hârtie cenușie.

– Signora Stewart! Ce surpriză plăcută.

– Bună ziua, signor Capiello. Mă simt flatată că vă amintiți de mine.

– Nu uit niciodată o femeie frumoasă, mai ales când e și simpatică.

Rita răspunse printr-un zâmbet la complimentul lui.

– Ce face contesa Rusconi? o întrebă el.

Rita arătă spre ușa din fundul magazinului.

– Bine. Frank o ajută să ambaleze mobilele și obiectele pe care le-am cumpărat și care trebuie să plece mâine cu cargoul.

– Atunci n-o deranjați, spuse repede contele. O să mă plimb puțin printre aceste frumoase lucruri. Prietena noastră comună are mult gust, nu-i așa?

– Un gust foarte sigur, îl aprobă Rita cu sinceritate.

Trăgea cu coada ochiului spre pachetul pe care el îl strângea sub braț. Contele mai voia să vândă ceva din comorile lui? Încercă să-și reamintească de operele de artă existente în saloanele palatului. Probabil că mai erau obiecte de preț. Mărimea și forma pachetului o făceau să presupună că e vorba de un tablou.

Dar cum va reuși să i-l propună contesei dacă ea, Rita, rămânea în magazin? Mândria era singurul lucru care le va mai rămâne în curând acestor bătrâni aristocrați.

Îl lăsă să privească în liniște obiectele expuse și se duse în încăperea din fund ca s-o anunțe pe contesă.

– Mulțumesc, draga mea, spuse contesa. Lui Luigi nu-i place să aștepte. Mă duc să vorbesc cu el. În acest timp, instalează-te la biroul meu. E mai comod să scrii acolo.

Frank îi arătă Ritei două cutii aflate în spatele lui.

– Cumpărăturile tale sunt pregătite pentru a fi ridicate de transportator. O gondolă va veni diseară ca să le ia și să le ducă la gara maritimă.

Apoi îi întinse un stilou și câteva imprimate.

– Completează-le! am nevoie de adresa ta exactă pentru expedierea mărfurilor.

Rita se instală la birou. Ușa spre magazin rămăsese întredeschisă. Frânturi din conversația purtată între contesă și Luigi Capiello ajungeau la urechile ei. Dar, atentă la formula-

re, nu le acorda decât o atenție distrată, fiindcă Frank stătea în spatele ei. La un moment dat îi ridică părul și o sărută pe ceafă.

– Lasă-mă în pace, îl rugă Rita.

Și rupse în bucăți unul din formulare.

– Mă faci să-mi pierd capul. Dacă o ții tot așa, cumpărăturile mele o să ajungă la Madison din Wisconsin în loc de Madison Avenue din New York. Și, în plus, nici nu suntem singuri. Ce ar zice prietena ta dacă ne-ar surprinde sărutându-ne?

El o cuprinse cu brațele, exact pe sub sâni, și o sărută după ureche.

– S-ar bucura văzându-ne atât de îndrăgostiți unul de celălalt.

Brusc, atenția Ritei fu captată de conversația din magazin. Contele o întreba dacă avea amatori pentru o pictură pe lemn, aparținând școlii spaniole din secolul XVI.

– Crezi că aș primi la fel de mulți bani ca pe pendulele Ludovic al XV-lea? Trei mii de dolari e un preț bun.

– Sper, dar nu-ți pot promite nimic.

– Fă tot ce poți, draga mea Lily.

Ritei îi veni greu să-și ascundă stupefacția. Își amintea de suma pe care americanul o completase pe cecul dat contesei Rusconi. Nouă mii de dolari și nu trei mii așa cum credea Luigi. De trei ori mai mult! Și chiar la acest preț, americanul făcuse o afacere excelentă.

– Ce s-a întâmplat, dragostea mea? o întrebă Frank, simțind-o că se crispează.

– Nimic... nimic grav.

Dar mâna care scria adresa începuse să tremure. Era imposibil să continue să se prefacă. Bănuielile care o asaltau cu viteza unui uragan erau prea îngrozitoare. Exista în mod sigur o explicație logică a comportamentului contesei.

Dar îndoiala era mai puternică și nu lăsa în urma ei decât dezgust și indignare.

Se ridică în picioare.

– Am o migrenă îngrozitoare. Nu-ți face griji. Trebuie să mă odihnesc puțin... Mă duc la pensiune să mă lungesc puțin.

Prefera să nu-l privească în ochi.

– Te însoțesc până acolo.

Hotărârea lui era fără drept de apel, așa că Rita renunță să mai discute. Traversă magazinul. Contele Capiello pusese pictura veche pe o masă. Ritei i-ar fi plăcut să-i spună cât valora cu adevărat această capodoperă, la fel ca și frumoasa pendulă Ludovic al XV-lea cu cadranul din email.

Dar își stăpâni pornirea. Va pune ea lucrurile la punct mai târziu, după ce va verifica justețea ipotezelor ei.

– Iertați-mă, spuse ea repede îndreptându-se spre ieșire. Nu mă simt prea bine.

Drumul cu gondola fu îngrozitor. Frank părea atât de afectat, de dornic să-i fie de folos, încât începuse să-i poarte pică. Dragostea pentru el se transforma în resentiment. De ce juca această farsă ridicolă? O mințise când îi spusese despre bursa de studii. Trăia foarte bine din partea de beneficii pe care i-o oferea contesa. Și dacă mințise în privința sursei lui de venit, de ce ar fi mai sincer în privința sentimentelor lui?

– Vrei să urc cu tine? o întrebă el când o ajută să pună piciorul pe cheiul de pe care aveai acces spre Palatul Morosini.

Rita îi aruncă o privire pătrunzătoare. El preciză:

– Te înșeli. Mă gândeam doar la niște comprese reci. Mama mi le punea pe frunte când mă durea capul.

– Eu procedez altfel, spuse ea evaziv. Lasă-mă acum. Te sun eu mai târziu.

Apoi îi întoarse spatele și fugi spre poartă. Voia să rămână singură ca să reflecteze.

În camera ei, incapabilă să gândească, se aruncă pe pat cuprinsă de o durere insuportabilă și izbucni în hohote de plâns.

Lacrimile o mai ușurară puțin. Dar acum începuse într-adevăr s-o doară capul. Tâmplele îi zvâcneau de durere.

Încercă totuși să recapituleze faptele. Toate duceau la aceeași concluzie: contesa își păstra un beneficiu exorbitant din vânzări și-l împărțea cu Frank. Când avea ocazia, pictorul îi aducea potențiali cumpărători. Doar el îl adusese și pe Richard Graham, americanul amator de pendule vechi.

Abuzul de încredere, își spuse Rita, este un act demn de dispreț. Dar devine revoltător când este exercitat pe socoteala unor vechi prieteni, care se dau pe mâna hoțului cu o încredere oarbă.

Nici surorile Morosini nici contele Capiello nu aveau nici cea mai mică idee asupra valorii obiectelor de care se despărțeau. Versată și fără scrupule, fosta dansatoare profita de naivitatea lor pentru a trăi bine și chiar pentru a întreține un artist.

„Un fel de mecenat", șopti Rita izbucnind iar în plâns.

Încerca să înțeleagă cum fusese în stare pictorul să ajungă complice la o asemenea escrocherie. Poate credea că talentul se află deasupra oricărei morale? Pentru a continua să picteze, își aroga dreptul să folosească orice mijloace, chiar și pe cele mai puțin onorabile. Atâția ani cât pictase fără să câștige nimic îi tociseră simțul onestității.

Dar această explicație n-o satisfăcea pe Rita. Îl cunoștea pe Frank. Discutaseră atât de mult amândoi. Sigur, era nepăsător, dar niciodată nu simțise la el lipsa noțiunii de onoare.

Nu mai pricepea nimic.

Apoi își aminti de ceva. Când sosise la Palatul Rusconi fusese frapată de originalitatea ciocănelului de la fațadă. Privind dragonul cu două capete, se întrebase atunci dacă nu reprezenta cele două fețe ale Veneției.

Acum era sigură de asta. Până acum nu văzuse decât fața senină, amabilă, seducătoare a orașului și a locuitorilor săi. Un simplu incident risipise ceața din fața ochilor ei. Și ceea ce descoperea o revolta, îngrețoșând-o.

Probabil că ațipise un timp, fiindcă soneria telefonului o făcu să tresară. Și când deschise ochii soarele coborâse spre apus.

Era Frank. Vocea lui caldă, afectuoasă frânse inima Ritei. Dar acum era înarmată pentru a rezista farmecului lui.

– ...Să cinăm împreună în seara asta, îi propuse el după ce se interesă de starea sănătății ei.

– Nu, Frank. Îmi pare rău, dar e imposibil.

Răspunsul ei scurt îl lăsă fără glas.

De ce nu închidea? se întrebă ea. O ultimă speranță o cuprinse. Dialogul putea fi reluat dacă Frank răspundea: „Haide, Rita, fără copilării! Știu ce gândești și te înșeli amarnic".

În loc de asta, el o întrebă repezit:

– Ce s-a întâmplat?

– Imposibil de explicat. Trebuie să plec de aici. La revedere, Frank.

– Ceee?!

– Părăsesc Veneția.

– Te rog, rămâi acolo unde ești. Sosesc într-o jumătate de oră... Mă auzi, Rita?

– Da, dar nu mai avem nimic să ne spunem.

– Posibil. Dar îți mai cer treizeci de minute de răbdare. Mi le acorzi?

Rita ezită, simțindu-se prinsă în cursă. Îl iubea încă și el știa asta. Imediat ce-l va vedea, se va arunca în brațele lui fără să-i mai pese de nimic. Atâtea femei se îndrăgosteau de niște canalii și refuzau să le părăsească atunci când aflau! Până acum, Rita disprețuise acest gen de slăbiciune. O să facă și ea la fel?

Se gândi și hotărî că trebuia să-i acorde lui Frank o șansă să se explice.

– Rita, aștept răspunsul tău.

– Vino, spuse ea pe un ton sec.

Frank nu mai adăugă nimic și închise. Declicul răsună în urechea Ritei ca un zgomot sinistru.

Capitolul 9

Se spălă cu apă rece pe fața umflată de plâns și se fardă puțin. Abia se recunoștea, privindu-se în oglindă. Arăta mai rău decât atunci când se decisese să-l părăsească pe Neil. Ochii ei verzi își pierduseră strălucirea. O cută amară îi apăruse la colțul buzelor.

Ca să-și mai piardă timpul și să-și facă mai ușoară așteptarea, își consultă agenda de întâlniri. Cea mai mare parte a oamenilor pe care vrusese să-i vadă fuseseră contactați, cu excepția unui colecționar care avea de vânzare niște gravuri vechi. Rita amânase mereu această vizită pe care n-o spera interesantă.

Va renunța la ea și va lua primul avion spre New York.

Telefonă unei agenții de voiaj și reținu un loc pentru zborul de poimâine.

„Consideră această aventură ca pe o simplă idilă de vacanță, își repeta ea. Uită-l pe Frank. Mai există atâția bărbați..."

Dar toate eforturile ei pentru a și-l alunga din minte rămăseră în zadar. Știa că-l iubește. Se simțea totuși incapabilă

să iubească un bărbat necinstit. Avea dureroasa impresie că este prinsă între un perete și o stâncă, fără speranța de a scăpa să fie strivită.

Îl pândea pe Frank cu toate simțurile în alertă. Și totuși tresări când el bătu la ușa camerei.

El o privi cu severitate.

– Ce s-a întâmplat?

Ochii i se îngustară și adăugă pe un ton dur:

– Migrena n-a fost decât un pretext. Spune-mi ce nu e în regulă cu tine.

Rita se înarmă împotriva emoției, regretelor, amintirilor.

– Poimâine iau avionul spre New York.

Frank se trânti într-un fotoliu.

– Imposibil.

Vocea lui tremura de durere și uimire.

Cu onestitatea care o caracteriza, Rita spuse:

– L-am auzit pe contele Capiello spunând prețul pe care l-a obținut pe pendulă. Or, eu eram de față când a vândut-o prietena ta, Lily.

Simțea un asemenea dispreț față de contesă încât nu-i mai dădea titlul. Rita nu mai vedea acum în această femeie fără scrupule decât pe fosta dansatoare care urcase scara socială grație puterii pe care o avea asupra bărbaților.

– Ei și? spuse Frank cu o voce indiferentă.

– Știi la fel de bine ca și mine că americanul din Minneapolis a plătit o sumă de trei ori mai mare decât a încasat bietul conte. Presupun că aceeași escrocherie a făcut-o și pe socoteala surorilor Morosini. Vasele lor valorau mult mai mult decât au primit ele.

Mergea de colo până colo prin cameră, cu nervii la pământ. Faptul că era vorba de necinstea unei femei în care avusese atâta încredere o făcea să fie și mai furioasă. Rita abia se stăpânea să nu țipe.

Ieși pe balcon, încercând să-și regăsească stăpânirea de sine. Crepusculul arunca o lumină violetă asupra apei și caselor. Dar în depărtare, în perspectivă, campanila bisericii San Zaccaria se detașa, înroșită de ultimele sclipiri ale apusului.

Intră în cameră. Frank nu se mișcase de pe locul lui. O întrebă pe un ton neutru:

– Dacă o consideri pe contesa Rusconi hoață, ce rol îmi atribui în relația mea cu ea?

– Nu e destul de evident?

– Deci, eu îi aduc clienți și împart cu ea beneficiile. Asta e concluzia ta.

Frank nu ridicase tonul, dar ochii lui întunecați erau nespus de triști. Amărăciunea îi era întipărită pe chip.

Se ridică, își băgă mâinile în buzunare și începu să se plimbe și el prin cameră ca un leu în cușcă. Brusc, se întoarse spre ea întinzându-și brațele.

– Privește-mi brațele: nu tremură. Sângele rece nu m-a părăsit atunci când ar fi trebuit să reacționez violent la acuzațiile tale. În timp ce vorbeai, am încercat să pricep ce te-a făcut să ajungi la o concluzie atât de pripită și jignitoare.

– Și ai înțeles?

– Da, n-ai avut destulă încredere în mine, deci nu mă iubești atât de mult cum susțineai.

Vocea i se frânse când rosti aceste ultime cuvinte. Emoția făcu să i se umezească ochii Ritei. Își șterse lacrimile cu dosul palmei. Nu era momentul să se înduioșeze.

– Ai o altă explicație decât a mea?

El clătină din cap. Atunci Rita remarcă pe un ton repezit:

– Refuzul tău îmi confirmă bănuielile.

– Rita, te rog. Nu-ți pot spune nimic. Nu acum, șopti el cu o voce convingătoare.

– Dar de ce? se enervă Rita.

El ocoli întrebarea.

– Redă-mi încrederea pe care mi-ai retras-o cu atâta brutalitate.

Chipul lui exprima o durere atât de intensă, încât Rita întoarse capul și privi peretele întunecat al unei case de dincolo de canal. Îl crezuse pe Frank diferit de Neil. Dar în acest moment, găsea că cei doi bărbați se asemănau prin aceleași deficiențe de caracter. Amândoi aveau o înclinație spre rău și spre minciună.

Și de fiecare dată ea se lăsase orbită de dragoste!

Îl privi drept în ochi și declară răspicat:

– Rareori mai am încredere în cei ce m-au trădat.

Frank făcu un gest descurajat.

– Atunci, promite-mi ceva.

– Ce anume?

– Anulează-ți rezervarea pentru New York. Oh, nu, nu-ți mai cer să rămâi la Veneția, adăugă el foarte repede pentru a-i opri protestele. Amână-ți doar plecarea cu două sau trei zile.

Ochii lui, pe jumătate închiși, străluceau. Adăugă cu o aroganță neașteptată:

– În acest fel, nu vei da impresia că fugi celor pe care-i cunoști în Veneția: surorile Morosini, contele Capiello și alții.

Cuvântul o deranjă. Nu privise plecarea ei ca pe o fugă.

Totuși, după o clipă de gândire, recunoscu în tăcere că Frank nu se înșelase. Hotărârea ei, luată atât de repede, de a-și reține un loc în avionul de poimâine, denota o lipsă de curaj care nu-i semăna. Reacționase ca un struț care își bagă capul în nisip ca să nu vadă pericolul.

– În ciuda neîncrederii tale, îmi accepți propunerea?

Rita se gândi la campanila luminată încă de ultimele raze ale soarelui care asfințea, în timp ce restul orașului era în umbră. Și o scânteie de speranță reînvie în inima ei. Și dacă

exista o explicație logică a comportamentului lui Frank? Nu ca să se justifice o implora să-și amâne plecarea? La urma urmei, nimic nu dovedea că beneficiase de pe urma matrapazlâcurilor contesei.

– O să-mi anulez rezervarea, promise ea.

– Perfect.

Fără nici un cuvânt în plus, el părăsi încăperea.

*
* *

Rita ceru să i se servească cina în cameră.

În noaptea aceea dormi prost. Durerea, dezgustul, ranchiuna o sfâșiau. În unele momente totuși, o speranță nebunească îi cuprindea inima. Apoi îndoielile puneau din nou stăpânire pe ea.

Pe la ora trei dimineața, înghiți un somnifer. De la divorțul ei nu mai folosise calmante. Așa că pastila își făcu repede efectul.

Soneria telefonului o smulse din somnul ei profund. Se frecă la ochi, se miră că dormise atâta și ridică receptorul.

Contesa Rusconi se afla la celălalt capăt al firului.

– Rita? spuse ea cu o voce rece, renunțând la orice formulă de politețe sau introducere. Dau un cocteil mâine seară la ora șapte. Am invitat câțiva prieteni. Mi-ar face plăcere să participi și tu.

De obicei atât de curtenitoare, contesa era repezită și poruncitoare.

– E un ordin? întrebă Rita pe același ton.

– Mai degrabă un sfat. Dar ai interesul să-l urmezi.

Rita fu gata să răspundă că puțin îi păsa de sfaturile unei femei care-și înșela prietenii, prefăcându-se că este binefăcătoarea lor. Un rest de curtoazie o împiedică totuși să-i spună ce avea pe inimă.

– Contez pe tine, Rita, reluă vocea cu trufie. Vei întâlni la mine majoritatea membrilor Clubului heraldic. O întrunire imposibil de imaginat în mediile de afaceri americane.

O asemenea îngâmfare aduse un zâmbet pe buzele Ritei. Categoric, această femeie reușea s-o uimească întotdeauna! Rita își spuse că era inconștientă. Dar ideea de a invita toate victimele ei pentru a le trata cu șampanie și oranjadă avea și o latură care o amuza pe tânăra americancă.

– O să vin, promise ea.

Și închise.

Ziua i se păru interminabil de lungă. După ce-și anulă rezervarea, Rita hoinări prin Veneția. Dar plimbarea îi reînvia durerea. Nu exista nici o străduță pe care să nu fi trecut în compania lui Frank. Vizitaseră împreună muzeele, admiraseră toate palatele.

Și își dădea seama că Veneția e într-adevăr orașul îndrăgostiților. La brațul lui Frank, acest amănunt îi scăpase. Astăzi când rătăcea prin mijlocul miilor de perechi, își simțea cu și mai multă cruzime singurătatea.

În ziua următoare, pentru a-și omorî timpul, se duse la colecționarul de gravuri vechi. Era un bătrân care trăia, ca și mulți alții, în mijlocul unor relicve fastuoase. Număra poate o mulțime de nobili printre strămoșii lui, dar gravurile sale nu aveau o valoare de piață.

Pentru a nu-l dezamăgi, Rita cumpără câteva pe care le plăti mult peste prețul lor. Mai apoi se întrebă ce va face cu ele.

Această vizită îi permise însă să petreacă un timp fără să se gândească la Frank.

Pe măsură ce se scurgeau orele, Rita începea să se îndoiască de raționamentul ei. Frank îl calificase drept „pripit și jignitor”.

Și dacă avea dreptate? Dacă era într-adevăr un om integru, introdus din greșeală într-un mediu imoral? Dacă îl lega de contesă doar o prietenie dezinteresată?

Ipoteza asta n-o încuraja decât pe jumătate pe Rita, fiindcă se simțea cuprinsă și de ușurare și de remușcări. Dacă Frank era nevinovat, distrusese iremediabil frumoasa lor poveste de dragoste. Știa cât de mândru este Frank. Niciodată n-o va ierta că-i adusese niște acuzații atât de umilitoare.

Se simți ușurată când sosi ora să se întoarcă la pensiune pentru a se îmbrăca. Frank va asista în mod sigur la recepție. Rita se temea de clipa când se vor afla față-n față.

Temperatura după-amiezii rămăsese caldă și umedă. Rita alese o rochie care-i ajungea până la glezne, dintr-un jerse fin din bumbac alb care, grație unei veste asortate, se putea purta la fel de bine pe stradă ca și în saloane. Își puse niște cercei și un colier de aur în torsadă. Pantofii escarpeni albi erau din aceeași piele ca și poșeta.

În momentul când părăsea camera, își aminti că tocurile înalte erau incomode pe pavajul neregulat al Veneției. Fiindcă nu exista o stație de gondole în apropiere, trebuia să parcurgă pe jos distanța care o separa de palatul Rusconi.

Se descălță și își puse perechea de sandale. În unele cazuri, pentru ea, confortul avea prioritate asupra eleganței.

Pensiunea părea pustie. Surorile Morosini aparțineau Clubului heraldic. Rita și le imagină pe cale de a-și alege cu grijă toaletele pentru a răspunde la invitația contesei.

Era abia șase și aveau destul timp să se pregătească, mai ales că ele dispuneau de o barcă personală, ancorată la chei.

Capitolul 10

Când Rita ajunse la Palatul Rusconi, soarele încă mai lumina cu putere. Sub razele lui de aur, zidurile păreau și mai triste, etalându-și cu nepăsare decăderea.

„Lily Moran nu a realizat încă destule beneficii pentru a-și repara palatul", își spuse Rita cu o cruzime pe care și-o regretă imediat. La urma urmei, nu era problema ei. I se oferise un armistițiu. Trebuia să profite de el.

Intrarea uriașă spre Canal Grande era deschisă. Cea mai mare parte a invitaților soseau în gondolă. Rita admirase același spectacol dar sub o lumină diferită, în seara recepției dată de contele Capiello. De data asta personajele își abandonaseră rochiile lungi, capele de catifea și smochingurile. Femeile erau în ținută de cocteil. Bărbații în costume de culoare deschisă.

Doi valeți flancau poarta dublă. Rita nu-i mai văzuse niciodată. Se gândi că Lily Moran îi angajase special pentru recepție.

Sosirea ambarcațiunilor care erau apoi legate de țărușii vopsiți în alb și roșu suscita curiozitatea multor turiști. Aplecați peste parapet comentau veseli ținuta vestimentară a invitaților.

„Au scăpat din Muzeul Grevin, râdeau francezii... Nu, sunt costumați pentru un bal de sfârșit de secol..."

Rita preferă să nu audă mai mult. Îi îndrăgise pe acești bătrâni aristocrați. Îi plăceau curtoazia, amabilitatea, manierele lor desuete. Admira mândria lor. Și acum, când era la curent cu mișcătoarea lor naivitate, simțea pentru ei chiar o imensă compasiune.

Se îndreptă spre palat și intră prin fațada din spate, împreună cu alte câteva persoane venite pe jos. Alfredo era strălucitor într-o uniformă verde galonată cu argint.

Rita așteptă ca ceilalți invitați să intre, apoi își apropie gura de urechea bătrânului și-l întrebă articulând cu grijă cuvintele:

– S-a terminat greva?

– Si, signora.

Adăugă apoi, făcându-i cu ochiul:

– Contesa și cu mine am negociat contractul.

Rita se alătură celorlalți invitați care se regrupau în marele salon de la primul etaj. Erau vreo douăzeci de persoane, mult mai puține decât la serata contelui Capiello. Rita se gândi că Lily Moran, mă rog, contesa Rusconi, operase o selecție între cei mai buni prieteni ai ei. Surorile Morosini veniseră în rochii de dantelă, cu câte o gardenie prinsă la cordon.

Maria se apropie de Rita.

– Dacă am fi știut că sunteți invitată, am fi venit împreună, în ambarcațiunea noastră. Cum ați venit până aici?

– Pe jos, spuse Rita... Vă rog să mă iertați, dar vreau s-o salut pe stăpâna casei.

Într-un deux-pièces roșu garnisit cu negru, contesa perora în mijlocul unui mic grup. Rita se apropie de ea și se lovi de o privire ca de gheață.

Dar nu fu decât un fulger. Imediat un surâs binevoitor destinse trăsăturile bătrânei doamne.

– Încântată să te văd, Rita. Îi cunoști pe majoritatea prietenilor mei, așa că nu te mai prezint. Sper că te vei simți bine la petrecerea noastră.

Tonul rămăsese totuși rece. Rita trebui să facă un efort ca să-și păstreze zâmbetul.

– Sunt întotdeauna fericită să vă întâlnesc. Invitația dumneavoastră, ca de altfel tot ceea ce faceți, a fost o mare surpriză pentru mine.

O clipă, prea scurtă pentru a fi percepută de cei ce le înconjurau, ochii lor se încrucișară ca săbiile a doi dueliști. Apoi își zâmbiră din nou și contesa se întoarse spre invitații ei.

Privirea Ritei se plimbă prin încăpere.

Frank nu era acolo. Simți o durere sfâșietoare în inimă, pe care o consideră imediat deplasată. În câteva zile va fi departe de el și de această lume care nu era a ei. Atunci, de ce să se mai agațe de o relație inutilă?

Atenția ei se îndreptă asupra bufetului aranjat într-un colț al încăperii. Preparatele nu aveau „clasa" celor pe care le oferise Luigi Capiello invitaților săi. Dar, la urma urmei, nu era vorba decât de un cocteil. Niște farfurii cu fursecuri, alături de vase cu gheață din care se zăreau gâturile sticlelor.

Alfredo și cei doi valeți se instalaseră în spatele mesei lungi pentru a asigura serviciul.

Luisa se apropie de Rita și o salută veselă.

– Mi se pare extrem de plăcut ca, din când în când, să mă îmbrac frumos ca să-mi întâlnesc prietenii.

Adăugă apoi, coborând tonul:

– Asta ne aduce aminte de timpurile bune. Scumpa noastră Lily păstrează tradițiile. Îi datorăm atât de mult!

„Nu-i datorați nimic" își spuse Rita care se feri însă să-și exprime cu voce tare părerea.

Luisa continuă pe același ton:

– Ne-a prevenit că va face în cursul serii un anunț important. Magazinul îi mănâncă tot timpul. Și totuși nu renunță la președinția Clubului! Fără ea, s-ar duce de râpă... Uite-l pe Frank! exclamă ea, privind peste umărul interlocutoarei sale.

Rita simți că i se accelerează respirația. După emoția care o cuprinsese, înțelese că dragostea ei pentru pictor rămăsese neschimbată. Trupul o trăda. De două zile, degeaba se îndemnase la ură, fiindcă trupul ei nu-l uitase. Inima ei nu bătuse niciodată atât de repede.

Cum Frank nu părea grăbit să se apropie de ele, Rita nu mai rezistă și se întoarse.

În costum gri, cămașă albă și papion, Frank stătea de vorbă cu contele Capiello. Luisa se îndreptă spre ei, dar Rita nu se mișcă din loc. O cuprinsese o dorință nebună să fugă din palat, departe de bărbatul ale cărui jurăminte de dragoste nu avuseseră nici o valoare pentru el. Doar niște vorbe în vânt... Plecarea ei ar trece neobservată. Grupurile care se formaseră flecăreau vesele, fără să se mai ocupe de ea.

Se întoarse cu fața spre ieșire. Dar înainte să fi făcut vreun pas în acea direcție, Frank se afla în fața ei, căutându-i privirea. Imposibil să-l privească în ochi. Așa că Rita întoarse capul.

– N-ai părăsit Veneția, remarcă el. Îți mulțumesc că te-ai ținut de cuvânt.

– Niciodată nu-mi încalc cuvântul dat.

El rânji disprețuitor.

– Totul depinde de promisiunea pe care ai făcut-o, rosti Frank. Faptul că ai rămas la Veneția nu te angajează decât pentru două zile. Te-am mai auzit făcând și alte jurăminte, pe care le-ai dat ușor uitării. Dacă înțeleg bine, promisiunile tale nu rezistă în timp.

Faptul că se referise la nopțile lor de dragoste și la declarațiile reciproce pe care și le făcuseră în acele momente fierbinți o făcu pe Rita să se înroșească. Din fericire, nimeni nu se afla destul de aproape de ei ca s-o vadă. Se pregătea să riposteze că din cauza comportării lui se întâmplase asta, când clinchetul făcut de o lingură pe cristal le întrerupse dialogul.

Priviră în direcția bufetului. Cu o demnitate de suverană, contesa Rusconi se instalase în spatele mesei lungi cu răcoritoare. Rita nu se putu împiedica să-i admire ținuta.

– Fiți vă rog atenți... Prieteni, vă rog!

Cum zgomotul conversațiilor nu se stingea, luă un alt pahar și o altă lingură și reîncepu să bată.

Toate privirile se întoarseră spre ea. Doar câteva șoapte se mai făceau auzite ici și colo.

– Scumpii mei prieteni, clubul nostru va împlini zece ani de existență în luna iulie, anunță ea cu o voce puternică. V-am

invitat în această seară ca să sărbătorim această aniversare. Da, știu.... am cam devansat data. Dar aveam o declarație importantă de făcut.

Liniștea devenise totală. Atunci contesa continuă, coborând tonul:

– De ani de zile îmi aduceți obiecte de mare valoare pentru ca să le negociez cât pot mai bine. Mi-ați acordat în întregime încrederea voastră și vă mulțumesc pentru asta. Totuși, trebuie să vă mărturisesc că, într-un anumit fel, n-am răspuns în întregime așteptărilor voastre.

O voce de bărbat se ridică din fundul sălii.

– Nu-ți face probleme, Lily. Eroarea este umană. Toți greșim.

– Nu e vorba de o eroare, prieteni. În mod deliberat nu vă dădeam în totalitate suma pe care o primeam pentru amintirile voastre de familie.

Un lung murmur de consternare străbătu asitența. Urmară apoi câteva oftaturi și câteva cuvinte de protest.

Rita nu se mai simțise în viața ei atât de jenată. Ar fi avut aceeași impresie, surprinzând un secret rușinos. Privirea lui Frank o ardea, dar nu îndrăznea să-și întoarcă deloc capul în direcția lui.

Stăpâna casei bătu din nou cu lingurile în cele două pahare. Tăcerea reveni, apăsătoare, iar ea tuși ca să-și dreagă glasul.

Rita se uita cum să facă să părăsească neobservată salonul. Auzise deja destul. După părerea ei, Lily își pierduse definitiv reputația. Să-și ceară scuze sau iertare ar face-o și mai odioasă în ochii prietenilor ei.

Dar asta însemna să n-o cunoști pe contesa Rusconi.

– Haide, haide, doar nu credeți că v-am spoliat în vreun fel, rosti ea pe un ton de tragediană. N-am păstrat pentru mine nici măcar un cent drept comision asupra vânzărilor.

Un murmur străbătu din nou încăperea.

– Ce înseamnă asta? Un comision era normal... Nu mai pricepem nimic.

Rita își simțea bătăile dureroase ale inimii. Presimțea un adevăr la care nici măcar nu se gândise. Așa că se simțea atât de nenorocită, încât îi venea să moară.

Cu ochii mari de teamă, o privea pe femeia care-și ținea publicul cu răsuflarea tăiată, cu un simț uimitor al suspansului.

Ochii albaștri se îndreptară spre surorile Morosini, aflate în imediata apropiere a bufetului, înainte de a cuprinde ansamblul invitaților.

– Știu că mulți dintre voi sunt... să zicem imprevizibili, continuă contesa. Așa că mi-am luat libertatea de a investi în valori sigure diferența dintre prețul real și cel pe care vi-l dădeam. Astfel că în fiecare trimestru, veți primi un venit sigur și substanțial.

O tăcere uluită îi primi vorbele. Apoi, imediat, câteva întrebări țâșniră de pe buzele invitaților.

– Ce fel de valori? Când ne vom încasa primele dividende? Cine te-a sfătuit?...

Contesa ridică mâna pentru a restabili calmul. Se întoarse spre pictor.

– Pentru administrarea banilor l-am ales pe Frank Giordano, pe care-l cunoașteți cu toții. De fapt, el a încredințat capitalurile tatălui său, bancher la Roma...

Bancher la Roma?

Rita rămase stupefiată. O minciună în plus, gândi ea. Nu-i spusese el într-o zi că era fiul unui celebru avocat, emigrat la San Francisco? Adăugase chiar că, din respect filial, urmase studii de drept care i-ar fi permis să preia cabinetul tatălui său? Și că își terminase studiile după moartea tatălui...

Speranța pe care mărturisirea contesei o făcuse să renască în ea se spulberă brusc și Rita se simți și mai copleșită de durere decât atunci când sosise la Palatul Rusconi.

Contesa își continua micul ei discurs.

– ...Am păstrat secretul asupra tranzacțiilor noastre pentru a vi-l împărtăși la aniversarea clubului nostru. Dar, din cauza unor anumite interpretări greșite...

Îi aruncă Ritei o privire plină de reproșuri. Dar tânăra era prea dărâmată ca s-o observe.

– ...Pentru a nu lăsa loc nici unui echivoc, am preferat să devansez data petrecerii noastre ca să vă anunț vestea bună chiar în această seară. În funcție de eșalonarea vărsămintelor, dividendele vă vor fi plătite la date diferite. Plățile vor începe înainte de sfârșitul acestui an și, credeți-mă, nu veți fi dezamăgiți. E vorba de niște rente viagere care vă vor asigura viitorul.

Aclamații entuziaste salutară aceste ultime cuvinte. Apoi un ropot de aplauze izbucni.

Contesa înconjură masa pentru a se amesteca în mulțimea prietenilor care o ovaționau.

Rita îi bară trecerea.

– Vă cer iertare, spuse ea cu o voce sugrumată.

Gazda ei mai mult îi ghici cuvintele decât le auzi, fiindcă zgomotul nu permitea o conversație pe un ton normal.

Ochii albaștri o priviră pe Rita cu o afecțiune puțin ironică. Apoi contesa o sărută pe amândoi obrajii, șoptindu-i la ureche:

– A fost o greșeală datorată tinereții, pe care o uit cu plăcere. Dar pe viitor, nu te mai încrede atât de ușor în aparențe.

În timp ce invitații se apropiau pentru a o felicita pe binefăcătoarea lor, Rita se îndreptă spre o ușă pe care o reperase în spatele bufetului. Nu voia să treacă prin mulțime, riscând să dea nas în nas cu Frank.

Pentru ultima oară, o privi pe femeia mândră care strălucea la auzul laudelor ce i se aduceau.

„Doamne! se rugă Rita, fă să nu fie și ea victima aparențelor! Înainte să-i încredințeze banii lui Frank, ar fi trebuit să facă o anchetă asupra existenței pretinsului bancher..."

Rita închise cu grijă ușa în urma ei. Era disperată și nu mai avea decât o singură dorință: să părăsească acest palat al mirajelor, să se întoarcă la pensiune și să-și facă bagajele.

O luă pe un culoar care se termina în micul salon unde luase ceaiul cu contesa, în ziua sosirii ei la Veneția. Doamne, cât de departe i se părea acum acea zi!

Blazonul familiei Rusconi trona deasupra șemineului de piatră. Rita deschise ușa, traversă una, două, trei alte încăperi, fără a reuși să găsească scara.

Nu prea cunoștea palatul. De fapt, în rarele ocazii când venise, nu fusese primită decât în budoar sau pe veranda de la parter. După o cursă inutilă prin bibliotecă, fumoar și un alt salon, reveni pe urma propriilor ei pași. Erau atâtea uși încât nu mai știa pe care s-o deschidă ca să regăsească holul de la primul etaj.

Doborâtă de durere și oboseală, se strânti într-un fotoliu. O lumină crepusculară scălda budoarul. Și brusc, reflectoarele se aprinseră și luminară Canal Grande și fațadele palatelor.

Silueta lui Frank se desenă sub arcadele gotice ale logiei.

Rita își duse mâna la gură pentru a-și înăbuși un strigăt. Mintea ei îi ordona să fugă, dar o forță de neînvins o ținea țintuită în fotoliul ei.

Frank intră în încăpere și se opri la doi pași de ea.

– Te așteptam, spuse el. Am închis cu cheia toate ușile culoarelor, ca să fiu sigur că n-o să fugi. Ți-am citit gândurile pe chip în timp ce vorbea Lily. Nu te-am mințit, Rita. Tatăl meu a murit de mult. Mama mea s-a recăsătorit cu un bancher în care am deplină încredere. Lily a preferat să simplifice legăturile noastre de familie. De fapt, tatăl meu vitreg locuiește la Roma.

Fiecare din aceste explicații o făcea pe Rita să se simtă și mai disperată. Deci îl bănuise de necinste pe un om integru, pe bărbatul de care era nebunește îndrăgostită, apoi încercase să-l disprețuiască. Remușcările o torturau, adăugându-se disperării că stricase totul.

Apoi avu o tresărire de revoltă. La urma urmei, era și vina lui Frank. De ce naiba nu-i mărturisise adevărul în momentul când ea își dăduse seama că era ceva în neregulă cu afacerile contesei?

Frank răspunse la întrebarea ei chiar înainte s-o formuleze.

– Când afacerile lui Lily au început să ți se pară suspecte, am vrut să-ți alung îndoielile. Dar secretul nu-mi aparținea. Trebuia ca Lily să mă dezlege. Dar contesa refuza, amânând

momentul când își va anunța prietenii. Cu suscebilitatea lor exacerbată, acești bătrâni aristocrați au câteodată niște reacții imprevizibile. Se întreba cum să le anunțe vestea. Imaginația ei a găsit această soluție când a înțeles că prin tăcerea ei...

Se întrerupse, ezită și spuse cu o voce sugrumată de durere:

– Prin tăcerea ei, riscam să te pierd.

Rita nu îndrăznea să creadă ceea ce auzise. Deci, chiar știind că-și pierduse încrederea în el, Frank continua s-o iubească?

Credea că visează.

Frank o anunță cu un ton virbând de mândrie:

– Întotdeauna spun adevărul.

Rita sări în picioare, gata să i se arunce în brațe. Fiindcă tânărul rămăsese însă nemișcat, cu mâinile de-a lungul corpului, Rita își înăbuși elanul inutil. Și totuși, din tot sufletul ei, continua să-l cheme. Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

– Îmi pare rău... Neînțelegerea asta îngrozitoare ne-a despărțit, Frank... Dragostea noastră...

Durerea era atât de puternică încât Rita se bâlbâia, incapabilă să pronunțe o frază coerentă.

Frank își scoase cu un gest rapid papionul, ca și cum îl înăbușea. Apoi remarcă pe un ton amar:

– Deci nu mă mai iubești?

– Oh, dragul meu, niciodată n-am încetat să te iubesc.

Se repezi în brațele lui. El o cuprinse, strângând-o cu disperare, acoperindu-i cu sărutări pasionate fruntea și părul.

Rita tremura de bucurie dar și de teamă. Fericirea asta nu putea fi decât efemeră. Cum ar putea-o ierta din tot sufletul? Relația lor nu va mai putea fi niciodată aceeași.

– Remușcările mă omoară, șopti ea printre două hohote de plâns.

– Și pe mine! Imediat ce ai început să bănuiești ceva, ar fi trebuit să nu țin seamă de recomandările lui Lily și să-ți spun adevărul. Așa că suntem la egalitate, dragostea mea. Hai să ștergem totul cu buretele și să ne promitem că nu vom mai avea secrete unul față de celălalt.

Apoi ascultă cu atenție. Zgomotul vocilor din salonul alăturat le parvenea, înăbușit de grosimea pereților. Dintr-un moment în altul, invitații puteau intra și în budoar.

O luă pe Rita de mână.

– Hai să mergem afară. Vom fi mai liniștiți.

Traversară biblioteca. Frank scoase o cheie din buzunar și deschise ușa care dădea spre holul de la primul etaj.

După câteva minute, ajunseră pe cheiul unde pictorul își instala câteodată șevaletele.

– Îți amintești? o întrebă el îmbrățișând-o. Aici ai descoperit cu ce mă ocup.

– Și imediat am avut revelația talentului tău, spuse Rita lipindu-se de pieptul lui puternic. Sunt atât de mândră de tine, Frank! Încerc chiar un sentiment de inferioritate. Eu nu sunt capabilă să creez nimic.

Frank izbucni într-un râs poznaș.

– Complexată tu, dragostea mea? Ce vorbești! Tu ai ambiție, o voință de fier și simțul adevăratelor valori. Te ador așa cum ești.

Și, după o scurtă tăcere:

– Rămâi la Burano, nu-i așa, Rita?

– Da, scumpul meu.

Frank spuse entuziasmat:

– Întotdeauna am visat la o adevărată nuntă în stil italian, cu muzică, dansuri, cântece vesele. Insula noastră va fi prea mică pentru a-i primi pe toți invitații.

Rita îl întrerupse, prefăcându-se mirată:

– Și cine va fi mireasa?

Frank rămase interzis și o privi cu un chip îngrijorat.

– N-am mai cerut pe nimeni în căsătorie până acum. Vrei să te măriți cu mine, Rita, vrei cu adevărat?

– Din tot sufletul... Dar unde o să locuim? La New York sau la Veneția?

Frank nu-i răspunse imediat. O obligă pe Rita să se sprijine de parapetul care domina Canal Grande. Obraz lângă obraz, admirară câteva clipe palatele luminate care se reflectau în apa neagră.

Frank spuse în sfârșit:

– Mi-am pus deja întrebarea. Am putea să găsim răspunsul dacă facem fiecare un pas în sensul cel bun. Numai aici găsesc inspirația să pictez. Și atunci m-am gândit...

Ezită. Rita îl îndemnă să continue:

– La ce te-ai gândit?

– Să deschizi la Veneția o sucursală a magazinului tău din Madison Avenue. Iar eu o să expun la Milano și în toate galeriile de artă pe care le vei alege tu.

Rita își sprijini capul de umărul bărbatului iubit.

– Am o soluție mai bună. Înainte să ne fi certat, i-am telefonat asociatului meu. Este de acord să se ocupe singur de

afacerea de la New York. Te-ai gândit la faptul că deschizând aici o sucursală a magazinului meu, i-aș aduce prejudicii contesei?

– Da. Dar cum să facem altfel? Ai tu vreo idee?

– Deschid o galerie de artă la Veneția. Orseolo o să mă sprijine. Iar tu vei fi primul meu client.

Frank o strânse cu pasiune în brațe.

– Ești o adevărată magiciancă.

– Nu, Frank, doar o îndrăgostită.

Tânărul depuse o ploaie de sărutări pe chipul ei. Când ajunse la gură, pecetlui cu un sărut pătimaș împăcarea lor. Rita se înfioră de plăcere.

Se îndepărtaseră puțin pentru a-și regăsi răsuflarea.

Tânăra șopti:

– Te iubesc atât de mult, Frank! Aș vrea ca minunata noastră legătură să dureze mult, foarte mult timp. Cum se zice „toată viața" în italiană?

– Tutta la vita.

Privirile lor înflăcărate continuară să-și vorbească. Cuvintele nu mai aveau rost.

Sfârșit